

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

880.8
A630
H58

STUDIA CRITICA IN EPIGRAMMATA GRAECA.

A 469306 DUPL

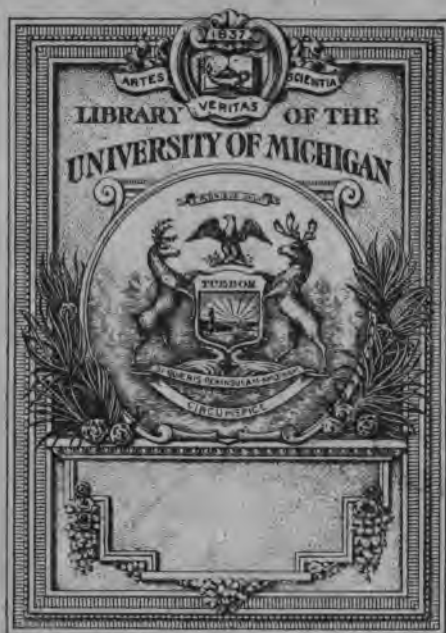
ADNOTATIONES AD EPIGRAMMATA IN
TERTIO VOLUMINE ANTHOLOGIAE PALATINAE
EDITIONIS DIDOTIANAE,

CUM APPENDICE EPIGRAMMATUM NONDUM COLLECTORUM.

SCRIPSIT

HENRICUS VAN HERWERDEN.

LEIDEN. — E. J. BRILL
1891.

880.8
A630
H58
STUDIA CRITICA IN EPIGRAMMATA GRAECA.

ADNOTATIONES AD EPIGRAMMATA IN
TERTIO VOLUMINE ANTHOLOGIAE PALATINAE
EDITIONIS DIDOTIANAE,

CUM APPENDICE EPIGRAMMATUM NONDUM COLLECTORUM.

SCRIPSIT

HENRICUS VAN HERWERDEN.

LEIDEN. — E. J. BRILL.
1891.

PRAEFATIO.

In editionis *Epigrammatum Anthologiae Palatinae* volumine secundo, quod Parisiis prodit a. MDCCCLXXII, Ambrosius Firminus Didotus cum alia praemonuit lectorem tum (p. vi) haec, quae scripsit m. Octobri a. 1870: »Tertii voluminis, quod »Appendicem novam epigrammatum veterum ex libris et moribus ductorum continebit, adiecto indice rerum et nominum »in universam Anthologiam, multa iam mihi materia ad manum »est, ex libris Jacobsii, Boissonadii, Welckeri, quam ordinatam »ac digestam ita, ut, si non plenum *corpus*, utilem saltem »iucundumque delectum efficiat edere certissimum est, si quid »anni mei et haec tempora certum proponere patiuntur. Quo »utinam labore defungi et susceptum tot ab annis opus absol- »vere Duebnero meo datum esset, vivoque praemium aequatae »cum principibus Anthologiae Graecae sospitatoribus laudis »adipisci." Excipit haec verba brevis sed sincera, quae legatur apud ipsum, laudatio viri optimi, doctissimi, ingeniosissimi et admodum industrii, cuius post XXXV annos cum desiderio recordor. Me enim a. 1855 sq. Parisiis degentem studiorum causa, quo melius ad longum in Italiam et Hispaniam iter me praepararem, commendatum sibi a Cobeto nostro et nonnihil quoque *Observationibus* meis in *Comicorum Graecorum fragmenta*, quas missas sibi ab illo, licet multa iuvenilis levitatis et imperitiae virum egregie eruditum fallere non potuerint, admodum sibi placuisse rescripserat, me, inquam, Duebnerus paterna benevolentia

excepit immaturumque adolescentem in amicorum numero esse iussit; quam amicitiam mihi et postea saepius litteris consiliisque philologicis testatus est et nuptiali quoque dono a. 1864, *Anthologiae suae volumine primo*, quod praesertim illa manu missum est bibliotheculae meae *κειμήλιον*. De epitaphiis imprimis scripturo ignoscat mihi lector hanc de viro carissimo rebusque meis mentionem. Iam redeo in viam.

Ambrosii Firmini Didotii, viri eximii, vota multum abest ut plene exaudita sint. Nam prodiit quidem hoc ipso anno in heredum eius officina *Anthologiae volumen tertium, continens Epigrammata vetera ex libris et marmoribus ducta, annotatione inedita Boissonadii, Chardonis de la Rochette, Bothii, partim inedita Jacobsii, metrica versione Hugonis Grotii, et apparatu critico instructa ab EDUARDO COUGNY, Graece et Latine cum indicibus epigrammatum et poetarum*, sed desideratur promissus ab illo *index rerum et nominum in universam Anthologiam*, nec delectus semper factus est, qualem aut ipse probaturus fuisset aut nos probare possimus, quia editor, si omnia colligere nollet, pro multis extremae barbariae fetibus cum ex Kaibeli copistum ex iis quae post huius collectionem e lapidibus vulgata sunt melioris saltem notae epigrammata edere potuerat. Mihi enim, quem ad plenam collectionem faciendam praeter otium subsidia deficiunt, colligere licuit octoginta ferme titulos metricos, hic illic sparsos in libris periodicis, quos frustra apud Cougnyum quaesiveris; quare corrolarii instar novam hanc collectionunculam his meis annotationibus subiungere visum est.

At isti quidem optioni minus felici ignosceremus, dummodo Cougny ea quae collegit aut colligenda curavit bene edidisset; sed contra est, nam neque accurate quae recte tradita sunt vulgavit, nec diiudicandis virorum doctorum coniecturis sanum sobriumque adhibuit iudicium, nec non quae ipse suo Marte mutavit solidae doctrinae et sanae, paene dixerim, mentis absentiam ostendunt. Labitur enim continuo in accentuum ratione

atque universa etymologia, in syntaxi, in re metrica, in vera vocabulorum significatione, et iocularibus in versione sua Latina erroribus saepe prodit singularem iuxta sermonis Graeci imperitiam iudicii imbecillitatem. Miseret me Firminorum Didotiorum, virorum honestissimorum, quod, cum Gallia optimis philologis abundet, huius potissimum humeris tam grave onus imposuerunt. Quam puderet revocatum ab inferis litteratissimum virum, Ambrosium, si opus ab amico suo eruditissimo tam praeclare incohatum et pro maiore parte confectum, adeo turpiter absolutum esse videret. Non calumniari me hominem, quem non novi et cui opto omnia quae velit, satis apparebit ex iis quae in his commentationibus non data opera, sed in transcurso, notavi; quamquam, si res aequae utilis esset atque facilis, errorum, quos commisit, nullo negotio multo largiorem copiam indicare potueram ¹⁾).

Re sic comparata mihi constitit huic editori nulla in re temere esse credendum, itaque, ne aut identidem acta agerem aut ab illo deceptus falsa conicerem, praeter ipsius annotationes alios libros consulendos esse, quod quantum subsidia mea mihi permittebant, ubique feci. Qua in re nemini tantum debeo quantum GEORGIO KAIBELIO, cuius egregii critici duo eximia opera, *Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta*, *Berolini apud G.*

1) Paucissima, unde homo cognosci possit, hic lectorum gratia addo: I, 79, 2 γέρας Cougnyo interprete est *senectus*; I, 200, 1 contra sententiam κατ' ὕναιον vertit *in somniis*. Cf. 203, 3; I, 258, 3, ubi vera lectio est παραβάμια βέξαι, edens παραβώμι' ἀφέξαι, habuit ἀφέξαι, si Musis placet, pro ἐπισχεῖν et vs. 5 ἔκτροφος (altrix) cum gravi sententiae detrimento vertit *alumna*; I 261, 7 Ζώγρει (i. e. *parce, sospita*). δέσποτ' ἔναξ, τὸν σὸν ναετῆρα μεθ' ἡμῶν || Κλαυδιανόν, Θρησκῶν πρῶτον ἐν εὐσεβείῃ vertit *Cape vivum* cett.; I 263, 34 ἀπρόφατος Νέμεσις, i. e. *ineffabilis*, cuius nomen profari horremus, (ἀν τρέμμενον λέγειν Soph.) ei est *quam affari non licet*; II 6, 2 ἴσκω (i. e. *εινάζω*) vertit *scio*; II 19 bis suo marte nomen Ποτείδαια, quod est in lapide, scripsit per I, ignorans, quod hodie vel pueri sciunt, illud bona aetate unice verum esse, et contrario errore II 157, 1 Πολύιδος mutavit in Πολύειδος; III 398, 4 edidit Θάψε τε καὶ Μουσῶν εὖνιν ἔθῃ καὶ ρετῆς pro ἔθῃ ἀρετῆς, quod unum e plurimis, quibus haec editio scatet, operarum erroribus esse crederes, nisi contrarium demonstraret ipsius versio Latina. Sed ubi sic pergens finem inveniam?

Reimer, 1878 et *ATHENAEI* editio apud Teubnerum a. 1887—1890 semper mihi fuerunt in manibus. Si nihilominus hic illic editas iam coniecturas, quod facile sane fieri potuit, protulerim, me inscio et invito id accidisse vix opus erit affirmare. Haud quidem me latet traditas lapidum, quos ipsi examinare tibi non liceat, scripturas tentare esse periculosae plenum opus aleae, attamen huiusmodi sententiarum nexui et dicendi proprietati superstructae coniecturae, si non aliud, hoc certe boni habent, ut eos quibus detur occasio ad novam et diligentiore ipsorum monumentorum explorationem excitent.

ADNOTATIONES AD
EPIGRAMMATUM ANTHOLOGIAM VOL. III ED. COUGNY.

AD CAPUT I.

17. Παῖ Διός, Ἐκφάντου δέξαι τόδ' ἀμεμφές ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐξετέλεσσε τροπῆον.
Lapis habet rectissime ΕΤΕΛΕΣΣΕ ΓΡΟΠΗΩΝ, i. e. ἐτέλεσσε
γρόφων (= γράφων) Vid. Lœwy, *Inscripfen d. Gr. B.* p. 8.

34. Πύθων Ἑρμῇ ἄγαλμα Ἑρμοστράτου Ἀβδηρίτης
ἔστησεν πολλὰς θησάμενος πόληας (i. e. πόλεις). κτέ.
Vs. 2 θησάμενος = θεησάμενος. Python, alter Ulixes, πόλλ' ἀν-
θρώπων ἶδεν ἄστεα, quae ipsa Homeri verba ab epigrammatis
auctore respici credo. Cougny absurdam commentus formam
θησάμενος = θέμενος, quod κτίσας significet, inepte vertit »mul-
tas cum condidisset urbes"; quod si ita esset, Pytho procul
dubio non foret tam obscurus, ut hodie quis fuerit nemo
noverit.

43, 2. καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐ Μαντινέῃ
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν.

Pro Ε, quod est in lapide habeturque pro forma dialectica
praepositionis ἐν, editor, ne monito quidem lectore, contra nu-
meros reposuit ἐν.

55. Epigramma pessime editum et suppletum. Veram lectionem ab ista longe diversam dedit Loewy l.l. pag. 9:

Ἄρτεμί, σοι τὸδ' ἄγαλμα Τελεστοδί[κη ἀνέθηκεν,
'Ασφαλῖω μήτηρ, Θερσίλειω θυγάτηρ.
Τοῦ Παρίου ποίημα Κριτωνίδεω εὐχομ[αι εἶναι.

61. Μαινάλιος Ξενοκλῆς νίκασα Εὐθύφρωνος υἱὸς
ἀπτῆς μουνοπαλᾶν τέσσαρα σώμαθ' ἐλών.

Ex hoc usu vocabuli ἀπτής (Darice = ἀπτήν) intellegitur, apud Sophoclem in Oedipi Regis initio verba οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες non necessario de parvis puerulis accipienda esse.

62, 1. Ὁ[ρσιππ]ός σ' ἱέρωσε κτέ. Admodum rarum est nec tamen exemplo caret monumentum sic compellatum. Vulgo enim ipsum loquens inducitur, poniturque primae personae pronomen in accusativo. Interdum etiam pronomen omittitur.

74, 1. Lapide, qui adhuc exstat prope VARI, denuo inspecto, Koehler (Mittheil. d. A. I. VII 348) vidit scribendum esse:

Ἦδυγέλωτι χορῶ Διονύσια σ[ύ]μ ποτ' ἐνίκα κτέ.

»Die Verse stammen von ein Privaatdenkmal her, welches in
»der Zeit nach der Mitte des IV Jahrhunderts errichtet war.
»Die Namen der beide preisgekrönte Brüder und des an einem
»früheren Feste Sieger geblieben Vaters standen auf einem verloren gegangenen Platte.".

88, 1. Κόσμον Ἄρης πατρίδι στήσε ἐνθάδε παῖδα Πίδωνος κτέ.

Suspectum mihi est nomen Πίδων. Num forte in lapide est Πί[θ]ωνος, quod est nomen satis frequens? Comparari Xen. Hell. I 1. 29, Δήμαρχός τε Πιδόκου, vetat vera Dindorfii et Cobeti emendatio Δήμαρχός τ' Ἐπικύδου.

89. Πάμμαχον, ὦ Θήβα, κρατέοντά με παῖδα[ς] ἀγῶνα
καὶ τὸ πάλιν μεσάταν ἀλικίαν τίς ἐρεῖ

τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτον; ἃ δὲ Νέμειος
νίκα μοι λεκτῶν ἦλθεν ἀπ' ἡιθέων κτέ.

Scripsi haec, ut multo rectius dedit Kaibel Ep. Gr. p. XX praef. Verba τοίας — εὐάγκριτον, quae male vertit Cougny, paullo sane sunt difficiliora. Cum autem προβολή hic manifeste vocentur certamina cum pueris et cum iis, qui sunt mediae inter pueros iuvenesque aetatis, itaque ἀγένοις qui audire solent, reddi ea vox posse videtur *anteludium*, sive pugna anterior, cumque ἀνακρίνειν sit *examinare*, s. *explorare*, εὐάγκριτος est *rite examinatus*, s. *probat*. Quod si ita est, sine interrogatione scribendum est τις ἐρεῖ. Sententia: *Me qui et et pueros et imberbes pancratio superavi dicet aliquis eiusmodi quasi anteludiis bene probatum esse* (i. e. satis monstrasse quis essem, quidque a me expectari possit, nec spem eventus fefellit); *venitque mihi victoria Nemæensis de lectis iuvenibus*. Ad verba λεκτῶν — ἡιθέων cf. Soph. O. R. 18.

92. Metri causa epigramma sic explendum:

Βόϊσκος ἀπὸ <τῆς> Κυζικοῦ, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὑκτάπου εὐρὼν στίχον, Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

98. Τεῦξ' Ἑλικῶν Ἀκισᾶ Σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶν
πότνια θεσπεσίην Παλλὰς ἔτευξε χάριν.

Ita Athenaei libri, sed vide ne elegantius poeta scripserit ἔχευε χάριν.

100, l. Οὐδὲ Τύχης σε δάμασσε παλιγκλίναντα τάλαντα.
Imo πάλιγκλίναντα, qui scribendi modus pro πάλιν κλ. in titulis antiquis notissimus est.

105, l. Νικίας με ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι υἱὸς Θρασυμήδους.
Ut exiret hexameter, Mnem. 1882, 393 utpote lapidarii glossema expungebam υἱὸς. Cf. ad 161.

113, 1. Βαιδὸν ὁδοιπορίας ἔτι λείπεται· ἀλλὰ πρὸς αἶπος
τὴν δλίγην ἀνύσεις ἀτραπιτὸν διέπων κτέ.

Numquam vidi διέπειν sic adhibitum. Rectius poeta dedisset διϊών. Cf. Plato Legg. III 685 A. Similiter vs. 4 melius scripsisset εἰστείχεις εἰς Φιλίου τέμενος quam πρὸς, quod in lapide esse traditur.

121. Πατὴρ δὲ ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἱὰ σὺν ἱππῳ
δέρκεο, Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων.
δις γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἀγήσατο, τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων· Ὀπρέντα δὲ κτέ.

Si bene tradita sunt verba obscura δις — ἱππήων, pessime sane locutus est horum versuum auctor, qui voluisse videtur: δις γὰρ ἐνὶ πτολέμοις πεζῶν ἀγήσατο — καὶ τρίτον (sc. ἐνὶ πτολέμοις) ἱππήων, quamquam expectamus huiuscemodi quid δις γὰρ πεζομάχων ἀγήσατο κτέ.

Quocirca spero fore, ut a perito archaeologo hic lapis denuo examinetur. In sqq. iungendum videtur νίκαν τὰν ἀσάλευτον τηλόθεν ἐκ πατέρων, *victoriam longa patrum memoria inconcussam*. De re videatur Kaibel pag. 351. — Ab ultimum huius tituli versum:

πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἀγνότατα

perverse Cougny annotavit: *Ad fidem tituli pertinet; testimonia enim cuiuscumque generis vocabantur πίστις*. Imo pertinet ad fidem praestitam civibus suis a Nicasichoro, quod plane demonstrant vs. 6—8. Cf. II 187, 4. al.

127. Χερσὶ τε καὶ [τέχνα]ις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις
θρεψαμένη τέκνων γε[νεά]ν, κτέ.

Τόλμαις neutiquam sollicito. Videndum tamen utrum hoc lapis revera exhibeat an παλάμαις, quod potius expectaveram.

128, 4. Pro Σιλεωνίας proposui Σιμωνίδας Mnem. 1882, 394.

128 b. (Add.).

Τόνδε ποτ' ἰδρύσαντο θεῶ [π]ερικαλλεί Φοίβῳ
'Απολλῶνις (l. — ωνίς) ἡδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὔλουζένεω.
'Ε[σ]κε δὲ τῶν πατρῶος ἀνὰ Σαπάμκην ἐρίβωλον
α]ύτ[α]ρ οἱ στήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Vs. 2 extra metrum positum est nomen Apollonis, alterum vero nomen eam mensuram habet, quasi sit 'Αλουζένεω. Vs. 3 πατρῶος (i. e. πατρῷος) editor explicat *patria domus* (!), mihi intellegendus videtur Apollo πατρῷος, quo referendum esse vs. 4 ΟΙ, quod personale pronomen sit, non relativum. Lapis habet ΑΤΤΑΡΟΙΕ-ΤΗΣΑΝΤΟ, unde corrigo:

Αὐτὰρ οἱ ἐστήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Cougny, quī αὐτὰρ δ' ἐστήσαντο (!) coniecit scilicet, versus iam satis inconditos etiam inconditiores reddidit.

136. Θάλλει' ἐπ' εἰρήνης σοφίῃ... γαῖα πᾶσα·
εἰρήνη λειβὰς τάσδε Θάλλεια χέω.

Ignoravit editor novum Schmidtii apographum Mittheil. V 121:

Θάλλ(ε)ι ἐπ' (ε)ἰρήνης σοφίης καλὰ τοι γαῖα πᾶσα.

Ex qua scriptura θάλλει est transitivum et γαῖα priorem syllabam corripit, pronuntiandum nempe γέα. Recentissimum esse epigramma et hinc et ex itacismis θάλλει et ἰρήνης apparet. Ludit, uti vides, auctor in Thaliae nominis origine.

155, 2. Δημήτριος ἦκω πρὸς μεγάλην Ἴσιν θεάν,
μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν γονέων ποιοῦμενος
καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων μου κατ' ὄνομα.

Non est ἐπ' ἀγαθῷ de bono (Cougny), sed in (horum) salutem; Genetivi γονέων, ἀδελφῶν et φίλων pendent a μνείαν ποιοῦμενος.

158. Novum apographum dedit Koehler Mittheil. III 139

ἔστησεν Βρομίῳ Διοκλῆν Τιμοστ[ρ]άτου υἱὸν

[ἐν π]όλε[ι] τεχνιτῶν μουσοπόλων σύνοδος.

Quamquam metro convenit, quod Cougny edidit ἐν[θά]δε.

159, 3. δεσπότης Εὐρώπας τε καὶ τῆς Ἀσίδος ἄστρῳ ἀπάσας κτέ.

Non agnoscit Kaibel pag. 409 male sanum articulum, qui una cum numeris sermonis elegantiam pessumdat. Non magis apud hunc vs. 9 apparet absurda forma ἔδεσθλον pro ἔδεθλον.

162, 3. καὶ Νείλου βαθὺ χεῦμα, ὃς Αἴγυπτον πολύολβον

αἰὲν ἔτος σῶζει Καίσαρος εὐτυχίαις.

Admodum mihi suspecta est inaudita formula αἰὲν ἔτος, quae nihil commune habet cum eo quod e Sophocle comparavit Cougny ἔτος εἰς ἔτος. Num re vera in lapide est ΑΙΕΝΕΤΟΣ-ΣΩΖΕΙ? Multum dubito, sed, utut est, recte mihi videor Mnem. 1882, p. 396 statuuisse veram lectionem esse ΑΙΕΝΑΟΣ vel potius ΑΙΕΝΕΟΣ, quae semibarbara forma tradita est 367, 1 (Kaib.), ut scribendum sit: ὃς Αἴγυπτον πολύολβον || αἰένεος σῶζει Καίσαρος εὐτυχίαις.

Vs. 1 lapis habet:

καὶ πέμψαις ἡμᾶς σῶους ἐς Κρόνου ἐμπόριον.

Ut pentameter exiret, editor delevit ἡμᾶς, fortasse recte, licet pronominis durior sit omissio, et poeta elegantius scripturus fuisset καὶ σῶοις ἡμᾶς ἐς Κρόνου ἐμπόριον. Cf. ad 105.

163, 4. ἀξιθέους αἰ ναοὺς [λαοὺς Wilam.] ἤγαγεν Αἰθιόπων

γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον, ἀξιθέωρον.

Vulgo ita poetaster scripsisse creditur pro ἀξιθέους et ἀξιθέωρον. Ut vero Kaibel prius vocabulum recte *deam ferens* interpretatus est, ita vix dubito quin carminis auctor ἀξιθέωρον dictum voluerit terram, quae ducit (allicit) *spectatores*. Qui si volebat *spectatu dignam*, scribere poterat ἀξιθέωρον, adhibita vocalium

synizesin aliquanto minus duram quam in ναούς (s. λαούς) quod unam facit syllabam, ut 320, 1. Accedit quod Graece non sic dici solet, sed ἀξιθέατος (-θέητος).

166, 5. αὐτὰ δ' Εἷσις ἐθαυμασάμην

Sic quoque Kaibel p. 413, qui ἐθαυμασάμην satis certum esse dicit. At omnibus Graecis inauditum est verbum medium θαυμάζεσθαι, quare dubito, nec tamen ἐθαύμασα μὴν praestare videtur. Tradita scriptura ΤΛΑΜΑΜΗΝΟΤΑΡΩ . . . ΤΑΙΔΑΙC eo ducit ut corrigam:

αὐτὰ δ' Εἷσις ἐθαυμασάμην (?), ὅτ' ἄρ' ὦ[δ'] . . .

Reliqua incertiora. Conieci:

ὅτ' ἄρ' ὦ[δ'] ἱππᾶδας

ἐκ τᾶς Συήν]ας ἤκεν ἔχων ἀγέλας.

175, 5. Ellis, Procockii usus apographo, rectius coniecit:

σοῦ, Μέμνον, ἠχήσαντος ἢ μήτηρ [ἴνα]

ἢ σὴ χυθεῖσα σὸν [δέμας περισ]τέφει.

Vs. 8. Λαλὸν μὲν Ἀργῶ παῖς ἐὼν ἐγὼ μάθον,
λαλὸν δὲ Φηγὸν τὴν Διὸς Πελασγικοῦ,
σὲ δ' αὐτὸν ὅσσοις μοῦνον ἐδράκην ἐμοῖς,
ὧς αὐτὸς ἤχεῖς καὶ βοήν τιν' ἐκχείεις.

Corrigendum arbitror:

ὧς [κ]αὐτὸς ἤχεῖς κτέ.

ut est 177, 9 apud Iuliam Balbillam:

κοίρανος Ἀδριανὸς χάρε δὲ δ' ἀσπάσσατο καὐτός

ubi receptam oportuit Kaibeli correctio χήραις δ'.

182, 9. Ταῦτα δ' ἔγραψε Γέμελλος, ἀμοιβὰ δὲ ἐνθάδ' ἀνελθών.

σὺν κενῇ ἀλόχῳ Ρουφίλλῃ καὶ τεκέεσσιν.

Ita omnes, etiam Kaibel, ediderunt. Annotavit Franz »Videtur
»(Gemellus poeta) saepius visisse Memnonem, quod conicio ex
»litteris residuis, quae subiectae sunt titulo: Εὐτυχῶς σὺν Ρου-

»Φίλλη σὺν Λογγίνῃ, ubi indicare videtur, quo die una
 »cum uxore Rufilla, quo die cum liberis affuerit; hinc vs. 9
 »ἀμοιβαδὶς". At Kaibel pro his dedit εὐτυχῶ[ς 'Ρ]ουφίλλη [κα]ὶ
 Λογγεῖν[η], neque igitur Franzii suspicio est unius assis. Praeterea
 ἀμοιβαδὶς Graeca non *saepius* significat, sed *alternatim*, cui notioni
 aperte locus non est. Dixit vero Gemellus disertis verbis vs. 4:

δὶς, δαῖμον, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος.

et vs. 9 scripsit procul dubio:

ταῦτα δ' ἔγραψε Γέμελλος ἀμοιβά, δὶς ἐνθάδ' ἀνελθὼν κτέ.

i. e. haec scripsit Gemellus gratiam rependens (Memnoni pro bis
 emissa voce, quae rarius audiebatur), bis huc qui venit cum uxore et
 liberis. Caesuram post quartum trochaeum eamque interpunctione
 deterrimam obvertere mihi noli. Pessimus fuit Gemellus poeta et
 Romanus.

214, 5. Vix recte supplevit Curtius:

πᾶσι γὰρ [ἐν τεκέ]εσσιν ἐμοῖς ἀνα[Φ]ανδὸν ἐπέστης
 οὐκ ὄναρ, ἀλλὰ μέσους ἡματος ἀμφὶ δρόμους.

Mnem. 1882, 304 proposui:

πᾶσι γὰρ [ἐγγενέ]εσσι κτέ.

216. Hoc epigramma partim sic expleri potest:

Καὶ τὸνδ' ἡλύσις τε δόμος καὶ χῶ[ρος] ἄλυπος
 Γλαυκίου υἱά μιῆς (?) δεύτερον [ἔ]χει,
 Ζηνὸς ἐνὶ προύχοντα χοροστασίῃ [καὶ nomen fratris
 αὐτοκασιγνήτῳ ξύνδρομον [ἐν σταδίῳ s. σταδίοις.
 'Αλλ' ἔτι καὶ τῷ στήσε πόλις τόδ[ε] καλὸν ἄγαλμα
 λάινον ἀτμήτου σᾶμα θε

Ultimo versu quin sub ἀτμήτου delitescat ἀκμήτου vix dubito,
 referendum ad viri virtutem, cuius mentio a fine periit. Sed
 θε[ο]φροσύνης], quod solum vocabulum sic ordiens numeros explet,
 vix satis aptum videtur. Non magis certa coniectura reperio
 quid vs. 2 lateat sub ΜΙΗΣ sive ΑΜΙΗΣ, quas litteras alterius

Glauciae filii nomen in accusativo celare crediderim. Ariolatus sum :

Γλαυκίου υἱ' Ἀ[ρ]ίη[ν] δεύτερον [ἤδη] ἔχει.

Quod si non sufficit, certiora quaerat alius.

219, 1. Σχῆμα τὸδ' Ἑρμείας καὶ εἰκόνας Ἡλιοδώρου κτέ.

Metri gratia pluralem tituli auctor pro singulari Kaibelio posuisse videtur. Quamquam metrum ante caesuram bucolicam hiatum non respuit. Sed cf. II 616, 4.

223, 4. Ἑρμάωνι θεῷ πλεῖον ἀγαλλόμενοι.

Utrum hoc an melior lectio πλεῖ[σ]τον est in lapide? Sed cf. II 205, 3.

224, 3. τοῦνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληζομένην,
εὐτέ με Κεκροπίδας Διοῖ θέσαν ἱεροφάντιν,
αὐτὴ ἀμυμακέτοις ἐγκατέκρυψε βυθοῖς.

Notanda satis antiqua confusio verborum κλέειν et κλέζειν, de qua cf. Dindorf in Stephani thesauro s. v. ἀποκλέζω. Ad mysticam hanc nominis celandi legem dignum est quod conferatur epigramma III 115 b (Add.), ubi vs. 5 sqq. legitur :

Οὔνομα δ' ὅστις ἐγὼ μὴ δίζεο· θεσμὸς ἐκεῖνος
μυστικὸς ᾧχετ' ἄγων εἰς ἄλλα πορφύρεην·
ἀλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἤμαρ,
λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.

Post mortem autem filii nomen evulgant. Subscriptum enim legimus :

Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν ὄνομα πατρὸς ἀρίστου
φαίνομεν, δ' ζωὸς κρύψεν ἀλδὲς πελάγει.
οὗτος Ἀπολλώνιος αἰοίδιμος, δν Φ
σημαίνει μύσταις οὔνομα πατ[ρός] . . κτέ.

Ubi non dubito quin traditum ΠΕΛΛ . . . recte expleverim, sed dubito an pro κρύψεν melius scribatur κρύψ' ἐν. Reliqua non expedio. Vs. 3 an Φ[ιλίοισιν] ?

237, 5. καὶ πρὶν μὲν ζώσης ἀλόχου Φάος εἰσοροώσης
 σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέραιρε τόπους.

In elegantī ceteroquin epigrammate offensionī est immanis ta-
 tologia, cui frustra Jacobs comparavit pulchrum Homeri versum
 Iliad. A 88. Procul dubio, una abiecta littera, corrigendum est:

καὶ πρὶν μὲν ζωῆς ἀλόχου Φάος εἰσοροώσης κτέ.

Cf. v. c. II 635, 1.

242, 1. Mnem. 1882, 394 pro (Κύπριδος) λιγείης tentabam
 γλυκείης.

244, 1. Ἀμφότερον ῥητῆρα δικῶν μελέτησι τ' ἄριστον κτέ.

Versus expressus ad similitudinem Homerici

ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής,
 quem ipsum versum alius epigrammatis (II 601, 4) auctor inte-
 grum in suam rem convertit. Conferatur etiam II, 9, 2.

251, 4. ὥς μὴ Φέροι τις αἶσχος ἀποκισσοῦμενος.

Novum verbum ἀποκισσοῦν, *hedera privare*, formavit poeta ad
 exemplum verbi ἀποστεφανοῦν, *privare corona*.

258, 8. Cougny sic supplet:

βένθεσιν [εἰν ἀλῆς] ἔδρανα ῥυομένη

monens ἀλλὰ sive ἀλή pro mari poni rarum esse; quasi umquam
 ea vox hac notione frueretur. Quidni supplebat potius

βένθεσιν [εἰν ἀλίοις] κτέ.,

quod optime dictum est? De reliquis eiusdem in hoc quoque
 epigrammate erroribus alio loco monebo.

261, 4. τεῦξον ὁμῶς γλυφικῆς ἀμφὶ καὶ εὐγραφίης.

Novum est quod poeta pro instrumentali utitur praepositione
 ἀμφὶ cum genetivo, quo sensu antiqui poetae, velut Pindarus,
 subinde eandem praepositionem adhibuerunt, sed iunctam cum
 dativo.

263, 23 sqq. Nove dictum est *μηδέ τις — ἐς ἄλσεα δένδρων — ῥήξειε μάκελλαν impingendi sensu*, vix tamen [π]ήξειε conicere ausim.

278, 5. *ταύτη καὶ γένος ἔσχεε ἐτήτυμον, Ἑράκλεια, Ἑρακλέους, Φοίβου, πρὸς δέ τ' [ἀπ' Ἰα]μ[ι]δῶν.*

Ἑσχεε vitiosa aspiratione exaratum esse pro ἔσκεε statuebam Mnem. 1882, 395 et nunc statuo. — Vs. 6 sic rectius quam Cougny supplevit Kaibel p. 360 sq. Duos vss. sqq. sic ibidem tentabam:

*οἱ σε καὶ [Ἀρπυῖαι ὄτ'] ἀνηρείψα[ντο, καθῖσαν
αὐτοκασιγ[νήτην] θᾶκον ἐς [ἀ]θ[ά]ν[ατον].*

301, 4. *ἡδ' ὅτι λαϊνέων δαπέδων κρηπῖδα τορήσας
τεῦξεν Ἑλευθερίας ἐνναέταις τέμενος.*

Ita lapis habere traditur, neque aliter edidit Kaibel, qui nihil annotat. In verbo qui haesit Cougny contra metrum dedit *πορίσας*, cum deberet saltem *πορίσας* scribere. Proprium quod expectatur verbum est *στορεννύναι*, ut 327, 7, ubi lego:

Οἱ δ' αὐτοὶ δάπεδον πυκνοῖς στόρεσάν τ' οὐδοῖσιν κτέ.,
sed cum *στορέσας* metro non conveniat, nec *στρώσας* probabile sit, nescio an [π]ο[ι]ήσας sit vera lectio. Dubito saltem *τορήσας*, quod non intellego, recte e lapide descriptum esse.

324. *Εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει· πέλεται δὲ τοῦ ἀγνοῦ ὑπάρχου
ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μοῦνος ἔθηκα νέην.*

*Ἀγχίθυρος δ' ἔστηκα Δίκης πέλας· εἰμὶ Δίκης γὰρ
ἥπιος ἰθυδίοις, τοῖς δ' ἀδίκοιςι δέος.*

Pro altero ΔΙΚΗΣ Boeck coniecit *κρίτης*, idque non monito lectore recepit Kaibel. Non recte, ut mihi quidem videtur, quia *πέλας* sic positum iuxta *ἀγχίθυρος* inepte abundat. Nescio an malus poeta pravo quidem fortasse acumine usus, sed ab isto aevo (est enim recentissimum epigramma) neutiquam alieno, verba in hunc modum distinxerit:

Ἄγχιθυρος δ' ἔστηκα Δίκης· πέλας εἰμὶ δίκης γάρ,
ἥπιος ἰθυδίοις, τοῖς ἀδίκοις δέος.

Sto prope Iustitiae (templi) fores· prope enim sum iustitiam
(i. e. a. iustitia non discedo), *mitis iustis, sed iniustis formido.*
Ad ἀγχίθυρος ἔστηκα cf. 266 c (add.) 4 sq.

Ἰστάμεθ' ἀγχίθυροι = Δηοῦς καὶ Κούρης.

Vid. et 331b, 2 (add.)

325. Διφίλου οὗτος ὅδ' ἐστὶ τύπος τοῦ Διφίλου υἱοῦ,
ὃς καὶ ἐπὶ στρατιήν δόξαν ἔχεν μεγάλην.

Nequaquam οὗτος ὅδ' tuetur ὅδ' ἐκείνος in epigrammate C. I.
6217, collato a Kaibelio

Βάσσος ἐγὼν ὅδ' ἐκείνος, ὃν ἔκτανε Δύσφορος ἀνὴρ,
ubi ὅδ' ἐκείνος, *hic ille*, quae frequens est formula, recte et
ordine dictum est. Hic contra alterum pronomen sine sensu,
ut numeri explerentur, a poetaastro incertum est. Prave quoque
dictum est ἐπὶ στρατιήν pro ἐπὶ στρατιῆς, i. e. *militiae*, modo
revera sic legatur in lapide.

326, 3. Ἑρμῇ δ' ἐπ' ἄλειφα χεύσομαι

Φυλαττομένῳ δῶμα τόδ' Ἀττιάδων.

Φυλαττομένῳ est pro activo et metrum postulat [τὸ] δῶμα τ. Ἀ.

327, 22 Ἰλαθι, τοῦνεκα σεῦ νηὸν ἔθηκε γονεύς.

Τοῦνεκα pro οὔνεκα dictum, ut supra 263, 6 τόφρα pro ὄφρα,
274, 3 τηνίκα pro ἡνίκα et saepe apud sequiores τέως pro ἕως,
qua labe librarii vel antiquos et probos scriptores, velut De-
mosthenem, inquinaverunt, tuentibus plerisque etiam nunc criticis,
licet Dindorf quam improbabile sit florenti lingua tam gravem
errorem ab optimo scriptore commissum esse satis ostenderit.

328. Ὁ κρατερὸς πολιοῦχος ἀναξ ἡγείρατο ταύτην

νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις

στήλην Εὐδάμοιο, τὸν εὖ ἐνόησατο θεσμὸς

πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίους κτε.

quiescitur parum probabili Brunckii sententiae, θεσμός hic significare βχσιλεύς. Nescio an potius subsit aut lapidarii aut scribentis error et fuerit:

τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμο[τ]ς
πειθόμενον σκήπτροις [τ'] αἰὲν ἀκηρασίοις.

7, 4. τῶν γενεῆν βίωτόν τ' αὖξησεν ἀπημοσύνη.
m numeri quam sententia postulant αὖξοι. Iisdem de causis
9, 4 supplendum arbitror:

οὕς ἐσάωσε θεός, ὅτε βούβρωστις κατὰ γαῖαν
σαρκοβόρος, δεινὴ τε Φόνον βρίθουσά [τ'] ἄλυκτον
κόσμον ἐπέσχεθε πάντα.

8, 3. εἴμ' ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπίας· ἐκ δὲ τοκῆων
πατρὸς Ἐϋκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γενέσθην.
cet admodum recentis aetatis sit hic titulus, valde tamen du-
xo de forma duali usurpata pro ἐγενόμην. Nisi egregie fallor,
pis habet aut certe carminis auctor voluit γεν[ή]θην, formam
rioribus usitatissimam.

9, 4. μάρτυρι Σεργείῳ περικαλλέα νηὶν ὀπάσας.
hil opus cum editore numerorum causa reponere formam
ssimam Σεργείῳ. Nam in nominibus propriis omne licentiae
nus epigrammatum conditores, etiam antiquiores, admittere
rtum est. Vix quidquam gravius in hoc genere reperitur quam
od legitur I 281, 2:

Κϋῖντον Ἰούλιον Μίλητον οἱ τεχνῖται ἀνέθηκαν,
quo versiculo sola duo triave ultima vocabula metri legibus
rent. Hinc quoque intellegitur, cur II 406, 4 ferri possit
τιμῶσιν τὸν σόν, Μαρκελλῖνε, τάφον,
i certa pentametri lex violatur, quod idem fit II 189, vs. 19
dd.), qui sic scribendus:

εἰδὸς τε ἡγάθην, Ἀρέσκουσα κλυτή.

ubi male dederunt editores

εἴδός τε ἡγάθεον, ἀρέσκουσα, κλυτή.

Nomen 'Αρέσκουσα est etiam Inscr. 1626, teste Papio.

AD CAPUT II.

25. Σοῦ μὲν δὴ πατρίς δὴν, Κέρκινε, Φοξίου υἱέ,
Ποντιάς 'Ηράκλει' ἔξει ἄχος Φθιμένου
ἡμ[ετέρ]ων ἐν χερσὶ Φίλων· ὅ[θεν οὐ]ποτ' ἐπαίνου
λησόμεθ'· ἢ μάλα γὰρ [σὴν Φύ]σιν ἡγασάμην.

Dedi Kaibelii (p. 194) lectionem, quam de more Cougny parum diligenter repraesentandam curavit. Omnia vere suppleta videntur praeter ὅθεν οὐποτ' vs. 3, licet in eandem coniecturam inciderit Buecheler; nam in praegressis haud satis causae significatum est, cur superstites numquam defuncti laudes oblituri esse dicantur, neque igitur locus est adverbio causali ὅθεν. Rectius, nisi fallor, supplebitur velut:

ο[ὐ μὴ]ποτ' ἐπαίνου,
λησόμεθ'· ἢ μάλα γὰρ σὴν Φύσιν ἡγασάμην.

27, 3. καὶ σοὶ γε ὦραία χάρις ἤλυ[θεν αἰ]ῶτη, 'Αρίστων,
δεινοῦ (?) [ἐλευθ]ερίαν (?) τοῦ δεσμο[ῦ (?)]...

Prorsus desperatam esse alterius versus scripturam vel inde apparet, quod ΔΕΣΜΟ in lapide esse non posse certa docet pentametri lex. Cum tamen ΔΕΣΜΟ facile ab eo qui lapidem de scripsit male lectum esse potuerit pro ΔΕΚΑΛΟ, venit in mentem, fortasse poetam dicere voluisse, mortem Aristonem liberum reddidisse a vitae curis et fluctibus. Ita possis velut:

δεινοῦ [ἐλευθ]ερίαν τοῦδε σάλο[υ] βιοτῆς
[ἢ τοι ὅπασσε] sive ἐνειμε,]

Sed sine meliore apographo versus restitui nequit.

31. Σῆμα τὸδ' Οἶναιου Διονυσίου· τῶν δ' ἔτι πρόσθεν κτέ.
 Non est, quod contendit Cougny in annotatione, — υῖου pro dactylo, sed pro spondaeo, ut passim praesertim in nominibus propriis iota breve ante longam vocalem aut diphthongum habet vim consonantis vel, si mavis, in pronuntiando negligitur, velut I, 12, 1 Ἀπολλωνίας, ubi perperam olim Brunck metri gratia reponi iussit Ἀπολλονίας, II 53, 2 Πυθίων, 199, 8 Ἑστιαῖος (fallebar Mnem. 1882, p. 390), 256 Καλπουρνιανός, 289, 1 Πωπιλίας, 741, 1 Ἰουλίου Καρακουττίου, alia plurima. Paullo rarius idem fit in appellativis, ut in δισχιλίοις 53, 7 (licet ibi poeta more Homérico δισχίλοις dare potuerit), κραδίη 504, 4, λεντιάριοι 478, 1, χηρίαν 399, 8, ubi nihil opus cum editore Parisino conicere χηρίαν στυγνῇ pro χηρίαν δυστήνου, et alibi. — Alia brevis vocalis sublatio est, quae seriore aetate etiam in oratione soluta saepius apparet, in nominibus propriis velut Ἰανούαρις pro Ἰανούαριος (II 684), Ἑλλαδὶς pro Ἑλλάδιος (705), Ἀσπασίς pro Ἀσπάσιος I 253 b, 2 (Add.) aliisque.

34. Facile quidem et apte expleveris:

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν

Ἀρχεστράτην [γαμετὴν] ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

sed incertius est supplementum, quia aequo iure suspicari potes additum fuisse patris nomen in genetivo. Praeterea etiam ἄλοχον non prorsus aspernatur metrum, interdum enim in seris his epigrammatis brevi syllaba clauditur prius pentametri membrum.

36. Tentavi Mnemos. 1882, p. 386 sq. hunc titulum fortasse sine causa idonea, sed nondum displicet, quod ibidem in epigr. 40, 2 supplebam. καὶ τὸ δικαιισύν[ην ἀσκούν]τ᾿ Α Φίλοισι προσεῖναι.

74. Εἴ σε τύχη προύπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν,
 ἐλπίδι γ' ἦσθα μέγας τῷ τε δοκεῖν, Μακκαρεῦ,
 ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς Ἑλλήσιν ἔσεσθαι·
 σωφροσύνη δ' ἀρετῇ τ' οὐκ ἀκλεὲς ἔθανες.

Quanta sit Cougnyi imperitia si non undique appareret, cognosci posset ex hac versione Latina: *Si te fortuna prius iusto misit (pro comitata esset) et iuventutem tuam aggressa est (pro ad maturam aetatem pervenire sivilisset)*. Ceterum poeta primo versu sic orationem instituit, quasi sequeretur huiuscemodi apodosis: ἡνίοχος ἂν τέχνης τραγικῆς Ἑλλήσιν ἐγένου. Quod si non admittis, post ἐπέβησεν distinguere poteris puncto pro virgula, ut aut sumatur aposiopesis verborum καλῶς ἂν εἶχεν, aut si valeat εἶθε, utinam, qui usus, non addita vocula γάρ, rarior quidem, sed certus est. Ita verti poterit: *Utinam te fortuna comitata esset et ad maturitatem pervenire sivilisset! At spe saltem magnus eras et hominum existimatione, o Megareu, fore te aliquando tragicæ artis Graecis aurigam*. Ad vocem ἡλικία sic usurpatum cf. II 592, 2, ubi vir viginti annos natus πρὸ ἡλικίας exstinctus esse dicitur.

50. Sic correxi Mnem. 1882, 387:

Μνημα Μνησαγόρας καὶ Νικοχάρους τόδε κεῖται,
αὐτῶ δ' οὐ παραδέξατ' — ἀφείλετο δαίμονος αἴσα —,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ λιπόντε ἀμφοῖν μέγα πένθος,

ut agatur de cenotaphio. Praeter interpunctionem emendavi lapidis quae traditur lectionem παραδεξαί.

51, 6. Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς.

»Mira" ait Kaibel p. 29 »Χῖος nominis trochaica mensura, qua »tamen minime defenditur epigrammatis, quod Simonidium »dicitur 119, 4 οὐδ' ἴκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην, scriptura". Mihi res non adeo mira videtur. Quippe poeta primam pentametri syllabam vi arsius producens imitatus est Homerum, quem saepius idem in hexametris fecisse notum est. Ut vero apud illum nemo propterea scribit Φῖλε κασ/γυντε κτέ., ita epigrammatis auctori obtrudi nolim Χῖος pro Χίος. Cf. 510, 5, ubi hexametrum orditur vox τριάκοντα, et 646, 5, ubi pro δίχα, a quo versus incipit, male Ellis coniecit νόσφι. De Χῖος pro Χίος cf. Thesaurus,

51, 1, Μνᾶμα [βλέπεις ἐπὶ] κτέ. Jacobsii est supplementum, pro quo Kaibel maluit μνᾶμα [τόδ' ἐστ' ἐ]πὶ. Possis quoque μνᾶμα [ὀράας ἐ]πὶ σώματι κείμενον ἀνδρὸς ἀρίστου.

53 c (Add.). Σώζων μὲν πίστιν, τιμῶν δὲ ἀρ[ετὰν] θάνες ὧδε
Καλία Σα . . . πατρίδος ἐκ Τεγέας.

Manifesto corrigendum:

Καλ(λ)ίας Ἀ . . . πατρίδος ἐκ Τεγέας.

Ἀ est prima littera nominis patris, velut Ἀλκμαῶνος aliusve. In priore versu e lapide restituenda est forma antiquior σῶζων.

117. Ἐνθάδε πῦρ τὸ Τρώων, Ἑλλάδος ἄλγος ἀπάσης
ὁ Πριάμοιο Πάρις ψύχομαι ἀκρολόφοις.

Reliqua omnia epigrammata, quae e peplo pseudo-Aristotelio collegit editor, quamquam exilia sane sunt et perexigui pretii, numeris tamen perscripta sunt ita bonis, ut de vitio suspectum habeam huius epigrammatis versum priorem, legitima in epica et elegiaca poesi caesura carentem. Fortasse fuit:

Ἐνθάδε πῦρ Τρώων, [τῆς] Ἑλλάδος ἄλγος ἀπάσης.

Ceterum incisio ista in medio hexametro apud recentissimi aevi poetastros non est plane insolita. Sic in hoc capite habemus 623, 5: χαίρετε δ' οἱ παριόντες κεύχας θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ; 661, 2 ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Ἀττείου Καπίτωνος, qui vs. veniam habet propter nomina propria; in capite III 164, 1: Καλλιόπης μὲν Ὅμηρος, σοὶ δέ οἱ ἔπλετο αὐτῇ || γλῶττα μὲν Εὐτέρπη, Οὐρανίη δέ [γέ] Φρήν, sed hexameter sic corrigendus videtur: Καλλιόπης μὲν Ὅμηρος <ἐην>, σοὶ δ' ἔπλετο κτέ. Porro cf. III 212, 5. 247, 1. 248, 1. 262, 4. 328, 1 et 2. 385, 1—3. IV 97, 1 et 4—6, qui versus, partim Christianae originis, omnes valde recentes sunt et deterrimi, quibus multos eiusdem farinae similiter incisos qui hoc agat addere possit. Cf. A. P. IX 655, 1. 3. X. 44, 4, al.

122, 3 — ἔθανες, Διονύσιε, καὶ τὸν ἀνάγκης
κοινὸν Περσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάλαμον.

Genetivum ἀνάγκης, qui cum θάλαμον vix iungi potest, non expedit. Num forte est in lapide ΑΝΑΓΚΗΙ, ut intelligendum sit *Persephonae thalamum fati necessitate omnibus communem?* Cf. 365, 1.

128, 7. Si certum est primam nominis litteram fuisse N (vid. Kaibel p. 195), versum sic explere poteris:

N[ικίας] οἰκεία γνώμη Θηβαῖος ἔτευξεν.

Ad nominis mensuram vide quae monui ad II I3.

134. τοῦτο Θέων δ' μὲν αὐλος ὑπ' ἥριον δ' γλυκὺς οἰκεῖ
αὐλητής, μίμων κ' ἦν θυμέλῃσι χάρις.

i. e. καὶ μίμων ἐν θυμέλῃσι χάρις, quod voculae καὶ hyperbaton ne antiquis quidem prorsus ignotum serioribus poetis est usitatissimum. In hac ipsa sylloge cf. I 112, 6. 239, 3 II 341, 6, ne plura exempla afferam. Cuius rei ignorantia fecit ut Cougny absurde verteret »mimorum vel in scenicis flos».

141. Τηλοῦ πατρίδος ὥς ἔθانون κλειναῖς ἐν Ἀθήναις κτέ.

Iucunda est Cougny's annotatio »legit Cumanides ὅς' ἔθانون». Nempe quod in lapide exstat OC veteri litteratura significare potest οὔς', quod ipsum sententia postulat. Aequè inepta 153, 1 edidit τοὺς δὲ pro τούσδε, quod consulto eum fecisse ipsius versio Latina demonstrat; et iniuria 171, 1 et 4 Κλειτοφῶντα pro Κλειτοφῶντα et εὐκλεᾶ pro εὐκλεῇ. Imperite idem 157, 1 edidit Πολύειδος Ἐχέ[φρωνος!] φίλος υἷος, idque cum veras scripturas Ἐσλὸς ἐὼν Πολύιδος Ἐχε[κλήος] discere posset a Kaibelio p. 82, et in 179 male secutus est Rhangabaeum, postquam Kaibel p. 320 recte constituit trochaicos tetrametros.

(Add.) 173 b, 5.

πολλάκι δ' ἀμφὶ τεὸν μάτηρ τάφον οἰκτρὸν αὔσεν
Δεξιῶ στενάζουσα δρφ' ἀνὰ τέκνου χάριν.

Notandum in bonae aetatis epigrammate δρφ' ἀνὰ, quod ad ma-

11 trem orbam pertinet, permire traiectionem ad *χάριν*. Melius intel-
 12 ligerem *ὀρβανὸν τέκνου τύχαν*, i. e. *suam orbitatem*, ut Euripides
 13 dixit in Hecuba vs. 150 *πότμος ὀρβανὸς τέκνων*. Sed vide ne
 poetae reddendum sit *ὀρβανὰ*.

173 c. ὦ ξένη, τόνδ' ἐ[σ]ρα Διονύσιον, ἡδὲ γυναῖκα
 δέρκεο τοῦδε, Φίλαν, πνεῦμα λιποῦ[σαν]...
 ἄμφω γηραλέω... δὲ τέκνων τέκ[να]... ὄντα
 ὀλβιστοὺς θα[να]τος γλ...ος κατέχει.

Quidquid fuit in prioris distichi fine, non potuit esse *ἐκεῖ*, quod
 sensu vacuum coniecit Cougny. Nec valde placet, quod tamen
 minus ineptum est, *πνεῦμα λιποῦ[σαν] ἑόν*. Quaerat alius! Vs.
 173 v. 198 d (Add.):

καὶ παῖδας παίδων λειπόμενος γλυκέας
 οὐκ ὀλβφ ἐρίδοντας (sic) ἀριζήλω δ' ἐπὶ δόξῃ,

ubi aut *ἐρί[σ]οντας* aut *ἐρί[ζ]οντας*, quod in sera hac poesi
 metro non excluditur et aptius videtur, corrigendum est. Quid
 post *τέκνων τέκνα* supplendum sit non video, sed *γλ...ος* vix
 aliter expleri potest quam adiectivo *γλ[υκύτατ]ος*, cuius primam
 syllabam poeta cogentibus numeris et permittente usu Homérico
 produxisse videtur.

180. Ὅστις καὶ τίνος εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει,
 ἄμφω δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεῶς·
 οὐνεκεν οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι
 κῶμῳ ἐν ἡγαθέῃ, παυσάμενος βιότου.

Si revera sic habet lapis, durum propter praegressum *ἔφθην* obtinet
 anacolython, quod facile evitari potuit scribendo *παυσάμενο*,
 iungendum cum verbis *ἐμῆς μοίρας*. Nihil tamen novare satius.

181 b (Add.). Duorum, non unius, epigrammatum videntur
 esse reliquiae, quas sic fere expleverim :

α' Εἰκόνα Παρμενίδου θυγατρὸς σφετέρως με Δαήμων
καὶ Κλεινὸν μᾶτηρ μνᾶμ' ἐπὶ παιδὶ θέσαν,
ὕψιστου δέ μ' ἔχει τέμενος Διός, ὁ[ῦ] ῥά [μ'] Ἀπόλλων
οὐδ' ὁ[ν] ἄμειψεν, ἔλων ἐκ πυρός, ἀθάνατον.
β' [Ε]ἰκόνα Παρμενίδου στᾶσεν θυγατρὸς μ[ε] Δαήμων
[κ]αὶ Κλεινὸν μᾶτηρ

Vs. 3, ubi editur δ[Φ]ρα τ', 4, ubi est... ου ἄμειψεν, et β' 1
μ[ε] Δαήμων mea sunt supplementa. Τέμενος Διός est Olympus,
cuius aeternum limen defunctae puellae animus, ab Apolline e
rogo sublatus, transgressus est.

184. Δοιὸν μὲν δεκάδες σε τελειοτόκων ἐνι αὐτῶν κτέ.
Non male Cougny pro obscuro vocabulo coniecit τελειοτρόχων,
licet etiam praeferam τελειοδρόμων, quia τελεοδρομος, τελε-
σίδρομος et τελεοδρομεῖν non, ut illud, ignota sunt vocabula.
Reliqua vitiose edidit, nam vs. 4 πατρί typ. vitium est pro
μητρί et lapis Ἀρπαλίδι habet, non Ἀρπαλίφ, ut discere potuit
ex Mittheil. II p. 291, ubi praeterea Romanus in lapide vs. 7
legit, quod sententia postulante conieceram, σὲ δ' ὕστατον
ὑπνον ἐλοῦσαν, pro quo absurde Cougny dedit ἐλδ[ντος].

188, 9. Kaibel dedit (243, 9):

Ἄξιον, ὃ Φιλάδελφε, ἀρε[τῆς] πό[τ]μον ἔλλαχες αἴσ[ης].

Sed ultimas litteras bene descriptas esse dubito. Melius certe
intellegam ἀρετῆς—ἄκρη[ς]. Possis tamen αἴση[ι].

189, 6 sq. Omnino cf. Kaibel p. 91, cuius certa est correctio.
Ad κατὰ λεχέων (4) dictum pro κατὰ λέχεια vide quae notavi
Mnem. 1882, 390. Nihil apud sequiores frequentius.

191. Ἔστι τοῦνομά μοι Ἀφροδίσιος, ὃ παροδίτα,
εἰμὶ δ' Ἀλεξανδρεύς, τῶν δὲ χορῶν ὁ μέσος.

θυήσκω δ' οἴκτροτάτῳ θανάτῳ διὰ τὴν ἄλοχόν μου
 κλειψίγαμον, μιεράν, ἣν περ ὁ Ζεὺς δλέσει.
 ταύτης γὰρ λάθριος γαμέτης καὶ ἐμὸν γένος αὐχῶν
 εἴλξέ με καὶ ὕψους δισκοβόλησε νέον.

Recepi verissimam Eggeri correctionem pro ἣν περὶ Ζεὺς δλέσει, nam περιολλύναι Graecum non est et absurdum. Tironum autem gratia moneo apud sequiores poetas ζ saepe non facere positionem, qua in re Homerus praeiverat in nominibus Ζάκυνθος et Ζέλεια. Sed omnino repudianda videtur quam recepit Kaibel Iacobsii coniectura αἰσχῶν pro αὐχῶν, quia αἰσχεῖν (pro αἰσχύνειν) numquam exstitisse contendo. Procul dubio depravata est Hesychii glossa αἰσχεῖας· αἰσχύνας, sive legendum est cum Albertio αἴσχεος· αἰσχύνης (coll. Hom. Il. XIII 622), sive, quod fere praetulerim, αἴσχεα· αἰσχύνας, coll. Il. VI 351, 425. Praeterea vero de moechis non dici solet αἰσχύνειν γένος alicuius, sed λέχος. Is, de quo hic agitur, moechus erat interfecti mariti consanguineus, quo turpius atque scelestius fuit duplex hominis facinus. Vs. 5 ἐμὸν dedi pro ἀμόν.

192, 7. Ξεῖνε, σὺ δ' αἰείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν
 Δημοκλέα, στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.

Kaibel annotavit »αείσας, i. q. εἶπας, nove dictum videtur." Miror virum sagacissimum praeteriisse, quidquid exstet in lapide, carminis certe auctorem voluisse:

Ξεῖνε, σὺ δ' αἰ[πύ]σας κτέ.

i. e. magna voce valere iubens. Cf. II 690, 6.

193, 3. Λαμπάδα γὰρ ζωᾶς δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
 τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.

In eleganti epigrammate offensione non caret μακρὸν δόλιχον, quia δόλιχος iam significat μακρός. Longe equidem malim μακροῦ.

105, 5. Αὐτή μοι καὶ παῖδας ἐγείνατο πάντας ὁμοίους
scil. μοι, i. e. *neminem spurium*, quod dicens maritus uxoris
pudicitiam testatur. Cf. 485, 6. Saepius sic Graeci genuinos
germanosque liberos appellaut. Cf. Aesch. Agam. 755 et Add.

198. Ἦν] ποτ' Ἀθηναίη

ἔτρεφεν ἄλλοτρίων ἀμ[φί]πολον ταλάρων,
ἔδ]ραμε παιδὸς ἔκκητι καὶ ἐς βασιλῆος ἰκέσθαι,
ὅς] ῥα καὶ ἀφνειῶν εἴσεν ἐπὶ κτεάων·
ἔμ]πης δ' οὐ ζώουσιν ἀπήγαγεν· ἀλλὰ τάφους γε
Κερ]οπίους Λιβυκῶν ἀν[τὶ] λάχε ψαμάθων.

Annotat Kaibel »Mater, cum filiam, quae apud regem nobili
quodam munere fungebatur (v. 4) moribundam audiisset, eo
contendit cett." Propter per quam humilem matris conditionem
equidem suspicor filiam, quam *in magnis opibus* rex collocasse
dicitur, non nobili munere apud regem Aegypti functam esse,
sed hunc eius amore captum pellicis loco eam habuisse et prop-
terea locupletasse. Similiter suspectam habeo Phoeboe, cuius
epitaphium habemus II 431, pudicitiam.

198 b (Add.), 7 sqq. Lacunas sic tentavi:

Οὐ κέν τις ψεύσαιτο πρὸς Οὐλύμπον [μέγαν αὐχῶν
Κύπριδι νηοπόλον ἀθανάτους μ']ἀγαγεῖν,
ἦ καὶ Ἀθηναίην πάρεδρον θέμεν κτέ.

Deinde 14 sqq. in hunc modum:

Τώρα μόνον κλαίοντες ἐν οἴκοις οὐπο[τε] σείο
αἰνοπαθῆ δακρύων πλήσουσι[ν] γενέ[ται],
σὴν ἀρετὴν τεὰ τ' ἔργα, σαιοφροσύνην τε π[οθεῦντες]
εἶδος τε ἠγάθεον, Ἀρέσκουσα κλυτή.

Itaque miseram tuam calamitatem domi flentes genitores lacrimis
numquam explebunt non sane eleganter dixit poetulus, ita tamen
ut quid velit satis intellegatur. De Ἀρέσκουσα nomine proprio
supra iam monui ad I, 359.

198 *d* (Add.). 1^α Ω παρ' ἐμὸν [σ]πεύ[δ]ων τοῦτ' ἤρ[λον] ἵσταθι, ξεῖνε.
 Ultima verba non recte expleta sunt; inaudita enim est forma ἵσταθι pro ἵστασο sive ἵστω, et in epigrammate haud ita recenti (sec. I a. Chr.) improbable est tam grave vitium metricum. Possis ἵστω, ξεῖνε, qualis clausulae spondaicae, veteribus non permissae, multa exstant apud sequiores, corruptis quibusdam Homeri locis abusos, exempla.

198 *e* (Add.), 4 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν βαιοῖς ο[ἴχ]ε[ται] ἡ[λυ]σίοις.
 Quamdiu qui sint *parvi* campi Elysii ignoro, recte hunc versum correctum esse dubito. Num forte lapis non ΒΑΙΟΙC habet, sed [ΠΕ]ΔΙΟΙC? Ita coniecerim potius:

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν πεδίοις ο[ἴκ]ε[ει] ἡλυσίοις.

200. Ἥλυθες οὐκ ἀβόατος ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν,

Θεόδοτε, τὰν ζώοις (l. ζωοῖς) οἶμον ὀφειλόμενον.

Quicumque triginta annos natus debitum animantibus iter facit, i. e. moritur, id facit non ἐνί, sed ἐπὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν, quare sic corrigo.

203, 104, 219 et 194. Veras lectiones reperies apud Kai-belium. Idem valet de epigrammate 214, ubi Cougny supplevit:

Θεοδότα ἃ μάτηρ σε [κατέ]στολε κτέ.

Sed fac recte dici καταστέλλειν de *componendo* mortuo, perfecti forma ἔστολα pro ἔσταλκα nusquam, quod sciam, reperta est. Cf. Curtius, das Gr. verbum ed. II, vol. II, p. 208.

217, 15. οὐδεὶς γὰρ ἐξήλυξε τὸν μίτον Μοιρῶν,

οὐ θνητός, οὐκ ἀθάνατος, οὐδ' ὁ δεσμώτης

οὐδ' αὖ τύραννος κτέ.

Pro ΟΤΔΟ lege ΟΤΔΕ: οὐδὲ δεσμώτης. Vs. 13 est:

οὐδ' αὖ Θέτις τὸν στεναρὸν ἔστενεν παῖδα κτέ.

Cougny vertens *gemitu dignum* non intellexit poetam aut lapi-

darium neglecta, quod saepius fit in titulis, aspiratione ita scripsisse pro σθεναρόν.

218, 5. ὅς βασιλεια Διδς καὶ ἐν Ἡρακλέους τρὶς ἐν ἄθλοις
ἵπποις νικήσας δώματ' ἐπηγάλασεν.

Apte Kaibel reposuit τρὶς ἄέθλοις, sed fortasse lenius eodem sensu reponi potest τρισὶν ἄθλοις ut sit *in ternis ludis Herculeensibus*.

220. Ἐνθάδε τὸν πάσῃσι κεκασμένον ἀγλαΐησιν
εἶλε Φθόνορ, δυνατῶν μῆτι κτέ.

Invidia deorum significari videtur, ut 222, 2; 464, 3 et alibi; δυνατῶν autem de dis, vulgo κρείττονες qui audiunt, accipiendum.

222, 7. καὶ γνοῦς ὡς θανάτοιο οὐδὲν γλυκερώτερον αὐχᾶς.

Certissimam Valckenaerii (qui ipsi est Walckenaar) emendationem θνατοῖς (non θνητοῖς) repudiat in annotatione Cougny, ineptissime explicans quod vulgatur.

226, 3. εἵκοσι τῶν πάντων ἐτέων ὑπὸ τῷδε κέρυμμαι
σῆματι κτέ.

Malim εἵκοσιν ὦν κτέ.

Articulo certe in epico sermone opus non est, et dura est hic participii omissio. Noli requirere εἵκοσ' ἑῶν, nam frequens est apud seniores epigrammatum poetas Atticarum formarum usus.

229, 9. εὐοδεῖν δέ οἱ
κατεῖδ' Ὀμήρου δέλτον, ἃς ἐνὶ πτυχᾷς
ὃ τε πλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος
καὶ μῆνις Αἰακίδαο.

Ita Boeckh, sed longe melius e litterarum vestigiis εὐδαεῖ νοῖ eruit Hermann, cui recte Kaibel obsecutus est. Videtur

igitur Mnaseas versatus fuisse in carminum Homericorum interpretatione. Omnino autem fuit, ut reliqua docent, homo variis artibus eruditus, nec tamen cum Boeckhio statuere ausim eum *carmina didactica*, cosmologica et astronomica, etiam geometrica composuisse. Certe id non demonstrant hi versus:

ἄ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ δι' ἀστέρων
διήλθε τὰν πυρωπὸν ἀστεροδρόμων
κέλευθον, ἄ δὲ] καὶ γεωμέτρου τέχνην
γραμμαῖσιν ἰχνεύειραν.

quibus nihil aliud dicitur quam Mnaseam his artibus operam navasse.

231, 7. ἄρκεο, μοῖρα, θανόντι νέφ, δίσσων (l. δισσῶν) δὲ συναίμων
φείδεο καὶ γονέων λυκρὸν ἀπειργε δοκόν.

Annotavit Cougny »δοκός, *telum*, s. δόκος, *laqueus*, Archilochi »est, pro quo tamen Kaibel μόρον, ubi lapis ΔΟΚΟΤ." Archilochi locum ignoro, sed novi ex Aristophanis *Ταγηνισταις* grammaticos afferre δοκόν dictum pro ἀγχιονήν, idque fortasse quod in ea fabula sermo fuit de nescio quo, qui ex trabe se suspenderit; ubi vero *telum* ita dictum sit doceri pervelim. Μόρον verum videtur. Ibidem vs. 3 sq. Mnem. 1882 p. 398 sic tentavi:

ἄ γόν, οὐχ ὕμεναῖον, ἔδαδουχῆσατο μήτηρ
οἰκτρ[ῶ] σ[ὺ]ν γενέτῃ Χρυσίον, ὦ[λ]ε[τ'] Ἄτορ.

Lapis ΩΔΕΣΑΤΟΣ. Cf. Kaibel, p. 164. Sed οἰκτρά servari potest.

234, 9. Πάτρων, ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμια, πάντα τέλεσσα,
ἔφρα καὶ ἐν Ἀΐδῃ τερπνὸν ἔχοιμι τόπον.
τᾶλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ ἐν νεότητι κατέκτην
οἷχεται πλὴν ἂ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

Sic edidit Kaibel, monens tantum κατέκτην suspectum et in ultimo versu fortasse πρὶν interpolatum esse. Verba obscura sunt, sed nequaquam legendum cum editore Parisiensi:

τᾶλλα δὲ πᾶνθ' ἂ λέλοιπα κτέ.

Per se enim apparet οἷχεςθαι, quae quis λέλοιπε, et tale quid dicere ineptum est. Hoc video, ultimo disticho, ut saepe alibi (cf. II 305, 405, 589, 3; 695, 5 sq. III 100), alludi ad notum illud Sardanapali epitaphium (II 130), in quo est:

ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἐρώτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβια κείνα λέλειπται.

Modo sumere liceat κατέκτην dictum esse pro κατεκτησάμην aut latere, quod simili sensu positum sit, correxerim:

τᾶλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ [ἀ] (i. e. χα) ἐν νεότητι κατέκτην (?)
οἷχεται, πλὴν ἃ ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

Sed reliqua omnia (scil. praeter amoenum illum sepulcri locum, quem cadaveri meo destinavi; qui locus in praegressis describitur ad homine Epicuraeo) *reliqui, opesque in iuventute mihi paratae perierunt, praeter quos vivus inde fructus decerpsi*. Pro κατέκτην dubitabundus tentavi κά[λ'] ἐ[σχο]ν. — Οἷχεται perfectum recte a doctorum coniecturis defendit Kaibel.

236, 237 et 251 omni vitiorum genere scatent. Meliora dabit Kaibel.

241, 7. Ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δόμον, οὐδ' Ἀχέροντος·

τοῖον γὰρ βίότου τέρμα σοφοῖσιν ἔνι.

Ἔνι, i. e. ἐνεστι, parum aptum et vix sanum videtur. In lapide satis recentis (sec. I p. Chr. iudice Kaibelio p. 85) vide ne sit ΣΟΦΟΙCΙΜΕΝΙ, i. e. σοφοῖσι μένει, de qua structura verbi μένειν cf. Thesaur. V p. 789 h. extr.

245, 7. Τοῦτ' ἔλαχον μέγα δῶρον ὑπ' αὐτῶν Θούρανιάνων

Εὐλάκιος γαμικὸς μοῦνος ἐνὶ φθιμένοις.

Wilamowitz apud Kaibelium p. 111 sic interpretatur: »Hoc certe boni mihi praestitere coelestes: apud inferos tantum matrimonio paratus sum (sc. Proserpinae); i. e. in vita isto

taedio liber fui." Fortasse recte; verum ita manifeste corrigendum est *μῶνο*N.

247 b (Add.), 5. Expleri poterit:

*Ναίω δ' οὐκ Ἀχέροντος ἐ[π' ἡρόσιν] οὐδὲ κελαινὸν
Τάρταρον, ἀλλ' οἴκους εὖσεβέ[ων] ἔλαχον.*

Vs. 1 ἐΦ' pro ἐπ' in lapide esse potest, saepe enim in titulis perverse ponitur aut negligitur aspiratio. Ibidem vs. 3, ubi est:

ἐκπρολιπὼν ἄλοχόν τε σαόφρονα δεσ

in promptu est supplere *δέσ[ποτιν οἴκων]*, i. e. *οἰκοδέσποιναν*.

254, 7. *αἰρετίσας δὲ πατὴρ στοργῇ φύσιν ἐπροτέρησεν,*

σχημάτων τύμβῳ σᾶμα λίθου θέμενος.

Kaibel »verbi *προτερεῖν* structura nova videtur." Est saltem rarissima, sed occurrit apud Agathiam, *Histor.* pag. 95 extr., unde notavit in *Thesauro Dindorf*.

Pharnaces Sinopensis paedotriba, ut artem suam exerceat virtutemque ostentaret, ad occidentem profectus procul a patria erat mortuus. Inde factum ut non domi sepultus sit, sed pater eius dicitur elegisse (*αἰρετίσας*) gymnasium Sinopense, ubi cenotaphium filii poneret. Vs. 5:

*Οὐ κάλπιν κρύπτει γῇ Βοσπορίς, οὐδὲ λέληθεν
γυμνάσιον κωφοῖς δάκρυσι μυρόμενον.*

i. et manifesto inanibus lacrimis (utpote ad inane sepulcrum) gymnasium perfusum est. Morem athletarum ossa in gymnasiis condendi testatur etiam titulus 262, ubi vs. 3 sq. de Dialogo athleta dicitur:

*Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὁστέα κεύθει
γυμνάς, ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην.*

255, 5. *λυγρὴν δ' οἶμον ἔβην ἐτέων κύρσασα δις [ἐπτα
παρθένος, ἐν δ' ἔλαχον σῆμα τὸδ' ἀντὶ γάμου.*

Si ENΔΕ, non ΗΔΕ, lapis habet, voluit poeta, »nihil aliud praeter hoc monumentum pro nuptiis sortita sum."

255 C (Add.). Fortasse supplendum:

Ζωὸς ἔων τοῦτον τύμβον [ποτ'] ἔτευξεν ἑαυτῷ

et vs. 4 sq.

ᾧΦρ]α τὸν αἰδῖον τοῦτον ἔ[χωσι] δόμον

σὺν 'Ρού[Φω?] μεγάλῳ θεράποντι.

Lapis CTNPOTBH habere traditur. Ultimam lacunam explet tam Διωνύσου quam Ποσειδῶνος nomen.

265, B. Melius Kaibel p. 54:

'Ρηνείης δέ μ' ἔδεκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὔδας.

'Αἶδεω [λ]α[γόνων] κρύψε μ' ὑπὸ σκοτίων,

πατρὸς μὲν Δημοσθένης, ἐτέων δύο κείκοσί μ' οὔσαν.

Sed praeterea malebam in Mnemosyne, non repetito pronomine, κρύψεN aut ἐτέων δύο κείκοσίN οὔσαν. Nunc praefero: κρύψε Δ'.

271. Longe praestant Kaibelii supplementa p. 236.

284. Alterum distichon ope eorum quae idem vir doctus de lapide refert p. 227 sq. sic explendum suspicor:

καὶ δὲ σέο κρύπ[τει κάλλος ν]έον, [ἀλλά σε Φήμη

χρηστὴν ἢ[πύσει, Λευκία, εἶν] 'Αἶδος.

Nam e lapide vs. ultimo traditur ΧΡΗCΤΗΝΗΠΤCΠ Χ ΙΑΙΔΟC et mulieris nomen novimus e praescriptione.

287, 4. πεντήκοντα γάμων δ' ἔτεα πλησαμένη.

Metri causa Ellis transponit πλησαμένη δ' ἔτεα.

291. 'Ενθάδε Κυμαίων κείμεαι καλῆς ἐπὶ γαίης κτέ.

Aptius foret ὑπὸ γαίης; sed ἐπὶ ferendum. Vide v. c. A. P. VI 69,3.

295. Non intellego.

304. Καππαδόκου ἔθνους πολυανθέας οἶδατ' ἀρούρας·

κεῖθεν ἐγὼ Φυόμην ἐκ τοκέων ἀγαθῶν·

ἔξότε τοὺς λιπόμην, δύσιν ἤλυθον ἡδὲ καὶ ἡῶ·

οὐνομά μοι Γλάφυρος καὶ Φρενὸς εἴκελον ἦν.
 Ἐξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξεβίωσα
 καὶ καλὸν τὸ τύχης καὶ πικρὸν οἶδα βίου.

Iucundum est animadvertere, quantopere hoc epitaphio Glaphyrus caveat ne, cum sit natione Cappadox, pro servilis conditionis homine habeatur. Ideo vs. 2 bonis parentibus se natum profitetur et vs. 5 ἐξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐκβιῶσαι, quod tamen ambigue dictum est. Propter ultimum autem verbum fere dubites, num revera numquam servitutem servierit, itaque fieri potest ut de industria homo libertinus(?) πανελεύθερον, non πανελεύθερος, quod Camarda et Ritschl reponi iusserunt, scripsisse existimandus sit. Omnino conferendus est titulus III collectionis meae.

305, 3. εἰκοστὸν λυκάβαντα καὶ ὄγδοον οὐκέτι πλῆσας
 ἤρπασμαι, γαμέτη παῖδα λιπὼν Ἰόλην.

Mire οὐκέτι dixit poeta, ubi aptum foret οὕπω. Sed in lapide esse suspicor οὐκ ἐΝιπλήσας.

306. Σπενδοφόρῳ τὸδε σᾶμα κλυτοὶ τεύξαντο τροφῆες.
 Apud Kaibelium, unde haec descripsit Cougny, vix dubito quin operarum errore sic legatur pro Σπονδοφόρῳ. Similiter editor Parisinus 362, 1 a Kaibelio habet suum πο[τ' ἦ]δε pro πο[θ' ἦ]δε.

309, 3. Mnem. 1882, 390 correxi:

Ἄρτι βίον (pro βίου) περὼντα κατ' εὐκλέα θέσμια δόξας
 στυγνὸς ἀπαιδα δόμοις ἀμφεκάλυψ' Ἀΐδας.

310. ἀλλ' ὑπ' ὀλβίων
 σφαλεῖς μελάρων στυγνὸν ἦλθ' ὑπ' Ἀιδαν.

Corrigatur ἀπ' ὀλβίων — σφαλεῖς μ., i. e. ἀποσφαλεῖς. Cf. Mnem. l. l.

316, 13. ἦ ῥα καλὸν [γ]έρας ἔσχον, εἰ ἀψευδὴς λόγος ἀνδρῶν,
 παῖδας ἀποθνήσκειν, οὕς Φιλέουσι θεοί.

τοῦνεκά μοι, πάτερ ἐσθλὲ, Φάνη· σὺ δὲ] μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε χρόνῳ κραδίην.

Ita multo rectius quam Cougny haec edidit p. 54 Kaibel, nec tamen ultimum distichon persanatum est, nam neque Φάνη habet subiectum, neque χρόνῳ post μηκέτι recte habere videtur. Scribo:

τοῦνεκά μοι, πάτερ, ἔσθλ' ἐΦάνη· σὺ δὲ μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε [π]όνῳ κραδίην.

Propterea mihi, pater, res bona contigit; tu vero afflictus dulce tuum cor maerore amplius atterere noli.

317, 1. *τερπνῆς ἄνθος ἐΦηβείης*] Φίλον ὤλεσα Πρίσκον,
ἔβδομον ἡνίκ' ἔτος κακὸν ἤλυθε· κτέ.

Numquam vidi absurdius supplementum; quasi vero puer septuennis ἐΦηβος dici potuerit! Recte haec et reliqua omnia constituit Kaibel p. 57.

318. Ἀττικῷ Ἡρώδης Μαραθώνιος, οὗ τὰ δὲ πάντα
κεῖται τῷδε τάφῳ, πάντοθεν εὐδόκιμος.

In hoc Herodis Attici epitaphio, quod servavit Philostratus vit. Sept., II p. 73 ed. Kais., non sanus est versus prior, cuius emendatio, quam frustra tentavi, aliis mihi relinquenda est.

320, 2. ἀκμήν νέος ὦν·

non significat *aetate vigens iuvenili*, sed ἀκμήν, ut saepe apud sequiores, significat *ἔτι*. (Mnem. 1882, 392).

321, 5 sq. Φιλοσύγγαμον, i. e. *mariti amantem* et ὑπαΐδιον, i. e. *subterraneam*, Cougny vertit *amatam* et *sempiternam*.

324. Ἴσόν τοι τεκέεσσι Θράσων γέρας ὥπασε τιμῇ
Εὐγενεῖ ἀντ' ἀγαθῶς τοῦτο διδασκαλίας.

Recte Kaibel, postquam in editione posuerat *τήνας*, in Herme a 1880, p. 463, scribendum vidit *τιμ[ῶν]*, perapposite laudans iusiurandum Hippocrateum: *δμνυμι ἡγήσεσθαι μὲν τὸν διδάξαντά*

με τὴν τέχνην ταύτην ἴσα γενέτησιν ἑμοῖσιν. Parum diligenter Cougny TIMAI, quod traditur e lapide, ita repraesentavit, quasi editorum sit supplementum.

325. καὶ τὸ πρὶν ἐν πολέμοις τηρῶν πύργον, παροδίτα,
καὶ νῦν τηρήσω, ὥς δύναμαι, νέκυς ὢν.

Si recte traditum est ΤΗΡΩΝ, participium est imperfecti = ὃς ἐτήρουν, sed loci structura (καὶ τὸ πρὶν — καὶ νῦν) permittit, ut verum esse possit ΤΗΡ[ΟΤ]Ν, i. e. τήρουν.

333, 2. τὴν ψυχὴν μεγάλως καλὸν τ' ἔκθεες.

Absurde edidit Cougny. Rectius Kaibel ad Boeckhii mentem:

τῇ ψυχῇ με[τ]α[δδ]ς καλῶν ΤΕΧΘΕΙC.

Reliqua si bene correctae sunt, conicio: καλῶν τεχ[νῶν] σῆ.

334. Ἡρπάρχθῃ Μεγάρα Μάρκου· αἰεὶ δὲ προσεῖπεν
κουρίδιον γαμετήν (l. γαμέτην), [τ]ῶμα φίλον, φθαμένη.
Ἡρπάρχθῃ, δαίμων δὲ πικρῆς οὐ λήθετο μοίρης,
ἄμα καὶ ἐν μεγάροις νύκτα λειπόμενον
Ῥοῦφον ἄφνω ἥρπαξε, δόμους δ' [ἐκδ]υσ' ἐλεεινούς· κτέ.

Non recte φαμένη correxit Egger, pro φθαμένη, quod sanum est. Vitii sedem esse αἰεὶ arguit labens metrum. Corrige [χ]αί-
[ρ]ει[ν] δὲ προσεῖπε, nec quidquam desiderabis. Vs. 4to incredibile dictu est Cougnyum non perspexisse tam metrum quam sententiam ἀλλὰ pro ἄμα requirere; res eo mirabilior, quod haec inscriptio, teste editore, e codice Riccardiano descripta est a Riemanno et plurimis locis emendata ab Eggero. Hos autem viros doctos et sagaces facillima correctio latere vix potuit, quapropter vereor ne ipsius Cougnyi sive imperitiae sive imprudentiae istud ἄμα imputandum sit. Vs. 5 idem pro δηχθους (ita codex) dedit, quod sic positum Graecum non est, δόμους δ' ἐκδυσ' ἐλεεινούς, licet meliorem Eggeri correctionem δεικ-
νύς, i. e. ἀποδεικνύς, cognosceret. Sed vera lectio videtur δ' ἤχ[λ]υσ', quod verbum apud seniores est transitivum.

342. Σῆμα τὸδ' ἥρωος [δ]πατὴρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν

Πυθικὸς ἴδρυσεν παιδὸς ἐπὶ Φθιμένου.

„Πατὴρ” ait Kaibel p. 193 „eadem mensura in Archiae epigrammate A. P. VII 140 πατὴρ μὲν Πρίαμος, γὰρ δ' Ἴλιον, οὖνομα δ' Ἐκτωρ.” At illo quidem exemplo, me iudice, minime defenditur huius loci scriptura, quandoquidem illic brevis syllaba primi pedis arsi Homeri ad exemplum (cf. supra ad II 51, 6) producit, hic contra lecta in thesi produci omnino nequit. Quin igitur recte articulus suppletus sit, punctum temporis non dubito.

346, 3. Αἰεὶ δὲ μνήμη σε φυλάξομεν ὡς παρεόντα

εἵνεκ' ἐννεΐας εἵνεκά τ' ἀγλαΐης.

Sic in Mnemosyne 1882, 392, nulla mutata littera, transscripsi lapidis scripturam EINEKENHEIAS, i. e. *propter mite et benignum ingenium* sive *propter benevolentiam* Cf. Hom. P, 670 :

νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλείος δειλοῖο

μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι κτέ.

Vid. et 348, 3. Melius sane poeta Ionice scripsisset ἐννεΐης, ut ἀγλαΐης, sed eiusmodi scribendi inaequalites apud seros istos versifices est perfrequens. Mirum est in hoc loco viros ingeniosissimos Kaibelium et Wilamowitzium coecutire potuisse, corrigentes scilicet εἵνεκεν ἡθίας, quod sit nove fictum ab ἡθεῖος, quo sane minus ineptum est, quod Cougny excogitavit ἰθείας, cl. Hesychii glossa ἰθεία· δικαιοσύνη.

350, 5. Π . . . δ' ἀλλά, πάτερ, θρήνων, Φίλε, παύεο.

Kaibel πυκνῶν supplet incerta coniectura, nam eodem iure πικρῶν suppleveris. Vs. 7 recte idem edidit τῆς ἐπ' ἐμοὶ λύπης, non monito lectore se quidquam mutasse, quare vide ne ineptum EN editoris debeamus incuriae. Eidem obsequi debuit 351 b divisim scribenti σὺν ἡρώων, de qua Byzantina praepositionis iunctura vid. Dindorf in Steph. Thesauro s. v. Similiter praepositiones διὰ et πρό interdum cum dativis iungebantur, cuius rei exempla dedi Mn. X n. s. p. 390.

347, 5. Ματέρι πένθος ἔφυς, λύπα πατρί· οἶα δὲ δένδρου
κλῶν νῦν ἐκλάσθης ἔνδρομος εἰς Ἀῖδαν.

Lapis ΕΔΡΟΜΟΣ, unde Kaibel dedit ἔκτομος, quod mihi post ἐκλάσθης displicet. Conieci: ἔ[κ]δρομος, ut intellegatur *ramus laetius procrescens*, quem hortulanus amputat; Boeckhianum ἔνδρομος non intellego.

353, 6. ἐν Μινυαῖς φῶτας ἐπαθλοκομεῖς. Agonothetam in Charitesiis hominem fuisse putat Kaibel. Equidem collatis ἱπποκομεῖν, παιδοκομεῖν similibusque existimo humiliorem fuisse Philocratis conditionem et exercendis athletic vacasse, paedotribae munere functum, quod etiam magis convenit homini peregrino.

354, 1 sq. Non intellego.

356, 1. Εἶσεν ἀνὴρ πινυτὸς Μῖσις κτέ.

E lapide Kaibel dedit Μεῖσις, sub qua scriptura latere suspicor Μεῖ[ξ]ις, quod nomen in titulo pervetusto Corcyraeo exstat apud Cauernum p. 33 (= Anth. app. II, 2). Cognatum est Μεξιάς in bonae aetatis titulo I. A. II 525.

360, 7.

ἡῖθεος δὲ

ᾧχετ' ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

Procul dubio ἡῖθεος, i. e. *adolescens*, pertinet ad filium commemoratum vs. 6, non hercle ad *lactentem puerum* (3 sq.), quo refert Cougny, vertens *puerulus*. Male idem distinxit vs. 2 post κατέθου. Cf. Kaibel, p. 262.

364 b, 2.

Φθέγξομ' ἀριφραδέως·

ἡιθέοις γὰρ ἔδωκε θεὸς μετὰ μοῖραν ὀλέθρου

ὥς ζῶουσι λαλεῖν πᾶσιν ἐπιχθονίοις.

Titulum valde depravatum a multis tractatum esse dicit Cougny, sed nominat praeter primum editorem Conzium solum Kaibelium

(n° 325), quem miror non haesisse in ἡϊθέοις, quod sine controversia insanum est, quia, ut ipse ait poeta, *omnibus hominibus* dedit loqui post obitum, itaque non solis adolescentibus, quod etiam per se spectatum ratione caret. Leni manu correxerim:

ἡ θείοις γὰρ ἔδωκε θεὸς κτέ.

i. e. amicis suis, qui dativus suspensus est a verbo λαλεῖν, dum πᾶσιν ἐπιχθονίοις pendet ab ἔδωκεν.

372 c, 3 (Add.). Ὅσον ζῆς φαίνου· μηδὲν ὄλω

σὺ λυποῦ· πρὸς ὀλίγον ἐστὶ τὸ

ζῆν· τὸ τέλος ὁ χρόνος ἀπαιτεῖ.

Cougny, qua est rei metricae peritia, haec verba habet pro anapaestis! Nullam equidem numerorum speciem agnosco.

379 b, (Add.) ἐπτά που ἐξ ἐτέων δεκάδας καὶ βαιὸν ἐπόντι

εὐρήσεις ἀριθμῶν μῆκος ἐμῆς βιοτῆς,

Βάκχου κυδίστοιο νεωκόρον· ἐν δὲ πόλειος

ἀρχᾶς εὐθύνης ἐκτὸς ἐμῆς ἐθέμην, κτέ.

Vs. 1 metri causa poetaster pro ἐτέων δεκάδας satis prave dixit ἐξ ἐτέων δεκάδας, sed vs. 3tio non dubito quin dederit νεωκόρο[ν], qui genetivus pendit ab ἐμῆς βιοτῆς. Verba sequentia, quae absurde vertit Cougny, haud expedio. Hoc tantum video sermonem esse debere de magno defuncti in civitatem beneficio. Id enim demonstrant vss. 5 sq.

392. Κρί[σπιον εἰκοσέ[τη] χρυσ[έης θεοῦ ὄντα πολίταν

Κυ]προγενῆ, το[κ]έων βᾶ[κτρον

ἐκλα]σε συνθράύσας δαίμων βαρύς, κτέ.

Vs. 2 non male sic expleveris: τοκέων βᾶ[κτρον ὃς ἦν παλιῶν.

392, 5. τοῦτο λαχὼν Ἀδμητος ὅσον πιτυτῆτι καὶ αἰδοῖ

μοῖραν ἀνέπλησεν ῥιγεδανοῦ βίπτου.

Mnem. 1882, p. 389 scribebam: Cur vita Admeti, viri optimi et nobilissimi, cuius ploratur acerba mors, vocetur *ρίγεδανός*, non apparet. Suspicionem igitur poetam, usum forma communi, dedisse *μοῖραν*—*ρίγεδανόν*.

395. Τὰ[ν] *μεγάλαυχον* δ[ρ]ᾶ[ς] . . . οὔνο[μ'] *ἀνέγνως*,
ἄς *κλέος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατον*.

Prior versus sic potest expleri:

Τὰν *μεγάλαυχον* ὁρᾷς [ξένε, τάνδ', ἄς] οὔνομ' *ἀνέγνως*.

In posteriore vix sanum videtur *μίμνεται*, dictum pro *μίμνει*. Expectabam *λεῖπεται*, sed fortasse lenius corrigere licet *[γ]/[γ]νεται*.

400, 2. Metrum postulat *ἐξήρπασ[σ]ε*.

401, 13. τίς δὲ κόρας ἀδάκρυτος, ὅταν φρενὶ πότμον ANEXOΙ;
»Restituimus" ait Cougny »*ἀνέσχοι*, quod satis intellegi potest." Ambigo, utrum ineptius sit ipsum verbum an optativi forma augmentata. Quid lateat non exputo; parum enim placet quod dubitabundus proposuit Kaibel *ἀκούοι*. Ceterum optativus pro coniunctivo Byzantini est sermonis.

404. Μνή[μης] ἕκατι τήνδε ὁ Ἀλέξανδρος σορὸν κτέ.

Ita Kaibel quoque. Aperte tamen articulus delendus est.

405, 5. Cf., si tanti est, quae scripsi Mnem. 1882, p. 398.

410, 3. *μύρονται* δ' ἀδελφοὶ Μηνᾶς καὶ Δάψιλος ἄμφω.

Facili negotio miser versifex vitium metricum evitasset scribendo *μύρονται* δὲ *κάσεις* κτέ. Iure autem Kaibel repudiavit Heckeri coniecturam. Vs 5 *καθ' ὥραν*, quod absurde vertit Cougny *pro aetate*, significat *omni hora*, i. e. *semper*, ut *καθ' ἡμέραν* est *quotidie*, *κατ' ἔτος* *quotannis*, cett. Idem 410 β, 5 *κατὰ μοῖραν*, i. e. *fati decreto*, sine sensu idoneo vertit: *ut par est*.

420, 2. νῆσον pro νήσους μακάρων perrarum est. Cf. 255 b (add.). Alibi est pluralis, ut 461, 2; 486, 9, alias, ut semper apud antiquos. Nam apud Pindarum O. II 78 νάσος = νάσους videtur verior lectio, ut etiam Herod. III, 26, ubi similis est in libris varietas. Vs. 4, quem male vertit Cougny, ἐπ' — νέμων tmesin facere manifestum est.

421. Hoc epitaphium lapidarii errore turbatum esse suspicor, cui, ni fallor, ab auctore datum fuit hoc exemplar:

- 1 Ἐνθάδε κεῖμαι (sc. κεῖμε!) δάμαρ ὑπάτου ἥρωος ἀγαυοῦ,
- 2 Ἀρρίου μοι Φιλίου, τῷ δὲ γαμεῖσα μόνῳ,
- 5 Χηρεῖα τ' αὐτῇ τὸν ἄπαντα χρόνον μείνασα,
- 6 κῶκυμόρων τεκέων πένθει τακομένη.
- 3 Ἦν δ' ἐκ μὲν προγόνων ποτὲ τοῦνομα Πουβλιανή μου,
- 4 Σκιπιάδαι δ' ἔπελον, εὐγενίῃ δ' ἔπρεπον.
- 7 Ἐν βίῳ τῷ δὲ πόνον πουλὺν γ' ἀνέτλην μογέουσα,
- 8 Μούσαισιν μοῦνον τὴν Φρένα θελγομένη.

Transposui tertium distichon ante secundum, correxique vs. 3 et 7 male sanas scripturas ἦν δὲ κεν ἐκ (hanc cum Piccolo) et δ' ἀνέτλην. — Vid. Kaibel, p. 274.

429. Ἐστάτιον Γενέτειρα Φίλου μεμνημένη ἀνδρὸς
δεικνύω ἀλδ'χοις ἥθεα σωφροσύνης.

Lege Ἐστατίου, quod nomen proprium esse videtur, ut Πρῶτος.

- 445, 5. Τοῖος δ' ἦν γεγονώς, οἶός ποτ' ἔφυσεν Ἰακχος,
ἢ θρασὺς Αἰακίδης ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

Notandum ἔφυσεν pessime dictum pro ἔφυ; frustra saltem Ellis οἶους coniecisse videtur, siquidem constat de pulchritudine Iacchi Endymionis et Achillis, nihil vero novimus de forma horum prolis, ut taceam Endymionis tantum filias commemorari in fabulis. Si quid mutandum, longe melius cum Jacobsio corrigemus οἶός ποτε, Φασίν, Ἰακχος, quod fere nescio an verum sit. Vol-

gatae quidem lectioni non praestat quod ratione inversa ἔφυ pro ἔφυσε legitur 545:

Μεῖνον, ἄκουσον ἐμοῦ, [παρ]οδοίπορε, τίς ποτ' ἔφυ με·

Παρδάλας μ' ἔσπειρε πάτηρ, κτέ.

Sed ibi verum esse potest:

ἄκουσον, ἐμ', [ὦ παρ]οδοίπορε, τίς ποτ' ἔφυσε·

nisi forte sufficit, servato ἐμοῦ, corrigere ἔφυσε.

446. Τίς πατρίς ἐστὶ σοι; Νέπως ὄνομ' ἐστὶ σοι; B. ἔστιν.

πατρὸς Ἀβασκάντου δωδεκέτης γενόμεαν·

A. Τί στέφος ἐν τύμβοις; B. νικηφόρον· οὐκ ἀδαῆς γὰρ

παγκρατίων γενόμεν οὐδὲ πάλης ἱερᾶς.

Primus versus quin male descriptus foedeque corruptus sit, dubitari nequit. Nam et numeri corruunt et absurde quaeritur, quae sit defuncti patria, nulla adiecta responsione. Permire etiam quaeritur »Neposne nomen tibi est? Est," ubi iure expectatur »Quid tibi nomen est? Nepos." Conieci:

Τίς πατρὸς τίνος ἐσσί; B. Νέπως ὄνομ' ἐστὶ μοι, ἔστιν

πατρὸς Ἀβασκάντος, δωδεκέτης γενόμεαν.

vel potius εἰ μὴ

πατρὸς Ἀβασκάντου κτέ.

Roganti hospitī quis et quo patre natus sit, mortuus recte et ordine respondet, Nepotem sibi, Abascantum patri nomen esse. Τίς τίνος ἐσσί; frequens est formula, cf. I 169 β, 3. II 470, 4. 588, 1. 678, 4. Ad colloquium hospitem inter et defunctum cf. II 339. 443. 450. 492. 588, al.

447 b (Add.). Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθονός, ἦλθε δ' ΕΠΑΙΔΟΣ,

οἷς Μοῖρα προΦάνη σχέτλιος ἢ δ' ἀλόχ[ου].

Εἶδε γὰρ οὐς ἐπόθησε καὶ δρφναίην ἀνὰ νύκτα

τοὺς τρισσοὺς νέκυας σταθμὸς ἔραζε δόμου.

Nihil hic more suo vidit Cougny, qui vs. 1 coniciens Ἐπαινος vss. 3 sq. sic vertit »Vidit enim quos amaverat et atra in nocte

mortuos *statio subterranea* (!) domus." Satis tamen lucis his tenebris affundit sequens de eodem argumento epigramma hocce:

Τίδες ἐγὼ Κάλλιππος ἀνιηροῦ Κλεοφῶντος,
ἐνθάδε καὶ μήτηρ κεῖται Ἀριστόπολις;
οὐ κοινῇ (volgari) μοίρῃ δεδμημένοι, ἀλλὰ πεσόντος
τρεῖς ἄμα λυγαίου κεκλιμένοι θαλάμου.

Unde disertis verbis docemur Cleophontis (non Epaei!) uxorem Aristopolin cum duobus liberis, quorum alteri Callippus nomen, thalami ruina nocturna misere periisse, idque, ut prius monstrat epigramma, cum pater peregre abesset. Hinc corrigo:

Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθονός, ἦλθε δὲ παῖδας,
οἷς Μοῖρα προφάνη σχέτλιος ἢ δ' ἀλόχ[ω].
Εἶλε γὰρ οὕς ἐπόθησε καὶ ὀρφναίνῃ ἀνὰ νύκτα
τοὺς τρισσοὺς νέκυας σταθμὸς ἔραζε δόμου.

Dure quidem dictum est εἶλε—ἐραζε, ubi expectes potius βῆψε, vel κλῖνε (cf. vs. 4 alterius tituli), quod tamen non inspecto lapide conicere vix audeo. Νέκυας est accusativus effectus. Vide tamen an, servato εἶδε, alterum distichon sic liceat interpretari: *Vidit enim domi statio* (= domus) *quos* (Cleophon) *desideravit ternos* (= tres) *obscura nocte humi* (iacentes) *cadavera*. In recentissimo enim pessimoque poeta ἔραζε pro χάμαι positum offensione carere videtur. Iudicent de his quidem alii; sed de sententia saltem nulla potest esse dubitatio.

450. Hoc epitaphium tali finitur inter inortuum et viatorem colloquio:

Κούφα κόνις τοι. Β. Τὴν δέ, ὀδῖτ', ὁ λεὼς πέλοι.

Non sanum videtur ΟΛΕΩC, non enim κοῦφος pro πρᾶος ponitur, ut taceam permirum esse votum. Expectatur:

Τὴν δ', ὀδῖτ', ὁ δδς πέλοι.

In ὀδῖτ' ante spiritum asperum posito non haerendum esse noverunt epigraphices periti.

In praegressis non expedit haec (3);

Παῖς; — ὃν τύχῃ γε τερπνόν ἐς βίου τέλος
γέρας ποδαγέτησα.

Sed intellegam: γέρ[ων] ποδαγέτησα.

454, 3. πόσων δὲ θνήσκεις τῶν ἐτῶν. B. δις εἴκοσιν.

Imo vero ὧν ἐτῶν (quod iam correxi Mnem. 1882, 392), ut
est v. c. 504, 2

ἀρτίγαμος κούρη εἴκοσιν οὔσ' ἐτέων.

453, 4. τὴν δ' ἄρ' ἐμὴν νεότητα πατὴρ Παιδέρωσ ἐνέγραψας.

Imperite Cougny »Παίδερωσ (sic) per syncopen spondaeus est.”
Diphthongus AI, pronuntiata ut E a sequioribus istis, haud
ita raro corripitur itaque nomen habet anapaesti mensuram.
Cf. 293 ἐπικειμαι (absurde Cougny τήνδ' ἐπικειμαι κόνιν vertit
hocce super iaceo pro iaceo sub hoc pulvere Cf. 715, 6), 438,
3 πλῆσαι (ubi Rhunkenius temere πλῆσα), alia multa. — Vs.
3 idem editor praeclare rem gerere sibi visus est pro τὴν ἔγ-
γονον »reposito per assimilationem et crasin τήγγονον (sic!) vo-
cabulo.” Vitia metrica in deterrimo epitaphio ipsius auctoris
quin sint dubitare noli.

465, 2. Πάντες γὰρ μ' ἐπόθουν, ἡμὴν γὰρ πᾶσι προσηνής,
καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολλοῖς δὲ μύροις ἐχρώμην,
καὶ μετὰ δορπὸν ἐκοιμώμην κλισμῷ ἐνὶ καλῷ,
ἐνδεδύμην δὲ τό σῶ[μ' ἐν ἀθύρμα]σι χρώμασι θείοις
κάλλους ἔχουσα τύποισι, ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
καὶ ζῶ κοῦκ ἔθανον τοῖον ἔχουσα τάφον.

Ita supplevit scilicet Cougny, cui Welckeri supplementum σῶμ'
ἐν ἐσθήμασι barbarum videtur, addens conici etiam posse ἐν
χάρμασι vel ἐν παίγμασι. Omnia me iudice aequae inepte et
deterius quam quem carpit criticus Germanus. Certum sane
meretricii huius epitaphii supplementum nemo facile reperit,
sed apte saltem conici potest:

ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ' ἐρικυδέ]σι χρώμασι, θείοις
κάλλος ἔχουσα τύποισι. Ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο κτέ.

470. Τίς σε, γύναι, Παρίην ὑπὸ βῶλακα θήκατο; τίς σοι
ξυνὸν ὑπὲρ τύμβου σᾶμα τόδ' ἀγλαΐσεν;

B. Συγγαμέτας Αὔλος Βαβύλλιος ἔρσε μελίξας
στοργὰν ἀέναν. — A. Τίς τίνος, εἶπε, πάτρας; κτέ.

Verba absurda suaviter vertit, quem nil terret, Cougny »nexuit
modulatus amorem perpetuum." Apage ineptias! Seri carminis
auctor dederat procul dubio:

Συγγαμέτας Αὔλος Βαβύλλιος εἶσέ με, δίξας
στοργὰν ἀέναν. κτέ.

Nempe δίξας itacismo posuit pro δειξας.

472, 2. Οὐκ ἤρκει τὰ πά[λαι] γενέταις κακὰ πάσχον ἐπ' [ἄλλοις,
οὐδ' ὅσα νήπιος ὦ[ν] ἔπαθον νοῦσ[ων] κακότησι
γαίῃ ἐν ἀλλοδαπ[ῇ], ὅσα δ' ἐν πελάγε[σσι] μακροῖσιν·
ἀλλ' ὅτε βαιδ[ν] ἐπ' οὐδας ἔβη[ν] γαίης ἐρατει[νῆς,
ἠρπάσθην ὁ [πρό]μοιρος· κτέ.

Sumsit haec editor a Kaibelio (pag. 285), qui dicit lapidem
editum a Michaeli frustra ab amicis suis Romae quaesitum esse.
Doleo, quia primus horum versuum vix recte descriptus vide-
tur. Ambigo enim sitne corrigendum *γενέταις*, hac sententia:
non sufficiebant quae (τὰ = ᾧ) olim genitores mala experti sunt
circa alios (liberos) vel aliis in (rebus), an potius οὐκ ἤρκει τὰ
(articulus) πάλαι γενέταις κακὰ, ᾧ πάσχον ἐπ' ἄλλοις, quod for-
tasse praeferendum. Hoc enim minus correcte (cf. ad 450) in
lapide scribi potuit KAKA (i. e. κακ' ᾧ), aut KAKAA, quia ti-
tuli saepe etiam in poesi elisionem significare neglegunt. Ante
vs. 1 traduntur hae litterae:

ΠΡΑ

ΜΗΤΡΟCΔΕ ,

unde Mnem. 1882, 393 feci:

Πρα[ξαγόρου μὲν πατρὸς ἔφυν,] μητρὸς δὲ . . .

476, 3. Nota numeralis facit syllabam, ut 668, 1, alibi.

482. Ἀπατρίη γάθοντα κατέσχε με Ἰλιάς αἶα, κτέ.

Ut ignotum vocabulum ἀπατρίη notavit Boeckh, sed magis suspectum habeo γάθοντα pro γαθέοντα dictum et valde miror dici defunctum exilio, gravissimo veteribus malo, gavisum esse. Lubens correxerim:

Ἀπατρὶν ἥδε θανόντα κτέ. Cf. ad 342.

486, 14. ὄφρα κε κυδαίνωνται ὑπ' ἀντιθέοις γεράεσσιν

παῖσιν ἐν αἰώνεσσιν ὑπ' εὐσεβίῃσιν ἐταίρων.

Sententia et Graecitas in priore verso pro ὑπ' postulant ἐπ', ut gloriantur honoribus.

497, 8. Ὅστις δ' ἂν τολμᾷ θέσθαι νέκυν εἰς ἐμὲ νηδύν, κτέ.

Pro εἰς ἐμὴν νηδύν (cf. 499, 2) sic dici posse quis credat, nec potest νηδύν facere appositionem pronominis. Vix aliud scriptum fuit quam εἷς μεο νηδύν. Aliter locum tentabam Mnem. 1882, 399.

498, 3. Ψυχὴ δ' εἰς τὸ δίκαιον ἔβη. κτέ. Mire dictum pro εἰς τὸν τῶν εὐσεβέων χῶρον vel pro ad iustitiae sedem, i. e. coelum.

499, 6 sqq. Ἦν γὰρ θίγη τις εἰς ἄνοιξιν τὴν ἐμήν,

μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο, μὴ τέκνων σπορᾶς,

ἀλλ' ἐγγένους (sic Kaibel quoque) ὄλοιτο πάνρρει-
[ζον γένος.

Depravatum est ΕΓΓΕΝΟΤC, pro quo Mnemos. 1882, 299 proposui ἐντελῶς, sed fortasse sufficit ἐγγεν[ῶν].

501, 1. Τρεῖς δεκάδας ζήσασα ἐτέων σὺν πέντε

Πάρδαλις ἦλθα θεῶς εἰς Ἀἶδαο δόμον.

Cum nec mensium nec dierum significationem a fine prioris vs. deesse horum vocabularum mensurae doceant, sequitur ut creda-

mus mulierem, 35 annos natam obiisse, itaque aut πέντ' ἐ[τέεσσιν] aut πέντε [μονάσσιν] supplendum esse. Sic v. c. 704 b (Add.)
4 ὃς φέρειν ἔξ μονάδας, τρεῖς δ' ἐτέων δεκάδας.

522. Ἀγνή μὲν μήτηρ μ' ἔλοχέυσατο, παῖς ἔτι κεδνή,
πρώτας ὠδῖνας ῥηξαμένα λαγόνων.

Hagna nomen est proprium (cf. Horat. Sat. I, 3, 40), nisi fallor, cui cognatum est Ἀγνής, quod legitur II 49, 3. *Casta* vertit Cougny. Nec κεδνή ad mores (*proba* vertit idem) sed ad formam et iuventutem spectare h. l. videtur. Non enim innuit hercle filius matrem suam postea *incestam* et *improbam* factam esse, ut arbitror.

525. Nullam habet metri speciem et sensu cassum est hoc epigramma.

526, 3. αὐχῶ non est *glorior*, sed, ut docet necessitudo cum praegressis, αἰο, quae verbi vis vel apud veteres satis usitata est.

528. Nota abusum praepositionis παρά in verbis κεῖμαι παρὰ
• τύμβῳ et πατρὶς ἧ παράκειμαι.

534. Σαλούιος (l. Σάλουιος) Ἀριστείδης λιθοδαίδαλος ἔνθα τέτευκται
ἐκτὸς ἔων δακρύων καὶ λυποτόκων ὀδυνάων.
καὶ γὰρ ἐν εὐφρασίαις καὶ αὐλῶν ἡδέσι φωναῖς
δωμηθεὶς ἀνέλαμψε βροτοῖς λιθοκαλλέα μορφήν.

»In tumulto» annotat Cougny »erecta fuerat statua» ut docent vss. 1 et 4.» Imo docent vss. 3 et 4 non de statua cogitandum esse, sed de anaglypho, in quo mortui imago in convivio reclinantis efficta fuerit. Mire tamen dictum est δωμηθεὶς, quod suspitione non caret. Haud inepte conieceris [κοι]μηθεὶς κτέ.

• 539, 5. ὦ γονέες, τί μάτην κενεῶ προσψύχετε τύμβῳ;

Non tantum προσψύχετε, pro quo apte Jacobs προστήκετε proposuit, sed etiam κενεῶ post μάτην mihi suspectum est, quia non agitur hic de cenotaphio, ut taceam eadem voce poetam usum esse in vs. praegresso (μύρονται κενεαῖς ἐλπίσι τειρόμενοι). Nihil quidem mutare audeo, sed dubium non est quin aptius legeretur:

ᾧ γονέες, τί μάτην κ[ωΦ]ῶ προσ[τήκ]ετε τύμβῳ;

Cf. 311, 8: et loci plurimi in Anthologiae Pal. l. VII.

545, 1. Cougny tanquam e Kaibelii coniectura metri causa supplevit [παρ]οδοίπορε, sed Germani critici sententiam male intellexit. Hic enim in tanta horum versuum barbarie nil novandum esse recte iudicavit. Servandi igitur barbarismi ἥλπιστα (Cougny contra metrum ἥλπισα) et χάριταν vss. 5 et 6.

547. Γάιος εἰμ Ἀρτῇ ἀλόχῳ τόδε σῆμα θανούσῃ
θῆκε Λυκειάνῃ μνημοσύνης ἕνεκεν.

Nihil mali suspicatus Cougny vertit »Gaius fataliter uxori hoc monumentum posuit mortuae." Fac εἰμαρτῇ esse fataliter et iungi posse, quod verborum ordo vetat, cum θανούσῃ, vel sic inepte ita diceretur, quia fataliter omnes homines moriuntur; sed etiam peius Gaius uxori suae monumentum fataliter posuisse dicitur. Sapere aude et redde poetulo:

Γάιος εἰμ Ερτῇ (i. e. ἱμερτῇ) ἀλόχῳ κτέ.

559. Hunc titulum si recte intellego, Maeandriae, maritum suum peregrinas in terras comitanti, aut itineris aerumna aut coeli mutatio pernicioosa fuerat.

564. Recte Kaibel pag. 155 tria distinxit epigrammata docuitque in ultimo versu τιμήεις non esse nomen proprium, sed epitheton. Cui optime monenti Cougny non obtemperans ineptire maluit. Similiter nihil cogitans 570 b ταῖς αὐταῖς, quod

depravatum esse pariter metrum et sententia arguunt, vertere non erubuit. Cf. Kaibel, pag. 149.

569, 3.

γηραλέης δὲ

ἐλπιδος οὐκ ἦλθον πρὸς πολὺν πλόκαμον.

Dicere videtur versifex »Non perveni ad canos capillos, quos expectare licet iis qui senectutem attingent." Nisi forte voluit »ut senes (parentes) speraverant." Verba obscurissima.

581, 3. Πάπιας Πασικράτους· κάτθανε δ' — — —

Supplet Kaibel δ' [ἐν πολέμῳ]. Supplementum est admodum incertum. Nam aequo certe iure possis εικοσέτης supplere, ut est v. c. 583, 5 ζωᾶς ἐστερόμαν εἵνεακαιδεκτίς, aut 592, 4 εἰκοσέτην δὲ φάους ἐκτελέσαντι δρόμον. Est enim vs. 1 ἐνθάδε γῆ κατέχει νέον ἀνέρα.

583, 4. Mnem. 1882 p. 389 emendavi:

τέκνον δ' ἀρτᾶγάλακτον Ἰάσωνα ματρὶ λιποῦσα κτέ.

pro ἀρτῖγάλακτον. Cf. ἀγάλακτος. Novum est vocabulum.

585, 1—4. Sic Kaibel in Herme 1880, p. 463:

Πρωθήβην] μ' αἰζήδον ἀμείλικτο[ς κ]τάνε μοίρη.

ἄρτι κλυτῶν Παφίης ἀψάμεν[ο]ν θαλάμων·

π]ένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι [δ]υσέ[λπιδα δόξαν ἔπαυσε

τῶν γονέ]ων λ(ε)ίψειν παῖδ' ἔ[τε]ρον μελᾶθροισι.

cl. Hesiod. Opp. 378, melius quam olim in Collectione p. 133. Locum de more pessime tractavit Cougny.

589. In versibus pessimis, partim ametrīs et valde recentibus imprimis notandum θρῆνος bis neutro genere usurpatum, vs. 6 et 13, cuius usus nullum aliud novi exemplum.

590. Mnem. 1882, p. 391 conieci:

Παῖδες μὲν πατρὶ ταῦτ', ἄλοχος γαμέτη δὲ ἔτευξεν
 ἀντὶ Φιλοφροσύνης Τελεσφόρῳ Ἀλεξάνδρῳ·
 Χρήσιμος Ὀνομάτ[ιδ]ν [τ'] Ἀλεξάνδρεια δὲ μήτηρ
 σῆμά τε καὶ βωμὸν τεῦξαν ἀποφθιμένῳ.

De sororis nomine, quod restitui pro ὀνόμασιν, cf. PAPP, Gr. Eig. 'Ονόμασιν parum probabiliter Kaibel p. 140 explicat nomine fratrum.

602. καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον· ὁμοίως
 τὴν αὐτῶν Φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.

Kaibel pag. 27 distinguens post ὁμοίως et scribens ταῦτ' pro ταῦτ' interpretatur »et amicitiam communem et divitias communes putabant." At nec verbis obscuris hic sensus inesse videtur, nec satis intellego, quid sit *amicitiam communem putare*. Vide ne praestet servato ταῦτ' distinguere post Φιλίαν, ut malus poeta voluerit: mulieres, quarum hoc epitaphium est, dum viverent, suam amicitiam perinde habuisse ac patrimonii partem, eamque (amicitiam) opes existimasse. Vs. 3 recte idem dedit τέκνων ἐπιδοῦσά [τε] παῖδας. In lapide non esse videtur, quod dedit Cougny, δ' post τέκνων.

605, 6 οἶμοι

παίδων νηπ[ιάχων, π]όσιος θυμαρέος ἐ[σθλοῦ,
 ἡδὲ νέας ὥρης καὶ Φιλίου βιότου.

Postremum vs. ipse explevi. Passim apud seriores poetas φίλιος nihil differt a φίλος.

613, 13. Ἀλλά, Νόμοι, γοάειτε Δίκης ἀπάνευθεν ἔοντες·

τίς δὲ Δίκην παράκοιτιν ὁμοῦ καθάραν τε φυλάξει;

Corrige γοάοιτε et φυλάξει. Peius etiam depravatus est vs. 5:

τῷ δὲ παρεζομένη λαῶσι (sic) δικάζε τάληθῃ,

i. e. secundum Cougnyum »Cui adsidens lapidibus iudicavit secundum veritatem." Tu vero repone λα[οῖ]σι.

621. Nonnulla in hoc carmine rectius constituit Kaibel, at vel sic tamen sunt quae obscura restent et fortasse corrupta, velut primi versus:

Ὀλβιον ἐνθήμενος βιδτον καρποῖς ἐπέχαιρον

βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις.

ubi intellegerem βῶλον—πυροφόρον, sed quo pacto reliqua aut explicem aut corrigam non reperio. Dicere homo videtur, se in agro colendo vitam felicem transegisse. — Vs. 10 sq.

καὶ θρήνοις κλαύσασα πολὺν χρόνον [οὐ λάβεν ἄλλον,
ἡρεμίην κοίτης ἐς τέλος ἀραμένη.

Quod sententiae unice conveniebat ἡρεμίην cum numerorum ratio excluderet, versifex pro eo posuit ἡρεμίην, sive utramque vocem confundens, sive nescio qua metathesi hoc pro illo usurpari posse existimans.

622, 1. Suspecta est forma Εὐτυχέους pro Εὐτυχέος, quam retinuit etiam Kaibel pag. 162 sq. Corruptissimum esse apographum dicit idem, et desperanda videtur emendatio.

625, 1 τὸ ζῆν ὁ ζήσας καὶ θανὼν ζῆ TON Φ/λοις.

Quod reposuit Kaibel ζῶν, non satis intellego. Malim τοῖς. Sententia esse videtur: *is qui per vitam vixit amicis etiam mortuus iis vivit*. Vs. 4 Εὐσταθής nomen proprium esse recte idem intellexit. De duplici nomine cf. 713, 1.

632, 5 pessime dictum est:

ῥ' παστὸν οὐ θεῖς, οὐχ ὑμέναιον ἤσέ τις.

Non enim ab ἄδειν pendere potest παστὸν. Emendandum suspicor:

ῥ' παστὸν οὐ [στρῶ]σ', οὐχ ὑμέναιον ἤσε τις.

633, 4. Receptam oportuit certam Kaibeli correctionem τευξόμενος pro τευξάμενος, quo non minus quam sententia laeditur etymologia.

634, 1. Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ

ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κουριδίων.

Pro τέκνων corrigendum arbitror [λ]ε[χέ]ων. Nam neque ἄψαυστοι τέκνων neque τέκνων κουριδίων probe dictum videtur.

635, 4 Kaibel e lapide dedit ἐς αἶθερον εἵκελος, sed formam heterocliton αἶθερον ignoro, novi αἶθεραν, quales accusativi formae Macedonicae et Alexandrinae aetate Byzantina saepe occurrunt. Sic χάριταν habemus supra 545, alibi λιμέναν, πατέραν, νεοτήταν, alia. Cf. Mnem. 1882, 391 et Polak Mnem. 1887, p. 256 sq.

Ad verba τριπόδεσσι—τραπέζαις cf. v. c. Aristoph. fr. II 1160, 5 (Mein.) καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τραπέζαν λήψομαι;

636, 11 sq.

κοῖτον χερσὶν ἐμαῖς κομίσειν

δῶκαν τιμήεντα.

Soloece scriptura pro κομίζειν vel κομίσαι fortasse non tribuenda poetae, qui nescio an dederit κομ[έ]ειν. Etiam certius videtur, ibidem vs. 3 scribendum esse:

ἄρτι δέ τοι, πανάωρε, χοῶς χεῖουσα (= σ') ἀπὸδῆμον
νυμφίον ἐν πελάγους εἶδον ἐπερχόμενον

pro ametro χεῖουσαι, quia manifeste εἶδον, ut θάπτον vs. 1, non est tertia persona pluralis, sed prima singularis numeri.

637, 10. αὐτίκα δ' ἠὺξανόμην εὐερνής, πᾶσι ποθητός.

Adumbratum est εὐερνής ex Homericō ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Ἴσος Σ 56. 437, unde Euripides Hec. 20 τροφαῖσιν ὧς τις πτόρθος ἠὺξόμην τάλας. Scatent autem epigrammata locis expressis ex Homero, quem etiam extremæ aetatis Graeculi memoria tenebant. In praegresso versu notetur barbara forma εἰλάμενος, in qua ista aetate sola diphthongus offendit. Videtur poetaster epicam hanc licentiam existimasse, postulante metro omne E in EI converti posse. Vs. 12 placet, quod iam propositum video,

Pessime Cougny dedit ῥᾶστα με κλαύσεις, nam neque ῥᾶστα est *lubentissime*, neque ea ipsa notio apta est. Melius sane Kaibel καὶ σύ με, nec tamen tale, quod mihi prorsus persuadeat; sed melius non reperio. Vs. 11 πρ[ὸ γαμ]ων ἀρτ[ιφ]υῆς ἔθανον: Ioculare est quod Cougny vertit *recens natus*, cum deberet *recens adultus*. Nam defunctus, de quo hoc adiectivum usurpatur, modo (vs. 6) κουρέα se τὴν τέχνην fuisse professus est. — Eidem 659, 6 ταῦτα (sic) valet τσαῦτα. Veram lectionem αὐτὰρ ἐγὼ κτέ, repertam a Jacobsio, recepit Kaibel.

658, 2. Χρυσ[ε]δάλλον ῥητιάριον, τὸν πρὶν δὲ κυ[ν]ηγόν.

In pessimo apographo (vid. Kaibel p. 138) corrigere audeo τὸ πρὶν.

664, 6. Χαίροις, ἐσθλὲ ὀδῖτα· σοφῶς σοι μάνυε τιμὰν
Πλούτωνος. κτέ.

Absurdam hanc suam coniecturam praetulit Cougny certae Heimsoethii emendationi, qui lapidis scripturam ΣΟΦΩΝΟΙ significare σοφῶ νοῖ intellexit. Non rectius vs. 9 Ἔστι γὰ καὶ ἐν φθιμένοις Νέμεσις μέγα omisit non intellectam sibi voculam γὰ, quam poetulus Dorice scripsit, ut vs. 6 dedit μάνυε et vs. 3 βαρυπενθάς, oblitteratum ab editore, nihil enim vetat καὶ ἐν pronuntiari κᾶν. Ceterum Kaibel (num ex alio apographo?), non monito lectore contra numeros dedit γάρ. Denique inepte Cougny sic scripsit ultimum versum:

[μὴ νοέων] τύμβον ἀλλ' ἢ ἐμοῦ πάριθι.

posteaquam Kaibel satis probabiliter edidit:

[μὴ — —] τύμβον, ἀλλ' ἀναγνοῦς πάριθι.

Sententia suadet:

[μὴ σύλα] τύμβον, κτέ.

667, 5. ὅσος οἶος μνημεῖον ἐτέλεσε.

Quid lateat sub ΟCOCOΙOΣ haud facile aliquis dixerit, sed fu-

riosis est vertere: *qui, qualis fuit*. Vs. ultimus quasi commentarius est ad obscura verba vs. 1 ῥητορικῆς πόνος οὗτος, quibus Gaudentius significat se pecunia, quam arte sua coegerit, usum esse ad erigendum monumentum.

668, 1. Τέκνα τέκνων ἐσιδὼν Ἑρμῆς Ἑσπέρου ἐτῶν ξ'
ἡροϊκῷ θανάτῳ τῷδε τέτευχε ταΦῶ.

Kaibel defendens vs. 2 a coniectura τοῦδε ταΦοῦ, videtur dativum habere pro dativo loci et τέτευχε interpretari τυγχάνει Dubito.

677, 2. εἴκοσι καὶ ἐνὶ κατασβεσθεῖς ἐνιαυτῷ.

Si sic habet lapis, pessime dictum est pro ἐνιαυτοῖς, aut potius numerus cardinalis adhibitus pro ordinali.

678, 3. ἀλλὰ μοι σχάσας
Τὸ νεκραγωγόν, ὃ Φίλ', ἐν πεδίῳ γόνυ
κολαπτὸν ἄθρει γράμμα διπτύχοις κόραις.

Haec quoque sana esse nequeunt. Suspisor:

ἀλλὰ μοι σχάσας
Τ[ῶ] νεκρ[ικ]ῶ [σ]όν, ὃ Φίλ', ἐν πέδῳ γόνυ κτέ.
Cf. Kaibel, qui e lapide, ut videtur, dedit πέδῳ, p. 99.

681. Μητρὶ δέμας γαίῃ προλιπὼν θεοείκελος ἀνὴρ
πάτρης ἐν ζαθέοις ὄρεσιν, Πυκτῷ ὑπὸ τύμβῳ.

Cougny vertens *complicato sub tumulo* (!) πυκτῷ pro πτυκτῷ accepisse videtur. Vix autem dubito quin lapis habeat Τυκτῷ, quod nemo non facile intelleget. Tangere vix audeo scripturam ἐν ζαθέοις ὄρεσιν, licet haud diffitear me expectasse:

Πάτρης ἐν ζαθέοις ὄροις τυκτῷ ὑπὸ τύμβῳ,
in sacris patriae finibus. Nulla autem sunt in satis bono epigrammate barbariae documenta, quare non recte editum videtur vs. 9:

Τόνδε ἐγὼ σιγῇ τε καὶ οὐ λαλλοῦσα διδάξω,
sed λαλ[έ]ουσα corrigendum esse arbitror.

682. Sic vertit editor Parisiensis »Ammonium deum in bono versatum vidi. *Contentus esto, bone pater, qui aureum genus pro te edideris.*” Tot tantasque ineptias effutire maluit quam certas recipere Kaibeli (p. 431) emendationes:

Ἀμμώνιον θεὸν Χριστῷ μεμελημένος εἶδον.

Ἰλαθι, Χριστε πάτερ, χρύσειον γένος ἀνθυποφήνας.

quibus admissis pro χρηστῷ et χρηστὲ, facile est intellegere, quid pius homo Christianus voluerit.

688, 2. πρὸς τε δικαιοσύνην καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.

Cum nullus alius sit in reliquo poematio numerorum lapsus (nam quod vs. 3 in δικαίαν diphthongus corripitur, id similibus exemplis excusari potest) vix dubito quin ἄλλοιςιν corrigendum sit. Neque enim poeta culpandus est, sed editor, quod vss. 5—7 hunc in modum ἀμετρώτατα et ineptissime expleti sunt:

Οὐκ ἀπὸ]τιμος ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι.

Οὐκ ἀντιρρί]πτω οἷας χάριτας μοι ἀπέδωκαν,

κἄστι θέμις τοκέας π]αρὰ παίδων κομίσασθαι.

Incerta quidem est loci restitutio, sed cum ex apographis apud Kaibelium pag. 31 appareat ab initio primi horum versuum solas litteras OC certas esse, tentare saltem licebit:

Νῦν δ' Ἀἰδ]ός[δ'] ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι.

Παῖδες (vel παῖδας) δὲ κρύ]πτω οἷας χάριτας μοι (= μ')

[ἀπέδωκαν·

Τολας μέλλουσιν π]αρὰ τῶν (sic lapis) παίδων κομίσασθαι.

Defuncta mulier, quae et a parentibus et a liberis suis iniuriis sese affectam esse significat, hos similia a suis ipsorum liberis experturos esse sperat. Aliter Kaibel. — Vs. 3 κεκόνισμαι typographicum vitium est pro κεκόμισμαι.

691, 6. μή τιν' ἐνθήσης — ὑφέξης — δώσης. Hi barbarismi

editori imputandi sunt, nam lapidum scripturae *ενθήσεις, υφεξεις, δωσεις* significant *ἐνθήσεις ὑφέξεις, δώσεις*, ut bene intellexit Kaibel.

692, 2. καὶ ξεστὸν οἰκτροῦ παιδὸς ἄνω σήματι
ἔθηκε βωμόν.

Pro ἄνω Kaibel ex Bucheleri coniectura posuit ἀμφί, sed fortasse lenius corrigere licet ἄν [τ]ῷ σήματι, ut poetastrum epico more praepositionem ἀνὰ pro ἐπὶ usurpasse putemus.

694, 5. κλῆρον δὲ μητρὸς τῷδε κληρουχῷ τάφῳ,
στήλῃ δὲ φωνῷ ἀνταγωνίας βίου.

Apte quidem sed paullo violentius Ellis proposuit γνῶτ' vel γνῶθ' ἀγωνίας proposuit. Lenius fortasse poteris [π]άντ' (= παντί) ἀγωνίας βίου. Iota enim dativi contra Atticorum morem elisum in seris his poetastris, qui omnia miscent, neminem morabitur. Nihilominus Angli critici coniectura habet quo commendetur.

696, 5. Ἀλέξανδρος ὃδ' ἐστί, Βαλεντείνῃ δὲ συνεύδει
κεῖν ἐνέρων λιμένεσσι μέγ' αἰνητῇ παρακοίτει·
τοὺς δ' ἄμφω χάριεν τέλος ἔλλαχεν, οὓς κτερεῖξε
χερσὶ Φίλαις θυγάτηρ γλυκερὴ Παυλῖνα τοκῆας,
ἥδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας
τριττύος ἐξ αὐτῆς, οἳ μὲν μελάρων μεδέοιεν.

Magnam difficultatem interpretibus parit vox τριττύος, sed vix dubito quin recte Kaibel p. 264, reiectis aliis explicationibus, locum intellexerit de triplici Paulinae partu, nec tamen rationem grammaticam scripturae τόκον τριττούς ἐξ αὐτῆς expedire possum vereorque ne TPITTTOS sit falsa lectio, quae vide ne celet scripturam TP[EIΣ]T[A]Σ, ut scribendum sit:

ἥδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας,
τρεῖς ὕας ἐξ αὐτῆς, οἳ μὲν μελάρων μεδέοιεν.

Male deinde Cougny vertit versum bene explicatum a Kaibelio

χρῆν γὰρ ἐπ' ὠδίνεσσιν ἔχειν χέρα κτέ.
 »oportebat enim in doloribus manum habere."

696. Non est *θεομνήστωρ* »novum vocabulum", sed prava forma pro *θεομήστωρ*, ut librarii pro *Κλυταιμῆστρα* male scribere solent *Κλυταιμνήστρα*. Idem valet de *ταλάφρων*, si hoc re vera legitur in lapide, dicto pro *ταλαίφρων*.

698. Hoc epigramma est aut maioris epitaphii fragmentum, aut alii, in quo de mortuo agebatur, subscriptum fuit. Hinc incipit a verbis: Εἰ δὲ *τολμήσει*, quae scriptura non est metri causa sollicitanda. Cf. ad III, 285.

699. Παῖδά με πενταέτη ὀλίγη ἐκρύψατο κρῶσσός

ἄλλιστου ταχέως ἀντιάσαντ' Ἀἰδεω·

οὐνομα δ' [εἰ] δίξῃαι, ἐνὶ πρώτοισι Μένης [ῆν].

Puer quinquennis non potuit esse *inter primos*, et sensu casum est, quod vertit Cougny, *in primis temporibus*, ut de Graecitate taceam. Corrigendum ἐνὶ [ζ]ωοῖσι Μένης ἦν. Cf. 718, 3. III. 153, al.

702, 2.

— οὐχὶ δ' ἐμοὶ δὲ μόνον.

Cf. quae scripsi Mnem. 1882, 391.

703, 1. ἄτροπον male editur pro ἄτροπὸν = ἀτραπὸν. Vid. Kaibel. Ceterum sitne ἄτροπός forma sequior, an lapidarii σφάλμα ambigo. — In 709, 7 pro *γονεοῖσι* a Kaibelio accipe *γονέεσσι* et in 710, 3 *αὐχούμενον* pro *αὐξούμενον* a Keilio. Sed ubi annotandi finis esset, si vellem omnes veras lectiones, neglectas ab editore Parisino, recensere?

707, 5.

σοφὸς Ἡρακλείδης

μιμᾶδι Βασσίλλῃ στήλῃν θέτο βιολόγος φώς·

ἢ δὴ καὶ νέκυς οὔσα ἴσῃν βίου ἔλαχε τιμὴν,

μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσασμένη.

Sententia est τιμὴν ἴσῃν τῇ τοῦ βίου τιμῇ, itaque requiritur: ἴσῃν βί[ωι]—τιμὴν. Cf. Mnem. 1882, 399.

722, 9. μή σε λάβῃ πυρόεσσα κρίσις δεινῆεσσα γέεννης.
Videtur δεινῆεσσα (nam δινῆεσσα non est huius loci) vitium traxisse e praegresso πυρόεσσα. Clamat enim sententia cum metro corrigendum esse δεινὴ [τε] γέεννης. Vs. 12 μηδὲ μιν fortasse operarum error est pro μηδὲ μὲν.

728, 3. Βάσσος τύμβον ἔτευξεν, ἔρισθενὲς ἔρμα πόλῃος,

ὄν βαθὺ γῆρας ἔλοι τέκνα τε γηθόμενον.

Construe: ὄν τέκνα τε βαθὺ γῆρας ἔλοι γηθόμενον. Sperat sepulcri conditor Bassus, fore ut ipse longaeuus moriatur eandemque sortem precatur liberis suis, quorum corpora aliquando in eodem sepulcro quiescent. Sermonis obscuritas pessimi versificis infantiae imputanda est. Ineptissime more suo vertit Cougny.

746, 17. καὶ τῷ παρόντι κατακαλύπτει [τῷ] τάφῳ.

Tam grammatica quam versus politici ratio damnat articulum pessime repetitum.

747, 22. Ἄρ' οὐχὶ παράσχοισθε τὴν μικρὰν χάριν;

Ἄρ' οὐχὶ ὑπάξοισθε τὸν βραχὺν λόγον;

Intellegi nequit alter versiculus, et apto sensu caret versio Latina »nonne subieceritis brevem sermonem? Corrige, sodes:

Ἄρ' οὐχὶ ὑπα[ιδ]οῖσθε τὸν βραχὺν λόγον;

i. e. Nonne revereamini brevem (meum) sermonem? scil. preces meas, ut ne aliena ossa cum meis misceantur. Vide praegressa. Hiatus istos versifices non magis moratur quam syllabarum quantitas.

748, 7. Ὁ δ' Ἰανουάριος εἶχεν ἡμέραν

τὴν ἐσχάτην τε καὶ τελευταίαν μὲνην.

Editoris Parisini coniecturam absurdissimam *μονήν* iam evertit certa politicorum versuum lex, qua ultima syllaba accentu caret. Fortasse voluit poetaster »Ianuarius ultimum diem solum (reliquum) habebat.”

722, 11. *ἐμύσαμεν πρὸς πάντα πάνθ' ἡμῖν κόνις.*

Sensu caret versio Latina »clausaque ad omnia nobis omnia tenemus, qui pulvis sumus (sic!).” Manifesto incidendum post *πάντα* et vertendum: *Oculos claudimus adversus omnia; omnia nobis pulvis*, quibus verbis quantumvis obscuris et ineptis moestus parens significare videtur, *omnia sibi in vita infesta esse; se tamen obdurare exemplo eorum qui contra pulverem oculos claudant.* Cf. Soph. Antig. 421.

AD CAPUT III.

69, 1. Kaibel: *κούρη κεκλή[σο]μαι αἰεῖ.* Certam esse hanc lectionem affirmat Loewy Inschr. Gr. B. pag. 15. In vs. 1 lapis habet *ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΣ*, quod *Φρασικλέας* pronuntiandum est, non scribendum.

80, 9. *καὶ κεν ἐπ' αὐτὸ δράμοι Ταύρου κέρας, οὐδ' ἂν ἀμάρτοι σωτήρως, Πρωτεῦ, ΖΗΝΙΘΕΤΗCΔΕ πλέων.*

Melius quam assolet Cougny *Πρωτεῦ ξείνιε, τῇδε πλέων*, nec tamen placet *Πρωτεῦ ξείνιε*, quia Protei, qui etiam vs. 1 invocatur, minime hospitalis fuit indoles. Conieci:

*οὐδ' ἂν ἀμάρτοι
σωτήρως, Πρωτεῦ, Ζην[ὸ]ς [δ] τῇ[ι]δε πλέων.*

82, 2. *Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν Ἀβύδου
Ξέρξης καὶ Σήστου δισσοὺν ἔδρασε πόρον.*

Nescio an verius sit *μέσσον fretum medium Abydum inter et Sestum.* Durum est *δισσοὺν* intellegere de utraque ripa.

84, 4. Legendum videtur: λίμνην δὲ διέβη τὴν (pro διέβαινε) κάτω.

92, 1. Ἐκ δαπέδου μ' ὄρθωσεν ὅλης Ἀσίας [εὐτέχνων
ἀφθονίῃ χειρῶν διός Ἀρισταίνετος.

Incertum est supplementum. Μέγα θαῦμα supplevit Preger, ut docet me Stadtmüller (Berliner Wochenschrift 8 März 1890) in Pregeriani operis, quod ad me non pervenit, censura. Recte is monet etiam alia, velut χθονὸς αἴγλην, excogitari posse. Iure autem χειρῶν a Pregeri coniectura χαίρων defendit cl. Soph. O. R. 623.

101, 3. ἦν δὲ βάλῃς κοίλῃς ποτὶ νηδύος ἀγλαὴν ὕδωρ
ἄκρα μόνον δολιχοῦ χεῖλεος ἀψάμενος.

Hoc epigramma, quod ex Sotione de fluminibus et Vitruvio VIII 3 sumsit editor, vix recte traditum. Pro ποτὶ enim sententia requirit κατὰ et ἀψάμενον pro ἀψάμενος. Ceterum ἄκρα, ut saepius, adverbialiter positum est; genetivus enim pendet ab ἀψάμενον.

102, 3. οὔνεκ', ὦν, quod metrum iugulat, operarum errore scriptum videtur pro οὔνεκ', ἐών, ut 167, 2 ῥυσάμενος pro ῥυσόμενος. Eiusmodi vitii scatet haec editio.

103, b (Add.) 4. προγόνων δόξαν ὑπερβέμενος. Verte: *superata gloria maiorum*. Cougny: *superposita*!

107, 5. ἀνθ' ὧν συγγενές οἱ τοῦτο βρέτας, ὅφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίστας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Cougny, qui iniuria sollicitat voculas γε δὴ, quae recte habent, vim affert vocabulo depravato συγγενές vertens *simile*. Quodsi recte Niebuhr ad Agathiam Hist. II 17, qui hunc titulum descripsit, correxit συγγενέες, simul delendum erit sequens οἱ, sin minus, fieri potest ut in titulo fuerit:

ἀνθ' ὧν εὐγανέες οἱ τοῦτο βρέτας, scil. positum est.
 Εὐγανής, *splendidus*, licet nusquam legatur, optime formatum est.

116. Εὐκλειδης νόον δ' ξυν' ἀειζώοις γραμμαῖσι
 πάντα τε ἀτρεκέως ἐξερέεινε βροτοῖς, κτέ.
 Gravis operarum error apud Cougnyum perdidit vs. 2. Ad
 quantitatem vocalis in δ' ξυνε cf. λαμπρύνει III 158, 10; καθη-
 δύνει 301, 16, ἀμύνων 336, 4 et passim ἰθύνειν. In sequenti
 epigrammate male editor spreuit splendidam Kaibeli emenda-
 tionem κείναχιδῶν [= καὶ Ἴν.] pro κοῖν' Ἀχαιῶν. Idem vs. 1
 rectius supplet νόος post πολλήν.

122. Αἶνεσον εὐ]όπλου Φιλοποίμε[νος] αἶμ[α λαχοῦσαν
 παῖδα Με]γακλείας, αἶνεσον Εὐξενία[ν,
 ἂν ἀπὸ Δαμοκράτους λέκτρων ἠνείκατο μ[ούναν,
 Εὐ]ξ[ε]νίαν [σεμνὰ]ν Κύπριδος ἱροπόλιν.
 Τέρ]μονι γὰρ ναοῖο [πέ]ριξ εὐερκέα θριγκὸν
 θήκατο καὶ ξ[ε]ίνοις [χωρὸν ἄμ' εὐΦρ]ο[σύνας.
 Εἰ] δὲ γυνὰ
 οὐ θαῦμ'·] ἐξ ἀγαθῶν αὐτὰ ἔγεντ' ἀγαθὰ.
 Longe probabiliora videntur haec Kaibeli, Hirschfeldi apographo
 usi, supplementa quam quae, Foucartum secutus, edidit Cougny.
 Vs. 8 hic dedit pleniorē:

Εἰ δὲ, γυνὰ, π[λούτ]οιο κλ[έος...] ξατο Φάμα
 quibus reliquiis si qua est fides, suspicari fortasse poteris poe-
 tam rem exaggerantem dedisse:

Εἰ δὲ γυνὰ π[ρογόν]οιο κλ[έος παραι]ξατο Φάμα,
 οὐ θαῦμ'· κτέ.

Ultimum versum non intellexit Cougny vertens: *ex bonis ipsa
 fiunt bona*, cum deberet: *ex bonis ipsa nata est bona*.

124. Ἀνὴρ γὰρ ἔλκων οἶνον, ὡς ὕδωρ ἵππος,
 Σκυθιστὶ Φωνεῖ, οὐδὲ κόππα γιγνώσκων.

κεῖται δ' ἀναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας
κάθυπνος, ὡς μήκανα φάρμακον πίνων.

In his Parmenionis choliambis apud Athen. V p. 221 offendit
et sententia et turpis hiatus. Corrigendum suspicor:

Σκυθιστὶ φαίνεται οὐδὲ κόππα γινώσκων.

i. e. Σκυθιστὶ ἀμαθαίνων καὶ σολοικίζων φαίνεται.

135. Ἐνθάδε τὸ πρόθυρον δωμήσατο τείχεος ἐντὸς

ὑψηλὸν ζαθέης Ἰσιδος ἀρχιερέως.

πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸν ἄνυσσε πυλῶν ἱερῇ ἐνὶ Κύσει. κτέ.

Graecum non est τὸν ἄνυσσε πυλῶνα pro ἄνυσσε τὸν πυλῶνα,
quare, si verba sana, epigrammatis auctor articulum more
Homericoadhibuit pro pronomine demonstrativo. Sed probabilius
puto KAITON male descriptum esse pro KAINON, καίνον—
πυλῶνα. Recte Anth. Pal. VI 35, 6 τὰν pro τὰν correxit
Sternbach.

137. Falsa supplementa (1) μήκος [ὃ τήνδε] et (3) μεθ[οδεύ-
σας merito explosit Kaibel pag. 472. Ipse Mnem. 1882, 397
tentavi:

Ἐπτάκι τοὺς ἑκατὸν πήχεις εἰς μήκος [, ὁδεῖτα,

τὴν Ἰβὶ κόσμησεν στρώματι τῷ λιθινῷ

Ἐρμῶλεως ὁ γυναικὶ σὺν Ἀνθούσῃ με[ταναστὰς

πατρὶδος ἐξ Ἑρμοῦ, υἱὸς δ' Ἑρμοβίου.

Nihil autem sumi vetat, in lapide vitiosa aspiratione fuisse
μεθ[ανάστας.

140. Οὐδὲ σέθεν γεραρὴν ἰδ' ἐρατὴν πυκτιῖδα

ἡμιτελῇ παρέθηκα, σοφίης ὄρχαμε ὥσχε, κτέ.

Primum huius in Oppianum epigrammatis versum, quem sic
edidit Bandinius, facili coniectura sic restituo:

Οὐδὲ σέθεν γεραρὴν ἰδ' ἐραστὴν πυξίδα τήνδε κτέ.

Musas de more iratas sibi habuit Cougny scribens ἰδ' ἐγὼ πυκ-

τηιδ' ἐραστήν. Melius idem vs. 4 administravit, nisi quod contra numeros ἤνυσσα dedit pro ἤνυσσα.

142, 6. Ἐντυγχάνων οὖν εὐκόπως τὸ βιβλίον
καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ συλλέγων εὐκαρπίαν
πονῶν με πείθε μὴ κατοκνεῖν εἰς πόνους.

Ita Cougny ex Bandinio, sed suspectum habeo πονῶν, quod opposita fronte pugnat cum praegresso εὐκόπως. Fortasse fuit:

λοιπόν με πείθε μὴ κατοκνεῖν εἰς πόνους.

169, 1. οἶον ἀκμαίων

ᾧριον ἐκ λαγόνων ἄνθος ἀποκρέμαται.

Ex codicis lectione ἀκμαῖον acute Piccolus fecit ἀκραίων, sed dubium est utrum hoc lateat an ἀκράων. Ceterum res eodem redit; sequiores enim subinde ἀκραῖος, quod apud veteres ducitur ab ἀκρα, pro ἄκρος usurpare constat.

172, 1. Οὗτος Ἔρως· τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὖνομα χάρῳ,
πάντοθεν ἡμερτῶν πληθομένῳ N χαρίτων.

E Crameri An. Par. IV 372 sumsit editor. Corrigatur πληθομένῳ, quo verbo sequiores utuntur pro πίμπλασθαι, veteres enim solam formam activam adhibent. Exempla vide in Thesaurο.

175. Recte Piccolus, collato Synesio Ep. 130, hoc epigramma intellexit de excubitoribus, qui viarum securitati praepositi, hac et illac circumibant urbem cum facibus. Fingitur Luna his succensere haud aliter, sic enim intellego vs. tertium, quam olim Sol succensuit Phaëthonti, qui ipsius currum conscenderat. Quod si ita est, verba:

Ἥλιε, τεθρίπποις νεμεσήσης μηκέτι μούνοις

non possunt significare »quadrigis ne iam (tuis) indignare solis," sed debent »noli iam amplius propter quadrigas tuas solas indignari." Mirus tamen dativi usus.

176, 4.

ὥς τόδε γράμμα

ἀτρεκέως ἤλεγξε [σοφῶν φρένα] μηκέτι πυκνήν.

Incertum quidem, sed non ineptum est hoc Piccoli supplementum. Obiectum certe sententiae fuerunt ethnicorum errores, quos Aeneae Gozaei liber redarguit. Sed quidquid excidit, eo sensu sana esse nequeunt verba μηκέτι πυκνήν, sub quibus latere suspicor μή τι δι πυκνή.

177. Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδυσεν ἐρώην,

ἥδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν.

In hoc Olympiodori in Phaedonem epigrammate depravatum est λυγρὸν, pro quo infeliciter λυγρὸς coniecit Cougny. Requiritur enim λυγροῦ—βίου.

178, 5. Ὁλβιον ἂν τόδε βεῦμα, καὶ ἔσσεται ἀντὶ τροπαίου κτέ.

Imo vero ἂρ, sed vereor ne typorum σφάλμα corrigam, quod idem valet de epigr. 317, 4 ubi supplendum Ἰορδάνης <δὲ> δεσπότη καλουμένῳ. Mox 180, 2 ναὶ μὰ pro καὶ μὰ certa est Piccoli correctio.

181. Vox ἄισμα, excidium, deest Thesauro, nec probabiliter formatum est pro αἰστωμα. Fortasse fuit: Σιμπλίκιος μέγα πῆμα (pro μέγ' ἄισμα) κατηγορίαισι Φαάνθη. Cf. annot.

183, 4. Supple: ἀφ' οὗ προσῆλθεν ἡλίῳ <τῷ> παμφαεῖ. Vit. typ.?

185, 5. θήκατο δ' ἄλλο φέριστον, ἀλιτρονόων μόθον εἵργων,

χαλκῷ ἐπιζεύξας τάσδ' ἐπίπροσθε θύρας.

Sitne θύρας intellegendum de aerarii foribus, ut ἀλιτρονόοι sint fures, an de urbis portae valvis, quas contra hostium vim aere firmaverit is in cuius honorem hic titulus compositus est, prima facie ambigere possis. Hoc tamen propter μόθον longe probabilius videtur.

186, 1. Αἰῶνος σπειρήματα' ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
 παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας.

In hoc epigrammate apud Photium Bibl. cod. 181 facto in Apollodori bibliothecam melius intellegam αἰῶνος σπειρήματα, aevi experientias, scil. historias. Quid enim sibi velit temporum orbes haurire ex Apollodori scientia, mihi obscurum est.

189, 5. In suavi aetatis descriptione legimus:

ῥνεα δ' εὐφωνοῦσι καὶ ἄλσεα, εὖσκια δένδρα.

Utrum haec intellegenda de leni arborum perflante Zephyro susurru, an dixit poeta κατ' ἄλσεα? Ambigo.

190. Ἐκ δρυὸς οἶνος, τοῦνεκα (= οὔνεκα) ἐκ Διδὸς ἔδραμε
 Διδόνσος· κτέ. [μηρῶν]

Frigidus iocus petitus e similitudine vocabulorum δρυός (pronuntia *drios*) et Διδός.

196, 7. οἷς οἶκος Αἴδης, Ἀχέρων, Λίμνη, Χάρων κτέ.

Bandini Catal. II, p. 45. Fortasse ineptus poetaster paullo minus inepte scripsit οἷς κοινὸς Αἴδης κτέ.

197, 3. Ξέρξης βασιλεύς, Δαρείου παῖς κ' Ἀτόσσης.

Revoca codicis lectionem κ' Ἀτόσσης, quod in fine versus politici optime habet, non tantum in nominibus propriis, ut IV 87, 1. 121, 12 et 16, 140, 4. V 54, 17, sed etiam in appellativis, ut in hoc ipso carmine vs. 1. 196, 8. 218, 2. IV 91, 2. V 57, 1. 60, 1 et passim. Ubi vero, quaeso, Darii uxor vocata est Ἀτοσα?

198 1, 5. Matrem Orestes

κτανὼν ἔθαλλεν, ὡς δυνείροις τοῖς πάλαι

εἶδε θανοῦσα, πρὶν θάνῃ, τελεσφόρα.

Non tantum ἔθαλλεν, pro quo Cougny proposuit ἔπαλλεν aut

(cum hiatu) ἐθάμβει, depravatum est, sed etiam verba sequentia, quae vide an sic curanda sint:

κτανὼν ἐθάμβειτ', ὡς θνείροι, τοὺς πάλαι

εἶδ' ἢ θανοῦσα, πρὶν θάνεν (vel θανεῖν), τελεσφόροι.

Ad verbum medium θαμβεῖσθαι cf. 349, 2.

201, 3. αἰαγμάτων ἄξιος Αἴας τυγχάνει.

Verborum lusum debet grammaticus ipsi Sophocli Aiac. 430 sqq.

204. ψυχὴν ἀνειπὼν ἀθάνατον ὁ Πλάτων

ἔφηκε δόξαν ἀθάνατον ἐν βίῳ.

Procul dubio versifex dicere voluit, Platonem praedicata animi immortalitate ipsum immortalem sibi gloriam peperisse. Cf. sequens epigramma. Scripsisse igitur videtur:

εὖρηκε δόξαν ἀθάνατον ἐν βίῳ.

209, 3. Aristoteles salutatur verbis:

παγκρατὲς ὦ δεκάδος μεταδίκτυον

Imo vero μέγα δίκτυον.

216, 3. Idem Aristoteles dicitur accurate docuisse:

γενῶν ἀπάντων τὰς ὅλας διαιρέσεις,

καθ' ἃς πρὸς εἶδη κατατέμνονται ξένως.

Editor »*alieno modo*, pro ut sunt aliae alius generis." Non vidi magis! Ξένως saepe sequioribus est *mirifice*, *admirabiliter*, idemque 213, 8 dicitur ξενότροπως. Deinde vs. 11 philosophus dicitur docuisse:

καὶ πάντα τᾶλλα πατρικῶς, οὐ Φλυάρως.

quod manifestum est librarii σφάλμα pro πρακτικῶς, i. e. *efficaciter et sollerter*. Cf. Thesaurus s. v.

228. Ἐρεχθέως ἀνῆκεν ἢ γῆ τὴν πόλιν,

ἀλλ' οὐρανὸς ἀνῆκε Ῥώμην τὴν νέαν.

κρείττον τὸ κάλλος γῆς, ὅσον λαμπρὸς πόλος.

Tertium versum non intellego. Scribendum suspicor:

κρείττον τὸ κάλλος τῆς (= ταύτης), ὅσον κτέ.

Maior est huius (i. e. Constantinopolis) *pulchritudo, quantum splendet coelum*. Nempe voluit pessimus poeta: maior est Constantini urbis quam Athenarum pulchritudo, quia non, ut illae, e terra nata est, sed ex coelo, terra splendidiore; sed infantia hominem prohibuit, quominus clarius sententiam exponeret.

234, 2. In vertendo hoc vs., quem non intellego, Cougny confudit νοεῖ cum νοεῖ!

245. Μουσάων ποθέω δύο μούνας, ὧν δέ γε κοσμεῖ

Καλλιόπη γλῶτταν, Οὐρανίη δὲ Φρένας.

Vitiose, ut numeros expleret, sine ullo sensu poeta addidit voculas δέ γε. An corrigendum ὧν ἐπικοσμεῖ κτέ.? Pro γλῶτταν l. γλῶσσαν.

251. Οὐκ ἔστι κάλλους σύγκρισις πρὸς ἀστέρας

τοῦ σοῦ, ποθεῖνέ· λαμπάδα κρινῶ λύχνοις,

κρινῶ πρὸς αὐτὸν τὸν Φαεινὸν Φωσφόρον.

Sententiam bene restituit Piccolus (cuius rationes non intellexit Cougny) inserenda post λαμπάδα negationem. Eandem vero, nulla mutata aut addita littera, restituere possumus scribendo per interrogationem: λαμπάδα κρινῶ (κρίνω?) λύχνοις; *facemne cum lychno conferam?* Imo (te, o formose puer,) *cum ipso lucifero comparabo*.

256, b (Add.), 7. ἀνθεῖ μολις, φθῆσι δέ, φθάνει ταχέως

ἄκανθα κτέ.

φθῆσι (sic enim legendum) = φθίσει.

256, d (Add.) Vss. 9—14 sumsit versifex ex Euripidis He-cuba, 375 sqq.

260. Sic transpositione sanandum videtur epigramma apud Bandinium:

1. Μικρὸν χρόνον τὸ κέρδος εὐρὼν τοῦ βίου
2. ἔκτεινας ἄνδρα, καὶ σὺν αὐτῷ τὰς πόλεις,
5. κοιμώμενον λέοντα πυγμαῖος πίθηξ.
3. Τί σοι τὸ μέλλον; ἀντὶ βευστοῦ γὰρ βίου
4. κεῖσθαι τάφῳ νῦν δεξιὰν ἤ μα γ μ έ ν ο ς.
6. μένει τὰ Φρικτά· Φεῦ κακῶν βουλευμάτων.

Praeterea ultima verba sic scribi malim:

κεῖσθαι τάφῳ νῦν· δεξιὰν ἤ μα γ μ έ ν ο ν
μένει τὰ Φρικτά· Φεῦ κακῶν βουλευμάτων.

Post τάφῳ vs. 4 deleui hypostigmen.

281, 5. ἀλὶ περισσομάχητον ἰδὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Sic Cougny pro ἀλὶ περιμάχητον, adiectivum recte corrigens, sed male substantivum, cuius prior syllaba arsius vi producta est, prorsus ut IV 101, 23:

ἄλλα διερχόμενος μείλιγματ' ἄγων πνοιῶν σῶν.

Inauditum est etiam Byzantino sermone ἄλλες dictum pro singulari.

285, 8. Ἐπρεπε γὰρ πλάσιν ἀνθρώποιο κατασκευὴν τε
ἢ πολυφραδμοσύνη ἐξερέειν κοσμίως.

Ad hanc anapaesticam vocis mensuram cf. IV 122, 5

ὦ παντεπόπτα, τοὺς ποθοῦντας τὸν κόσμον,

qui versus, ut ex reliquis apparet, neque choliambus est neque politicus. Cf. ad II, 698: εἰ δὲ τολμήσει.

292, 7. καὶ τόδε αὖ βρίθει με πάχος χοῶς εὐτέ περ ἰός.

ὥς τε βάρος σιδάρω, ὃ πλάσαν ἀργαλέαι

τηκεδανὴ τε μέριμνα, κακοῦ βίδτου μελεδῶναι,

ῥύπος θ' ἡδυμόρου βρώματος ἀρχηγόνων.

Voluit homo Christianus, Platonica imbutus doctrina: *Et haec vero me gravat materiae crassitudo* (i. e. terrenae animi partes.

Cf. Plato Rep. X p. 611 E), *rubiginis instar utque ferri pondus, quam finxere cum gravis turbidaque cura (malae vitae sollicitudines), tum sordes dulci victu priscorum* (i. e. non renatorum fide Christiana) *hominum contractae*. Duobus autem mendis locus purgandus est, nam quin vs. 8 ἀργαλέα et vs. 10 ἡδυβόρου scribendum sit nemo sanus dubitabit. Ad πάχος (7) cf. 413, 2. Incredibili autem stupore insignis est versio Latina, quam cognoscas, si tanti est, ex ipsa editione Parisina. Nec melius editor intellexit 294, 5 μακρᾶς σε γῆς ἤνεγκα μυρίοις πόνοις, quem versum significare *e terra longinqua te* (i. e. tuum cadaver, mi pater), *infinito labore portavi* (in patriam), vel puer intellexerit.

295, 6. Ὅσῳ γὰρ αὐτὰ τῶν πρὶν τ' ἐξευρημένα
μείζω, τοσούτῳ πίστις ἢ Θεοφάνους.

Imo vero τῶν πρὶν γ' ἐξευρημένα.

299, 4. τὸ πνεῦμα ῥυπαρῶν κτέ. Cougny »spiritus sordium'', confundens participium cum substantivo, idque cum opponatur τὸν νοῦν δὲ λαμπρός. Non magis vs. 6 φωτὶ Φῶς προσλαμβάνων significare potest *lumini lumen adhibens*, neque 300, 3 ὧδε βλέπων est *hic intuens*, sed *huc spectans*.

301, 4. De Domini splendore, alterius solis, dicitur:

ὀρᾶς (ὄρα?) δραμόντα δυσμῶθεν πρὸς τὴν ἑω,
ὄρα (ὀρᾶς?) πάλιν τρέχοντα ταύτης πρὸς δύσιν,
καὶ τοῖς ὀπλοῖς φλέγοντα καὶ πρὸ τῆς μάχης.

Quid haec sibi velint, non exputo. Aut abstrusus latet sensus, aut gravissima subest corruptela. Sententia requirere videtur »tam coelum quam terram illustrans.'' Sed nihil lenius excogitare potui quam hoc:

καὶ τὸν πόλον φλέγοντα καὶ τὰ γῆς πλάτη.

Cf. 309, 2. 368, 2. Ingeniosior fortasse aliquis hunc locum aut explicabit aut corriget.

303, 9. αὐτὸς καθ' αὐτοῦ δεύτερα ψηφίζεται.

i. e. *ipse* (nunc) *secundas sibi adiudicat coelum*, quod antehac (4 sq. astris et lucifero glorians τὰ πρῶτα τῶν καλῶν γέρα ἔφερεν) sed nunc comparatum cum aede Salvatoris (cf. 302) iacet sortetque. Sensus cassum est quod vertit Cougny: *ipse in ipsum iterum iudicat*. Commentarii instar est sequens epigramma pro istius aevi ratione satis elegans. Eandem cogitationem illustrant epigrammata 305—307.

308, 5. σκεὺ πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.

Permimum est non intellexisse haec verba summi ingenii ingenisque doctrinae virum Hugonem Grotium, cuius vide versionem. Aperte ipsi imaginum cultores, Theophanes et Diodorus, de quibus hoc epigramma affert Zonaras, sermone sacro vocati sunt *vasa prava superstitiosi erroris*.

312, 1. Οὐρανοῦ ἔγκατέπαλτο καὶ ἔμπνοον ἔθετο εἰκὼ
εὐθάδε Χριστὸς ἐὼν μητέρος· κτέ.

Imo ἔΚκατέπαλτο.

318, 3 sqq. Eundem verborum lusum in Αἰανδρος et Μαίανδρος reperies in alio epigrammate V, 55.

326. Οὐ χεῖρ λιθουργὸς οὐδὲ χεῖρες ζωγράφου·

σὴ, δημιουργέ, χεῖρ καὶ σὴ τέχνη

εἰς ἐν τὰ κάλλη τῶν ὅλων κεραυνύει.

Vs. 2 mancus est. Possis χεῖρ [τε] καὶ [ἡ] σὴ τέχνη vel σὴ, δημιουργ', ἐ[ὐ]χεῖρ[ίᾱ] καὶ σὴ τέχνη, quod fortasse praeferendum.

328. Ἀένας δόμος εἰμὶ ἀθλοφόρου Θεοδώρου,

μάρτυρος ἀθανάτοιο, θεοῦ τε καὶ ἀνθρώποιο·

σῶμα γὰρ ἐν γαίῃ, ψυχὴ δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν

ἀγγε[λ]ικ[ῇ] τελέθει κάγηραον ἔρμα . . .

Traditum vs. 4 ΕΡΜΑΘΕΤΕΤ Kirchhoffio ἔρμα λοέτρου celare videbatur, qua coniectura recte repudiata, Kaibel καγήραος ἐμβιοτεύει coniecit. Mihi in mentem venit καγήραον εἶμα [ἐπίσται. Quid faciam vs. 5, cuius hae sunt reliquiae ΚΑΙΝΑΕΤΝΕΙ ΚΑΙ ΕCCOMEN nescio. Fortasse vere Kirchhoff:

καὶ ναέ[τησι] καὶ ἐσσομέ[νοις] μέγα θαῦμα ἰδέσθαι.

Cf. Anth. P. VII, 142, 2.

332, 1. Metrum postulat κούρης pro κόρης.

335, 11. Τίς τάδε σιφλώσειεν; Ἀνάσσετε Χαίρετε τοίχοις,
αὐτὰρ ἐγὼ χώραις καὶ κραδίαις γράφομαι.

Legendum existimo Ἀνάσσετε (hoc cum Cramero) Κ' αἵρετε τοίχοις, ut haec nascatur sententia: *Frangite* (sc. statuas meas), *ac tollite parietes* (in quibus pictae sunt meae imagines), *attamen imago mea picta manet in regionibus* (a me subactis) *et* (incolarum) *cordibus*. Dici haec finguntur a Nicephoro imperatore, qui vivus multas regiones et urbes subiecerat, interfecto, cum omnes eius imagines ab inimicis delerentur. Byzantini, ut supra monui, voculam καί, quam κὲ pronuntiabant, interdum elidunt.

343. Νεοπτόλεμος ἦν νέος Χριστοφόρος·

κεῖται δὲ βληθεὶς, Φεῦ, ἥ τις χερσὶ τίνος,

ὁ Πηλέως ἔκειτο Πάριδος βέλει. κτέ.

Optime Cramer ἥ τις χερσὶ τίνος; ὁ Πηλέως κτέ., i. e. ἥ ὁ Πηλέως ἔκειτο κτέ., quibus non intellectis, Cougny absurde vertit, quod omni sensu caret. Poetaster, cui opus erat, quod versum expleret, rhetorice se ipsum interrogat: *Quonam utar exemplo?*

349. Δοκῶ βροτοῦσθαι καὶ πάλιν τὸν δεσπότην·

χαίρων ὁ πεμφθείς, ἡ κόρη θαμβουμένη

ὥσιν τὸ πνεῦμα, πατὴρς ἡ χεὶρ ὑψόθεν.

μαλοκόμοι[ς τ' ἄνθοισ]αν· ἐπ' ἀφρίοντι δὲ Νηρεὺς κτέ.
 Supplevi Mnem. 1882, 396 formam Aeolicam ἄνθοισαν = ἀν-
 θοῦσαν, quia verbum ἀνθεῖν de quavis abundantia usurpatur a
 poetis. — Ibidem vs. 14 non male Ellis pro ὑφάνασσα cor-
 rexit εὖ φάνασx. Ad ἀνέλυσα—νηδὺν l. l. contuli γαστέρα λῦ-
 σεν 1035, 9 (ap. Kaibelium).

37, 3. Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἡ μὲν ἔειπεν
 καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τε μνομένην τελέειν.

Accusativi sic positi pro nominativo, quem proba grammatica
 postulat, apud Byzantinos alia, ni fallor, reperiuntur exempla.

47, 20. εἰ δέ κεν ἡμερινή, τότε κεν βασιλῆες ἄτιμον
 ἔσσουνθ' ἡγεμόνες τε θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.

Absurdum vocabulum vitio natum est. Codex Mediceus habet
 διὰ μηνίης, unde corrigo:

ἔσσουνθ' ἡγεμόνες τε θεῶν διὰ μῆνιας ἐχθρῶν.

51. Χαῖρε, μάκαρ, πολύολβε θεῶν, Ὑπερεῖον, ἀπάντων.
 Πάντων γὰρ φίλος ἐσθλὸς [ἔων] πρόμος ἐνθάδ' ἐναίεις.
 πατρίς ἐμὴ [π]οιεῦ [σχ]ῆ [π]άν[τ]α γε πλ[ού]σια, καρπούς.

Absurda sunt vs. 3 editoris supplementa. Nam Graecum non
 est πάντα σχεῖν πλούσια, inaudita structura ποιεῦ σχῆ et sensu
 cassum γε. Ex apographo ΠΑΤΡΙCΕΜΗΡΟΙΝΕΤΕΚΗΛΑΝΡ-
 ΑΠΕΠΛΗCΙΑΚΑΡΠΟΤC nihil certi extundi potest. Lusi:

πατρίδ' ἐμῇ ἐπίνευε σὺ μέτρ' ἀπερείσια καρποῦ.

52. Huius ΔΙΟΡΗΑΝΤΙ ΣΡΗΕΤΤΗΙ hymni in Aesculapium vss.
 1—20 scripti sunt anapaestico metro, cuius haec est proprietas,
 ut singulorum membrorum pes ultimus iambus sit, praeter vs.
 2, qui est catalecticus

Ἀσκληπιὲ Λητοίδου παῖ,

qui sic scribendus est:

Ἀσκληπιὲ Λητοῖδου παῖ.

Nam in primo tantum pede pro anapaesto admittitur etiam spondaeus, reliqui duo puri sunt anapaesti. Labuntur numeri vs. 18

σὲ γὰρ θεοὶ οἱ πανυπείροχοι κτέ.

Sed corrigendum:

σὲ γὰρ <οἱ> θεοὶ οἱ πανυπείροχοι.

53. Huius MACEDONII hymni vss. 1 sq. admodum quidem incerta nec ob metrum valde commendabili coniectura sic explere conabar:

Δήλιον εὐΦαρέτρα[ν ὑμνεῦντες] εὐΦροني θυμῶ

εὐΦημεῖτ' ἰκτῆρα κλάδον παλάμαισιν ἔχοντες,

sed nunc praefero: ἐκατηβόλον]εὐΦροني θ. Tertium vero distichon ita refecio:

ἀργαλέων] ἐπιτάρροβον ὅν ποτ' ἐγείνατο νοῦσων

δειλαίης τε] δύης Ἀσκληπιὸν εὐΦρονα κοῦρον.

Ubi numeri suadent potius ὅν ποτε γείνατο.

Finitur hymnus hisce versibus:

Σώζεις δ' Ἀτθίδα, Κεκροπίαν πόλιν, αἰὲν ἐπεργάζ·

Ἦπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγεράς τ' ἀπέρυκε νόστους νῶν.

Sed recte sic emendatum esse dubito pro ΝΕΩ, quod lapis habere dicitur. Fortasse potius corrigendum ΛΕΩ, a *populo*, pronuntiandum per synisesin, qua Attica voce pro λαοῦ anti- quior sane poeta in versibus heroicis abstinuisset.

54, 5. δύσνοστον πλώοντα ῥόνον κελανόν τε δίαυλον.

Pro hac Meinekii coniectura (nam κελανός pro κελαινός vix Graecum est) revocanda codd. Origenis lectio κελάδοντα.

55, 5. πολλοὺς (non πολλοῖς) φυλάττου voluit Salmasius.

57. 58. Hae sententiae ex comoedia Attica nova peti potuerunt.

59. Haec inscriptio manifeste duas diversas continet sententias, priorem hanc:

Τῆς τοῦ προσιδόντος ἀνδρὸς ἐννοίας ἀεὶ
σαφὲς ἐλεγχος ἢ πρόσοψις γίνεται,

alteram hance:

Δίδου προθύμως ὃ παρέχεις, ἢ μὴ δίδου·
παρὰ γὰρ τὸ μικρὸν γίνεται πλήρης χάρις.

63, 4. Suppleri potest:

Ὅσσα θέλεις, πράξεις· εὐρήσεις [πάνθ' ὅσα δίζη.

sive ζητεῖς mavis, saepe enim apud seros hos versifices litteræ
Z non facit positionem. Rectius autem hos vss. et praegressor:
(62) Kaibel posuit inter oracula.

64, 1. Δήσω ἐγὼ Σωσίκλειαν κα[ὶ κ]τήματα καὶ μέγα κῦδος
Ut exeat hexameter, delere possis pronomēn, quod addideri
lapidarius deceptus vs. 3tio:

Δήσω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἡρόντα. {

Σωσίκλειαν pronuntia Σωσίκλεαν. Cf. ad III, 69. Similiter III
120 πορείαν habet anapaesti mensuram. Fortasse tamen nullus
subest error, sed Δήσω ἐγὼ—καὶ κτήματα κτέ. est formula, cui
pro re nata quodlibet nomen inserebatur.

66, 1. Περπούρου τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιδόντος ἀπαρκεῖ,
οὐκέτι δ' ἐξόπισθεν καὶ παριόντα βλέπω. κτέ.

Ἐξόπισθεν metrum turbat, καὶ παριόντα sententiam. Corrige:

οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ αὐτ' (αὐτ') ἀπιόντα βλέπω.

68, 4. Lege: ὡς γέγονας, ἔθελες δ' ἢ (δὲ vit. typ.?) καθαριζέμεναι.

71. Αὐτοῦ μοι, Κλεύβουλε, παρὰ στροφάλιγγα θυραῖαν
κλεπτομένης χάρισαι Κύπριδος εὐφροσύνην.

B[ρί]ξαι ἔρωσ οὐκ οἶδε ποθοῦμενος· ἢ γὰρ ἀνάγκης
μίξις προστίμοις ἐνδέχεται πάθεισιν.

Καὶ γὰρ Ζεὺς θεὸς ἦν· ἀλλ' ἡνίκα καιρὸν ἔκλεπτεν,
αἰετὸς ἢ δαμάλης ἢ κύκνος ἐβλέπετο.

ndum distichon misere depravatum sic tento:

Ῥῆξι (?) ἔρωσ οὐκ οἶδε πόθου μένος· ἢ γὰρ ἀνάγκης
μίξεις κατ'ίμους ἐνδέχεται πάθουσιν.

igere (domare) enim nescit Amor desiderii vim; nam profecto
sicae) necessitatis affectibus cogitur ut etiam turpes coitus
ittat. Quam rem poeta illustrat Iovis exempli, qui in amo-
; suis turpes formae mutationes non sit aspernatus. Πόθου
; debeo Meinekio, sed ῤῆξι posui admodum dubitabundus,
rans quid habeat codex. Dicere enim hoc neglexit editor.

75. ἄλλην (sc. πηγὴν) καθαρτικὴν δὲ

χυμῶν μόνον θρυλλοῦσιν.

sanum est μόνον; lateatne κακῶν an aliud, dicere non
o. Praeterea in eodem SILENTIARIi carmine de miris fontium
rietatibus offendo in vss. 83 sqq.

ὄλβος δὲ πηγῆς ἐστὶ

φύσιν κάτω τὴν κούφην,

ὀλκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν

ἄνω φέρειν ὡς ἄχνην.

forte (quod contextus suadet, coll. 57—59. 68. 73. 75.
al.) pro ὄλβος scribendum est ἄλλης, cogitandum saltem
ἔλλης, et ὄλβον(?) eam fontis proprietatem vocasse existiman-
est poeta, quod res graves, ut pecunia et metalla, pretio-
s esse solent levibus, quae aqua non submerguntur, sed
upernatant. — Vs. 169 εἶδος non est *genus* (Cougny), sed
ia sive *species*.

3. Hoc epigramma, iam lectum II 571, male h. l. repetit
r, idque cum vitiosa lectione πόνων pro πολλῶν.

3. Ὡς ἄδικος τελέθεις, Ἄρες· ὅς γ' ἐν ἑαυτῷ κάρτος
κρίττοσιν οὐ παρέχεις, πῶς ἑτέροις δικάσεις;

Iniuria Piccolus coniecit ἄϋτη. Ludit enim poetulus in duplici vi vocis APHC, quae simul *belli deum* et *bellum* s. *proelium* significat, ita ut ἐν ἑαυτῷ sit ἡ pugna. Pessime Cougny »qui quidem in te ipso *habens* robur melioribus non praebeas'', nam addito *habens* iugulatur sententia, quae minime est obscura.

84, γ'. Ξέρξης δὲ πάλιν δυσὶν ἡττηθεὶς μάχαις
πέπεικεν ἡμᾶς ἀδικεῖν μὴ τὸν πέλας.

Sensu cassum est πάλιν. Byzantinus poetaster doctrinam suam ostentans dedit, si quid video, παλήν (pro βαλήν), *rex*, quod sumsit ex ipsa Persarum fabula, in quam hoc epigramma panxit. Similiter Bergk supra I 183, 6 παλήν pro πάλην restituit probante Kaibelio pag. 311, coll. Schol. Aesch. Pers. 659. ΠΑΛΙΝ nihil aliud est quam mala orthographia pro ΠΑΛΗΝ.

85, 5 sq. Corrigo:

καὶ μὴν εὐφρονέων τις ἀγά[σσεται] δαίδαλα ἔργα
τῆσδε (sc. Γαληνοῦ βίβλου) μαθὼν ὅσσα πλέξε φύσει
[<δ>] θεός.

Vulgatur sine metro et sensu ἀγαθὰ et φύσει θεός. Ἀγασσεται, pronuntiatum (et fortasse scriptum) ἀγάσσετε, apud Byzantinos ultimam syllabam corripere potest. Vid. ad 132.

95, 2. ἀλλὰ μελιτόεσσαν ὠδίνει χάριν.

In versu politico (cf. vs. 1) metrum non indiget longa syllaba, quare legendum μελιτόεσσαν.

101, 18. Στῆθι, πέραν μὴ ζήτεις, δυσβατόν ἐστι τὸ πόρσω,
καὶ γε σοφοῖς πᾶσιν τ' ἀσόφοις κενὸς ὅς
[γε] ματεύσει.

Paene ad verbum haec sumta sunt e nobili Pindari loco VI. III extr.: τὰ πόρσω δ' ἐστι σοφοῖς ἄβατον ἀσόφοις. οὐ μιν διώξω· κενὸς εἶην; unde apparet editorem Parisinum male verba dis-

nxisse et intellexisse. Deleta virgula post *πέρσω*, distingue :
ἀσφόροις. κενός, ὅς γε ματεύσει.

104, 5. Obtemperare debebat editor Cramero scribenti *πῶς* pro
ως cum interrogandi signo post *αἴγλην* (9); quod ipse dedit
alsum esse evincunt vs. 10 sqq. — Vs. 12 vitio vacans male
entatur a Cougnyo. — Vs. 14 cum Piccolo scribe :

Ἄλλὰ μ', ἀναξ (pro με καὶ) ἐλέαιρε καὶ εἰκόνα θεῶν ὁδεύοις.
Quid sibi velit ὁδού, quod posuit C., ipse videat. Sequitur :

δεξιτερῇ ποτ' Ὀλυμπον ἀνὰ τροπον, ἔνθα θόωκος
μακραίων ὁ σός, κτέ.

Pro ἀνὰ τροπον, quod procul dubio corruptum est, Cougny pro-
posuit ἀνὰ στροφον, *reversum*, licet solum adverbium ἀναστρόφως,
vice versa, agnoscant lexica. Nec quem sensum idoneum haec
mutatio praebere possit equidem assequor. Dubitabundus conicio
δεξιτερῇ ποτ' Ὀλυμπον ἀν' ἀτραπόν κτέ., i. e. *dextra*
fausta) *semita* sive ἀν' ἀτροπόν, de qua forma vocabuli cf.
Kaibel pag. 190 (ad. 457), sed vide me ad II 703. Notandum
θεῶν dictum pro θεῖην, ut δῖαν, quod substituere non ausim.

107. Καὶ ζῶν ἐγώ σε, μάρτυς, ἐπλούτουν σκέπην.

χειρὸς δὲ τῆς σῆς καὶ θανῶν ἐδεξάμην.

Ex altero versu, ubi σκέπην mente repetendum est, satis ap-
paret, quod etiam per se probabile est, in priore legendum
esse σῆν—σκέπην, nec ferri posse editoris interpretationem. Ad
structuram verbi πλουτεῖν cum accusativum cf. Thesaurus.

11, 1. Οὐτιδανὴ χεῖρ νεῦρα δ' ἀπέτμαγεν, κτέ.

Alim νεῦρά μ' ἀπέτμαγεν.

13, 1. Δόξαν μεγίστην τοῦ Θεοῦ δεδορκότες

ἔχοντες ὄμμα καὶ χέρας ἐπηρμένους

ἄραντες εὐλογοῖτε τὸν παντεργάτην, κτέ.

Si ἄπαντες habet lapis, significat *profecti*, quod vix aptum videtur. An forte in lapide est ἅπαντες?

116 α'. Ὅρ... Φύλασσε τοῦ νοός σου τὰς Φρένας, κτέ.

Bandini »Reliquas huius primae vocis litteras evanescentibus minime expiscari licuit''. Attamen τοῦ νοός ταῖς Φρεσίν id facere licebat; nulli enim alii vocabulo sic incipienti locus est quam adverbio ὁρθῶς.

Ibidem δ', 10

μὴ μάχαιρα τῆς δίκης

στίλβουσα καὶ τέμνουσα ῥομφαίας πλέον

σφάξῃ Φάγῃ τε μέχρ' αὐτῶν ὀττέων κτέ.

Licet mire dictum sit de gladio Φάγῃ et in promptu sit coniectura παγεῖσα, noli tamen in inepto hoc ΕΥΣΤΑΘΙῒ Iconiensis poematio quidquam novare. Cum gladio Graece tribuatur στόμα, metaphora tolerabilior est quam prima facie videtur.

132. Χάζεό μοι, βασιλεῦ, καὶ ἄπνοα πέφρικε ρεῖθρα·

ἄψομαι καὶ (= κ') οὐρανίων ἀγνοτέρης κορυφῆς.

B. Χάζεο σοῦ βασιλῆος, καὶ σθένος ὕστατα δείξω,

νῦν δὲ ὅλην ἐφετμὴν ἀνδρομέην τελέθω.

Verba obscura, sed tamen apparere videtur, initio corrigendum esse: Λάζεό μ', ὦ βασιλεῦ, κτέ.

Nempe peccator Christum orare videtur, ut manu ipsumprehendat; ita enim sedari vitae procellas, et spem esse, fore ut rerum coelestium puriorem verticem attingat. Vs. 2 pronuntia ἄψομε. Vs. 3 sq. respondere videtur peccatori Christus: »Si a (me) rege tuo recesseris, vim meam (et iram) tandem experire; nunc vero (cum opem meam imploras) quidquid homo a me petis exsequor." Ad vs. 3 cf. 136, 4.

143, 2. Nisi forte hi versus sunt politici, transponere poteris:

Φωτὸς τρίτου φώτιζε τὸν τριττὸν ζόφον

pro τρίτου Φωτός, ut facili errore scribere potuit librarius propter verum praecedentem:

πρώτου Φάους ὦν δεύτερον θεῖον σέλας.

At saepe in seris his reliquiis Byzantinis similiter ambigas cantelamque suadent loci, qualis est v. c. cap. V ep. 54, in quo vide vs. 3, 5 sq. et 17.

AD CAPUT V.

6. Τίπτε δεδάκρυσαι, Φίλε Σώκρατες; ἥ σ' ἀνακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκαπτοῖς (sic) πόθος, ὄμμασ'
παιδὸς ἀνικητοῦ κτέ.; [ἐλασθεῖς

Annotat Cougny »vs. 1 vulgo ὄμμασιν ἐλασθεῖς, claudicante metro; correxi; fortasse legendum θλασθεῖς, sauciatus." Unde tandem haec arripuit? Habet enim tam Schweighaüseri quam Kaibeli editio Athenaei (V'219 E) e codd., ut arbitrator, σκηπτὸς πόθος et ὄμμασι θραυσθεῖς, pro quo Emperius coniecit ὄμμασι πρησθεῖς, defendit vero Meineke dictum scil. pro θραυσθέντα, oculorum splendore vulneratum, quam anacolutiam illustravit in Praef. ad Com. IV p. 10. Si quid mutandum, conici poterit:

ἥ σ' ἀνακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθου (cum Iacobsio) ὄμμασ'
παιδὸς ἀνικητοῦ. [ἐναυσθεῖς

- 18, 2. Φαίδων δὲ φύκια τ' αἰνεῖται καὶ

Χορδὰς δὲ ψάλτης· ἔστι γὰρ ὀψοφάγος.

Ita, si dis Musisque placet, Cougny in hoc ΗΕΔΥΛΙ fragmento correxit codd. Athenaei verba Φαίδων δὲ φύκει' αἰνεῖται καὶ κτέ., licet noverit egregiam Iacobsii emendationem ἐνεῖται, qua recepta Kaibel edidit:

Φαίδων δὲ φύκι' ἐνεῖται κτέ.

69. Supplendum :

ὦν <καὶ> καθ' εἰς ἔσωσεν ἀνθρώπων ἔθνος,
 νῦν πάντες οὐ σώσουσι Μιχαὴλ μόνον.

Quem non esse operarum errorem, ostendere videtur versio Latina.

AD CAPUT VI.

Nonnulla oracula Graeca tentavi Mnem. XIV n. s. p. 41—49.

8. Εἰς πόλιν, ἣν κτίσητε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
 θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε κτέ.

In hoc, Dardano quod datum fingitur, oraculo apud Dionysium Hal. Ant. Rom. I, 68 non satis expedit, quid sit φυλακαῖς σέβειν θεούς, quod de observandis deorum institutis vix accipi posse videtur. Venit in mentem coniectura:

καὶ σφεας αἰεὶ σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.

vel: καὶ τελεταῖς τε σέβειν κτέ.

20. ὦ γῆς ἀκρόπολιν πάσης Πελοπηίδᾳ κλεινὴν
 ναίοντες, πρέσβεις τε βροτῶν πάντων καὶ ἄριστοι,
 φράζεσθ' ἐξ ἐμέθεν χρησμὸν θεοῦ, ὅττι κεν εἴπω.
 Ζεὺς ὑμῖν τελετῆς μῆνιν ἔχει ἣν διέχρησεν,
 οὐνεκ' ἀτιμάζονται Ὀλύμπια πασιδ' ἀνακτος
 Ζηνός. κτέ.

Διαχρᾶν ne Graecum quidem verbum esse videtur. Sententia requirit iram ob (neglectos) ludos sacros, quos instituit aut decrevit, quo sensu haud inepte conicias ἦν περ ἔκρηεν.

36 β, 2. Οὗτος μὲν Τάφιδος τοι ἀνήροτος, ἥδε δὲ Χαλκίς,
 ἥδε δὲ Κουρήτων < οὔρων Διός, > ἡ ἱερά χθών.

Sic lacunam explere conatus sum. Οὕρων saltem (i. e. Φυλάκων) post κοτρητων facile elabi potuit. Male Cougny pro ἤδε bis dedit ἡδέ.

38. Ἦσο μέσσην κατὰ νῆα, κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύνων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

Hoc oraculum datum Soloni (Plut. in vita) obscurissimum est. Nondum displicet, quod olim in Mnemosyne ad Plutarchi vitas proposui:

Μὴ σὺ (scil. ἦσο) μέσσην κατὰ νῆα· κυβερνητήριον ἔργον
[(sc. ἐστίν)
εὐθύνειν· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

42, 5. Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.
Syntaxis postulat aut ἔρδει, aut, quod hic praetulerim:
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.

48, 3. Veram lectionem habemus 49, 4, ut recte Stephanus 49, 2 correxit ex 48, 2. Ceterum ἐς pro ἐν demonstrat seram oraculi originem.

54. Hoc oraculum quo pacto emendandum sit pluribus exposui Mnem. XV pag. 47.

75. Ἑρμῆς τ' Ἀλκίδης (i. e. Ἀλκείδης) καὶ ἱμαντομάχος
[Πολυδεύκης
οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀνακτήσουσί σε, Θήβη.

Annotat editor »ἀνακτήσουσι (Müller ἀνακτῆσουσι); ἀνακτᾶω »thesauro deest, cuius, sicuti vocis κτᾶω, nullum aliud occurrit »exemplum." At sine controversia emendandum:

οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀνακτῆσουσί σε, Θήβη.

i. e. denuo te condent.

87, 3. Ex Diodoro recipiendum fuerat ποτικλύζῃ pro soloeco optativo.

110. Εἴκοσι νῆας ἔχων Ἰταλὴν ἀναβήσεται αἶαν,
εἴ γε μία πόντων νηῦς ὁλοὸν περάσῃ.

Sic Casaubonus Graece reddidit oraculum :

*Bis denis Italum conscendet navibus aequor,
si tamen una ratis transsiliet pelagus.*

Propius accedes vertendo :

Εἴκοσι νῆας ἔχων Ἰταλὴν ἀναβήσεται ἄλμην,
εἰ μία μούνη νηῦς ἐκπεράσῃ πέλαγος.

114, 1. Δαμάσοι pro δαμάσσει, quod tam metro quam sententia postulatur, operarum errorem esse crederem, nisi contrarium appareret e versione Latina.

119. Unice veram lectionem, quam e Philopono *de mundi creatione* ipse Cougny affert, receptam oportuit.

120, 27. Lege ὅσοισιν δέρεσθαι ὑπὰ (pro ἀπὰ) σκοτίης λυγαίας.

122, 2. Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὐ μαντιδα δάφνην,
οὐ πάγαν λαλέουσιν· ἀπέσβετο καὶ λαλὸν ὕδωρ.

Neque ἀπέσβετο Graecum nec καὶ aptum est. Corrige, si nemo adhuc correxit: ἀπέσβεσται λαλὸν ὕδωρ. Ἐσβεσμαι et ἐσβέσθην dicebat faex Graeculorum pro ἔσβηκα et ἔσβην.

129, 6. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορῶντας,
δαίμονος ὀρνυμένου κρυερὸν δέμας οἰστρηέντος,
καὶ νύ κε πάντας ἔμαρψε τέλος κρυεροῦ θανάτοιο, κτέ.
Κρυερὸν vitio natum videtur e sequenti κρυεροῦ. Fuit, nisi fallor, στυγερὸν δέμας οἰστρηέντος.

140, 3 sq. Versuum obscurissimorum et male tornatorum haec sententia videtur: *Summus deus ab inferioribus deis conspici nequit, nisi ipse ita decreverit.*

145, 3. Μυρία μὲν γαίης μανθία θέσκελα νότῳ
ἔβλύσθη, πηγαί τε καὶ ἄσθματα δινήεντα.

Melius intellegam νότων, i. e. ἐκ νότων.

149, 7 αὐτίκ', ἔρημαῖος δὲ λελείψεται οὐδὲς ἀφήτωρ.

Non intellexit serus poeta Homericum ἀφήτωρ, quod ἀπὸ τοῦ ἀφιέναι τὴν φωνήν ductum putavit. Homerice scribere potuerat:
ἐρημαῖος δὲ ἀφήτορος ἔσsetαι οὐδός.

162, 2. βάνετε καὶ γραμμάς ἀπαλείψατε, καὶ γε μόλοιμι.

Imo καὶ κε μόλοιμι.

185, 2. Recipienda fuerat certa Dübneri correctio ἀγνὸν pro ἀγαθόν.

186, 1. Εἰμὶ θεὸς τοῖος δὲ (l. τοιόσδε) μαθεῖν, οἶον κ' ἀγὼ εἶπω.

Imo οἶόν κε σοὶ εἶπω.

188. Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος, καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς,
πάντα δὲ σύμφυτα [ταῦτα] καὶ εἰς ἓν ἔόντα [τέτυκται],
οὗ κράτος αἰώνων· ποσὶν ὥκέσι, θνητέ, βάδιζε·

τὸν βίον ἄδηλον διανύων, [σοῦ πολὺν κρείσσων].

Ita oraculum Aegypti regi Thulidi datum apud Cedrenum Hist. comp. I p. 20 et apud Suidam s. v. Θούλις constituit supplevit-que Mornaeus. Cum autem Thulis quaesiverit: τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἔδυνήθη τοσαῦτα ἢ τίς ἔσται μετ' ἐμέ; apparet plura deesse. Parum autem satisfacit et numeris redarguitur duorum ultimorum versuum correctio pro οὗ κράτος αἰώνιον· ὥκέσι ποσὶν βάδιζε, θνητέ· ἄδηλον διανύων βίον. Suspicio:

οὗ κράτος ἀίδιον (αἰώνων?)· ποσὶν ὥκέσι, θνητέ, βάδιζε,
διανύων βίον ἄζηλον

De prima hexametri syllaba producta saepius monui. Vs. 2 εἰς ἐν ἰόντα ista aetate non sollicitandum nec coniciendum ἰ. ἐ. ἰόντα.

194, 3 ἀλλ' ἀπὸ παγκράτσιο νόου πατρώθεν κατιοῦσα
αἰὲν ἀληθείης σελαγίζεται.

Operarumne errore pro ἀληθείη?

200, 3 sq. Bene haec correxit Wolf. Cf. annot. Primum autem vs., in quo metrum ruit, sic legerim: Τίς βροτὸς οὐ πεπόθηκε χαρακτῆρας πάσασθαι χρυσοῦ κτέ., i. e. κτήσασθαι, pro ὀπάσασθαι.

201. Οὐ λαλέω, κλείσω δὲ πύλας δολιχοῦ Φάρυγγος.
Potior lectio fuerit κλείω. Reliqua bene curavit Wolf.

203, 1. μετὰ σῶμα προβαίνει editori est »corpore antecellit." Infra 258, 2 eodem sensu, qui hic requiritur, plenius dictum est μετὰ σῶμα μαρνανθέν. Hoc quoque oraculum rectius tractavit Wolf. Cf. annot.

217, 1. Ἄ βασιλεῦ Θρηκῶν, λήψεις πόλιν κτέ.
Dindorf in Thesouro »λήψω raro vel apud recentissimos, ut »ap. Georg. Pachym. Andronic. p. 64 B προλήψετε, si vera »scriptura". Hic quoque dubito. — Vs. 20

τριχὺν παρ' ἡπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται ἔλκος,
καὶ μέγα οἰδήσει, ταχὺ δὲ βαγὲν αἰμορροήσει.

Metrum certe postulat αἰμορροήσει et sine hiatu malim μέγ' ἀνοιδήσει, addita lineola, qua littera N significatur. In 221, 2 ὕπ' ἀγροῦ procul dubio est typ. vit. pro ἀπ' ἀγροῦ.

225, 18 καὶ κρεῖττον ἄρξεις τῶν ἐθνῶν, εἴπερ πάλαι.
Deleta virgula, corrige ἤπερ. Vs. 7 cum Piccolo legendum πῦρ ὕστατον.

227. Θριασίῳ ἦρψ ἐπὶ βωμοῖς ἱρὰ καμόντες
 ὄρκον πιστώσασθε, καὶ ἦν ἐπὶ πατρίδ' ἴκεσθε,
 παῦλάν τοι καμάτοιο καὶ ἀνέρες ἀντιπάλοιο
 ἔσκετε, θρησκέοντες ἀεὶ θεόν, ὥς σε κελεύω.

Petivit haec editor ex 'Αθηναίῳ VI 151, qui liber praesto mihi non est. Sed quidquid est in lapide, dubium non est, quin ἴκησθε et ἔξετε (fortasse scriptum εκσετε) sint verae lectiones. Ad illud quod attinet, in infimae aetatis titulis etiam alibi E pro H scriptum offendi.

251. Λάιον ἀμφὶ Δράκοντα πολὺν ποτε λαὸν δλέσας.
 Infelicem suam coniecturam λάιον melius reticuisset Cougny, et curasset ne corrumpetur scriptura oraculi 255, ubi ἀλευόμενον edidit pro ἀλευάμενος.

259. Longe melius edidit Kaibel n° 1036.

261, 6. Σὴ γὰρ ὑπὲρ κόσμον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 χρυσῇ ὑπέρεκειται πολλὴ αἰώνιος ἀλκή,
 ἥς ὑπερῴρησαι ὀρίνων Φωτὶ σεαυτόν.

Manifeste corrigendum ἥ vel ἥ γ' ὑπερῴρησαι, scil. ὑπὲρ κόσμον κτέ.

262. Μὴ τι πελώρια μέτρα γύης ὑπὸ σὴν Φρένα βάλλου,
 μηδὲ μέτρει μέτρον ἡελίου κανόνας συναθροίσας·
 αἰδίου βουλῇ φέρεται πατρός, οὐχ ἔνεκεν σοῦ·
 ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλχεύθη.

Dehortari videtur oraculum ab opera navanda geometriae et astronomiae, sed vs. 2 non magis intellego quam versionem Latinam »neque metire mensura solis regulas collectas." Facile vero intellegam:

μηδὲ μέτρει μέτρον ἡελίου, κανόνας συναθροίσας.

263. Οὐ σε θέμις κτείνειν δῖων γένος ἐστὶ βέβαιον,
 ἔγγονε θειοπρόπων· ὃ δ' ἐκούσιον ἂν κατανεύσῃ
 χέρνιβ' ἐπι, θύειν τόδ', ἐπίσκοπε, Φημί δικαίως.

Corrigendum: ὃ δ' ἐκούσιον ἂν κατανεύσῃ
 χέρνιβ' ἐπι, κτέ.

i. e. *quod vero pecus voluntarium venerit ad mallurias*, cett.
 Ἀνύ(τ)ειν et κατανύ(τ)ειν saepe absolute usurpari, omisso ὁδόν,
 notum est. Ioculare est de pecore dictum *κατανεύειν*.

264. In oraculo Vergiliano Constantini iussu Gaece verso
 cum alia depravata sunt, tum valde laborant vs. 29 sqq. sic
 scripti apud Valesium:

πρῶτον μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν ἤγοντα (sic) ἄλωαί,
 ἐν δ' ἐρυθροῖσι βάτοις παρήγορος ἤλδανε βότρυς,
 σκληρῶν δὲ πεύκης λαγόνων μέλιτος ῥέε νᾶμα.

Horum versuum primum Cougny »emendavit, ut potuit"

πρῶτον μὲν δῶρ' ἀνθερίκων ξανθῶν ἤγοντ' ἄλωαί, -

nec septem pedum hexametro nec trochaeo pro spondaeo aut
 dactylo posito deterritus. Ex ipsius autem Constantini interpre-
 tatione τούτεστιν ὁ κάρπος τοῦ θείου νόμου ἤγετο εἰς χρεῖαν effi-
 cias eum legisse:

πρῶτα μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν ἤγοντο ἄλωαί,

quamquam quis credat ἄλωαί recte de ipsis frugibus dici potuisse?
 Intellegerem:

πρῶτα μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν πλήθοντο ἄλωαί,

i. e. *agri fiavebant aristis*, et vs. 31 libenter scripserim:

σκληρῶν δ' ἐκ (pro δὴ) πεύκης λαγόνων μέλιτος ῥέε νᾶμα.

Vs. 35 Τίφυς, non Τίφυς, scribendum. Vs. 39 sqq. editur:

οὐχ ὅσιοι αὐτοῖσιν ἀλιτροτάτοισιν [ἀλᾶσθαι],
 φυομένων ἄμυδις γαίης ἄπο πόνι μέτρον,
 αὐτὴ δ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, οὐδὲ μὲν ἀκμὴν
 δτραλλέου δρεπάνοιο ποθησέμεν ἀμπέλον οἶμαι.

Ope verborum Vergilii *cedet et ipsi mari rector nec nautica*

pinus || *mutabit merces: omnis fert omnia tellus* suspiceris prima verba fuisse:

οὐχ ὄσιον ναύταισι κτλ.

Rectissime autem habet vs. 42 *ποθησέμεν*, pro quo (risum teneatis!) Cougny coniecit *παθησέμεν* (sic), »quia Vergilius dixit *non rastros patietur humus*." Hoc demum est emendare!

269, 5. Ἀλλ' αὖ δ' ἐξ ἄλλου γεννάμενον ἢδ' ἀναβλαστόν,
ψυχοῦται γονίμου φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖς.

Num haec revera tam barbaramente scripta leguntur apud Marinum in Procli vita, unde sumsit editor? Vix puto. Utut est, cadit in oculos hanc esse veram lectionem:

Ἄλλο δ' αὖ ἐξ ἄλλου γεγενημένον κτέ.

AD CAPUT VII.

7, II, 2 τὰ δ' ἄφωνα βοὴν ἴστησι γεγωνεῖν.

Quantocius ex Athenaei codd. revocandum γεγωνόν.

8, III, 3 ἄφωνα δ' <ἀν τὰ δ'> ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ.

Pro absurdo editoris supplemento post ὄντα cum Grotio insere ταῦτα.

32, XXVII. Licet singula in obscuro hoc aenigmate non expediam, ultimus versus

ἄφθογγον δέ τ' ἐόν γε, πολύφθογγον ἐξεφάνθη.

mihi persuadet τὸ ξείνης φύσεως ζῶον (vs. 4) quod describitur, esse *testudinem*. In vss. 9 sq.

Ὅμματα δ' οὐ πάρος ὄψεαι οἰγόμεν', οὐδὲ πορείης

ἡμμένον, εἴως λευκὴ κοιλίῃ ἔνδον ἔπεστιν.

non curo pessimos numeros, sed sine dubio depravata est ultima vox. Apparet autem e vss. sequentibus hisce

αὐτὰρ ἐπὴν αὕτη γε κορεσσάμενη φαίνεται,
ὀφθαλμοῖσιν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσα, τότε ἤδη
δέρεται ὀμμάτ', ἐπειγομένως δὲ μνώομ' ὁδοῖο

de ventre non satiata et famelica sermonem fuisse. Cogitavi
igitur de corrigendo:

εἴως λευκὴ κοιλίῃ ἔνδον ἐπείγει.

i. e. *donec venter urget, vel ἔμ' ἴσχει, me retinet.*

36, XXXI, 6 et 39, XXXIV, et 7 indicant formam Doricam
ὧς = οὔς, de qua alia testimonia vide in Thesauri vol. V, 2419 A.

37, XXXII. Γραφίς.

Οὐδεὶς σπορεύς μου, καὶ φύω σποράς δίχα·
τρέφει με πέτρα, καὶ καλοῦμαι πρὸς τὸδε κτέ.

Vertit Cougny:

Nullus sator mihi et absque semine nascor,
alit me lapis, atque ad hocce exornor.

annotans καλοῦν a griphi auctore nove fictum videri pro καλ-
λύνειν. Equidem vertendum arbitror:

Nemo sator mihi, et gigno sine semine;

Educatur me lapis, et (ab eo) vocor ad hoc (opus).

Gigno sine semine significare videtur *litteras gigno per atramen-
tum*. Pumex, qui terendo calamum scriptorium educatoris mu-
nere fungitur, eum ad opus suum factitandum vocat. Ceterum
melius poetaster scripsisset:

τρέφει με πέτρα καὶ καλεῖ με πρὸς τὸδε.

an scripserit, nescio. Hoc video mutationem esse perexiguam.

Audaciae si locus esset, suspicarer:

τρέβει με πέτρα καὶ καλεῖ με πρὸς τομήν.

τέμνει σίδηρος· εἰς δέον τε λεπτύνει

ἀνὴρ χαραγμὸν εὐφυῶς ποιεῖ μέσον κτέ.

Sed de industria saepe obscuri sunt horum griphorum compo-
sitores.

46, XLI. Εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ ἱρὴν.

Στοὰ ξύλων ἄμοιρός εἰμι καὶ λίθων,
 ὕλης τε λοιπῆς καὶ γῆϊνης οὐσίας·
 οὐδεὶς καταστρέφει με, καὶ παρατρέχω·
 οὐδεὶς ἐγείρει, καὶ συνίσταμαι πάλιν.

Cougny vertit »*nemo me circumagit, et praetercurro.*” Ipsa oppositio hominem docere potuerat καταστρέφειν esse *destruere* et παρατρέχειν (praeterlabi) *evanescendi* sensu positum esse. Vs. 2 politicum esse dodecasyllabum numeri docent.

50, XLV. Aenigmati*s de favo* duo primi vss. sic scribendi:

πτηνόν με γεννᾷ, καὶ βροτῶν μαῖαν φέρω,
 οἷς πρέσβις οὐράνιος ἄπτιλος πέλω.

Nempe βροτῶν pro βροτὸν cum Boissonadio, οἷς pro οὗ meo marte correxi. *Mel*, quo apud veteres infantes nutriebantur, vocatur *hominum nutrix*, et favus propter mellis, quod continet, dulcedinem satis sane inepte comparatur cum nuntiis coelestibus.

53, XLVIII, 5 δύνω παρευθὺς ἡλίου λαμπαδὸνα.

»*Λαμπαδών* lexicis et ipso Thesaurο deest.” Cougny. Si, quod vix dubites, recte est traditum, dorismus est pro λαμπαδὸνα.

APPENDIX.

I.

Bulletin d. Corr. Hell. a. 1887, 5. In insula Co. Edidit Pantelides.

α' Φοίβῳ καὶ Βάκχῳ μ' ἐπινίκιον ἴλαον αὐλοῖς
οὔνομα καὶ τεχνὴν πατρὸς ἐνεγκαμένου,
δῆμος ἐπέγραψεν Κῶων Διόνυσον ἀρίστων (, Ἀρίστων,?)
μάρτυρά σοι στεφάνων Ἑλλάδος εὐρυχόρου.

Prius distichon, mihi quidem obscurissimum nec fortasse satis recte descriptum, parum lucis accipit a sequenti epigrammate. Loquitur donarium, Bacchi simulacrum. Cf. β', 7 sq.

β' Ἀνφοτέρῃ σοφίῃ βοσίας(?) αὐλοῖσιν Ἀρίστων
Πυθοῖ κῆν Νεμέῃ κλῶνας ἐρεψάμενος,
καὶ πίτυν ἐξ Ἴσθμοῖο Παλαίμονι πυκνὰ λαλεῦσαν
ἄσπιδά τε ἐξ Ἄργους ἀνφ' Διδὸς κοτίνων
5 καὶ τὸν ἀπ' οὐκ ἀγρίου Παναθηναίοισιν ἐλαί[α]ς
νεῖφόμενον δώροις κρωσσὸν ἐνεγκάμενος,
χάλκεον ἀβροχίτωνα Θυώνης παῖδά με Βάκχον
Δωρίδος ἐκ πάτρης ἄνθεμα δημοσίῃ
Φοίβῳ κάμαυτῷ κεχαρισμένον εἶσατο τέχνης,
ἦν πατρὸς ἐκ Φιλίης αὖσαθ' (?) δμωνυμίας.

Multa hic quoque obscura sunt, nec quid tribus primis vocabulis, quorum duo priora dativi esse possunt, significetur omnino

intellego. Dicitur Ariston tibiæ cantu vicisse in ludis Pythiis, Nemeæis, Isthmiis, Argivis et Panathenæis. Argis autem victoriae præmium fuisse clupeum æneum etiam aliunde satis constat. Sed vs. 4 corrupta sunt verba ἀνφὶ Διδὸς κοτίνων, quæ quin celent Olympicae victoriae mentionem dubitari nequit, quapropter legendum suspicor (coniecturae enim, quam praeferrem τὸν τε Διδὸς κότινον, non favent traditæ litteræ) [κ]ᾶγ[χ]ι Διδὸς κότιν[ο]ν, et prope Iovem (Iovis templum) oleagineam, i. e. oleagineam coronam, cui deinde opponitur οὐκ ἄγριος — ἐλαία vs. 5 (ubi ἐλαίας meo Marte dedi pro ἔλαι[ο]ς) unde fiebat oleum, quo plena donabatur urna picta victori in Panathenæis. Cf. Pindar. Nem. X 35. Permire autem dictum est et vix sanum τὸν ἐπ' ἐλαίας νεῖφόμενον δώροις κρωσσόν pro [πληθ]όμενον, quod expectes, nisi forte latet [στ]εινόμενον. Vs. 7 sententiæ subiectum est Ariston, qui publica auctoritate sacrasse dicitur æneum Bacchi simulacrum, donarium tam Phoebo quam ipsi Baccho gratum, in memoriam artis, quam (Ariston) e cara patris nominis similitudine? Pro depravato αὔσαθ' quid reponendum sit alii quaerant. Tentans enim [πᾶ]σαθ', i. e. κτήσαθ', vel [ε]ύ[ρ]αθ' non mihi satisfacit. Quid enim ars commune habet cum homonymia? Omnino opus est, ut lapis diligentius examinetur. — Vs. β', 3 de PALAEMONÈ cf. Paus. II 1, 3. 2, 1.

II.

Bull. d. C. H. XI, 387. Stratoniceæ. Edidit G. Deschamps.

Ἐξ ἱακίων ζῆλον φιλοτιμὸς τε ἐκ φιλοτιμῶν,
 Αἰνέου μεγάλου καὶ Παυλείνης φίλος υἱός,
 Ζηνὶ πανημερίῳ ὑπᾶτῳ μεγάλθυμος Ἰάσων
 ἄμμιγα Πυθιάνῃ περικαλλεῖ τῇ συνομεύων.
 5 ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ Κομύρια θύματ' ἔρεξεν,
 δαΐτας ἴσας παρέχων Ζηνὸς βουλαῖσιν Ἰάσων
 σὺν Φιλίῃ τῇθι καὶ μητέρι καὶ συνομαίμῳ,

μητέρι Παυλείνῃ καὶ Μαμάλῃ εὖφρονι τήθῃ
 Θεοφάνει τε κασιγνήτῳ Ζακόρῳ τὸ πρὶν ἄγνῳ.

10 Δῶκεν ἔῃ πάτρῃ δηνάρια μύρια Ἰάσων,
 ἄξια προγόνων ἡδὲ γένους τελέων τὰ πάντα.

Ultima verba numeris carent, nisi forte epigrammatis recentis auctorem προγόνων pronuntiasse πρόγνων et cum hiatu τελέων τὰ ἅπαντα (qui hiatus saepius apud seriores poetas reperitur) dedisse putamus. Versum enim hominem pangere voluisse arguit epica vox ἡδέ. Fortasse tria distinguenda epigrammata, quorum primum 1—4 continet dedicationem, secundum (5—9) commemorat Iasonis et suorum sacrificia, tertium (10 sq.) pecuniam, quam patriae suae Iason largitus est. — Templum Διὸς Παναμάρου, qui vs. 3 πανημέριος vocatur, anno 1886 detexerunt Gaston Deschamps et Georges Cousin in eoque reppererunt amplius quadringentos titulos. Iupiter ille et Hecate erant Stratoniceae di tutelares. Contulerunt editores Tacit. Ann. III 62. De *Comyria* (vs. 5), Cariae oppido, vid. Bull. XII 272 sq.

III.

Bullet. d. C. H. XII 246. Titulum exaratum sec. IV part. alt. a Chr. repperit in Laurii montis argentifodinis V. Berard et sic edidit:

Ἀτώτας μεταλλεύς.

Πόντου ἀπ' Εὐξείνου Παφλαγῶν μεγάλθυμος Ἀτώτας

ἥς γαίης (sic) τηλοῦ σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων.

Τέχνη δ' οὔτις ἔριζε· Πυλαιμενέος δ' ἀπὸ ῥίζης

εἴμ', ὃς Ἀχιλλῆος χειρὶ δαμείς ἔθανεν.

Apposite editor attulit Dictyn Cretensem III 5: *Achilles Pylaemonem regem comminus fudit*. Fabulae fons fuit carmen cyclicum, nam apud Homerum Menelaus Pylaemonem occidit. Sed iniuria idem comparavit locum Xenophontis *de Vectig.* IV 22 οἱ τῷ σώματι μὲν οὔτε δύναιντ' ἂν ἐργάζεσθαι, τῇ δὲ

ἠνώμῃ ἐπιμελόμενοι. Quippe in hoc epitaphio verba σῶμ' ἀπέ-
ταυσε πόνων procul dubio intellegenda sunt de Atotae obitu,
quo laboribus liberatus est. Vide v. c. IV 82, 4. — Incunda
est hominis aut servi aut libertini de nobili suo genere iactatio.
Cf. quae annotavi ad II 304.

IV.

Bull. a. 1889, 183, Recens epigramma.

Εὐγενίῃ[ν] ἀρετὴν τε καὶ οὖνομα σεμνὸν ἔχοντος
 Αὐρ. Αὐτοκλής Αὐτοκλέους
 ἄρξας τῇ πατρίδι λιτουργήσας δ' ἐπιδόξως,
 μηδενὸς ὕστερος ὢν· ἀλλ' ἐν δαπάναις ἀρέσαντα
 δεύτερον ἢ μοῖρα ἢ πάντ' ἐ[χθρά] πᾶσιν ἐοῦσα
 παῖδα νέον ταχυτῆτι κατήγαγεν εἰς Ἀῖδαο.

Vs. paenultimum permiri tituli meo Marte explevi, in ultimo
non satis intellego verba παῖδα — ταχυτῆτι, nisi voluit pessi-
mus versifex significare Autoclem usque ad mortem pueri instar
velocem fuisse. Vs. 3 malim λ(ε)ιτουργήσας [τ'] ἐπιδόξως.

V.

Ibidem pag. 314. In Paphlagonia.

Οἷο κασιγνήτοιο δεδοπότης ἀγχόθι Κένσῃ
 οὖνομ' Ἀλέξανδρος Μοίρης ὑπὸ αὐδησάσης,
 οὖνομ' Ὀλυμπιδωρος ἐγὼ καὶ Λούκιος ἄμφω
 Δοῖο (sic) κασιγνήτων δοιοὶ ἔτι ἀχνύμενοι κῆρ
 γράψαμεν [ἐν] στήλῃσιν, ἵν' ἀριφραδὲς ἥριον εἴη.

Vs. 5 supplevi ἐν. Obscurum titulum si recte intellego, Alexan-
der in proelio ceciderat *Parcae iussu*, hoc enim significant
verba Μοίρης ὑπὸ αὐδησάσης, quae poetae imperitia inepte tra-
iecit post οὖνομ' Ἀλέξανδρος, moesti autem fratres defuncti
nomen cippo incidendum curarunt. Vs. 1 οἷο positum pro

σφετέρου, δοῖο vero vs. 4 corrigendum aut certe intellegendum τοῖο = τοῦ, i. e. τούτου, sed omnino emendandum est κασίγνητοι pro κασιγνήτων. Verto: *Sui fratris occisi iubente Parca prope Censam nomen, ALEXANDER, ego, cui nomen Olympiodorus, et Lucius, ambo huius fratres moesti adhuc corde cippo insculpsimus, ut conspicuum foret monumentum.* Κένσα nomen alibi nondum repertum videtur.

VI.

Ibidem.

Τετραετῆς μὲν ἐγὼ Ἰέρων ἔλιπον Φάος ἡελίοιο,
 τετραετὲς δ' ὦ . . αλε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 πέμπτου καὶ ο . . ον πα . . ἐπ' ἀργαλείοις κελεύθοις
 δῶκεν Μοῖρα φέρεσθαι· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 5 ἥβης μέτρον ἰδέσθαι ἐπηράτου οὔτε γονεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀποδοῦναι, οἱ ἐμὸν ποτμὸν γούωντες
 οὐδέποτε· εὐφροσύνη τετριμμένον ἦτορ ἔχεσκον,
 ἀλλ' αἰεὶ ἀλίσστον ὀδυρόμενοι κατὰ δῶμα
 παῖδα φίλον ποθέεσκον· ὃ δ' αὖ ποτιδέγμενος αἰεὶ
 τῷδ' ὑπὸ σήματι κεῖμαι καὶ ἐπὶ στήλῃ προγέγραμμαι.

Vs. 2 sq. probabiliter explere nequeo. Sententia esse videtur haec: per quatuor annos pater et mater me delectati sunt, sed quinto Parca meo obitu miseros eos reddidit. Primus versus septem pedibus constat, interpolato in versu sumto aliunde fortasse nomine Ἰέρων. Vs. 7 vix sanum est τετριμμένον. Dubitabundus propono εὐφροσύνη (= πρὸς εὐφροσύνην?) τετραμμένον.

VII.

Ibidem p. 315.

Ἐκνεύσας ἐσαβρῆσον ἐμὸν τάφον, ὃ παραδείτα·
 κεῖμαι γὰρ Δήμαρχος ὁσίως ζήσας περὶ πάντα
 εὐσεβίην τε παθὼν ὑπὸ Κυρίλλης ἀλόχου μου

παιδῶν τε γλυκερῶν Δημοσθένους τε καὶ Ἑλίου.
οἵτινες ἀθάνατον μνήμην τύμβον ἔτευξαν ἐμοί.

Paenultimi versus nomina propria, ultimi adiectum μνήμην numeros iugulavit. Recentissimum titulum esse arguit pessima Graecitas.

VIII.

Ibidem p. 316.

Τῇδ' ἐμὲ κρύπτει Ἀλεξανδρίδα σῆμα τοκῆων.

᾿Ω μοιρῶν ταχινῶν, δις δέ κ' ἐμοῦ μελέας.

Ut saepe in nominibus propriis, metrum ruit. Cave vs. 2 conicias δέ [τ'], nam quia καὶ ista aetate (est enim valde recens inscriptio) κέ pronuntiabatur, elisionem admittebat.

IX.

Ibidem p. 393. Inscriptio Thessalica.

Στᾷθι πέλας, παροδίτα, καταντία μαρμαροέσσης

στήλης, καὶ κατιδὼν τίς τίνος εἰμὶ πυθοῦ,

Στήλαις Ἰούλιος ἔνθα πατὴρ Γαῖου κατὰκειμαι,

πληρώσας ἐτέων πέντε καλὰς δεκάδας.

Ἑπτὰ δὲ τέκν' ἔλιπον, κείνων δ' ὑπὸ χειρὶ τέθαμμαι·

ἀνθ' ὁσίου ψυχῆς τήνδ' ἔλαχον χάριτα.

X.

Ibidem.

Μνήμης αἰδίοιο χάριν στήσέν με Κράτυλλα

τύμβον Τεισαμενοῦ κουριδίη ἄλοχος

εἰκοσινεπταετῇ μερόπων βίον ἐκτελέσαντα.

Male editor transscripsit εἰκοσιν ἐπτὰ ἔτη.

XI.

Ibidem.

Εἴσιδε τὸν Νείκης καὶ Ἀμωμητοῖο Φίλιστον

παῖδα, τὸν εὐεργής, ὃ ξένη, τύμβος ἔχει.

ὧ τόδ' αἰμίναστον ματὴρ μνημεῖον ἔθηκε,
 πόλλ' ἀδινοῖς δάκρυσιν θρήνον [δδυρομένη.

Supplevit editor. Num recte?

XII.

Ibidem:

Σωφροσύνης METHΣ μνημεῖον τοῦτ' ἀνάκειται
 Πύρρῳ Ἀγασικλεῖος (sic) παιδὶ καταφθιμένῳ·
 εἰ δ' ἦν τοὺς ἀγαθοὺς ἀνάγειν, πάλιν ἦλθες ἄν ἐς Φῶς,
 ἐκπρολιπὼν ἀδύτου Περσεφόνης θαλάμους.

Pro METHΣ, quod in lapide esse ait, editor Fougères APETHΣ legendum coniecit, fortasse recte, modo sumamus alterum ex altero genetivo suspensum esse. Cf. App. Par. II 547, 4 σωφροσύνης ἀρετὴν ἤθεσιν [ἀραμένη. Ibi tamen credere possis iungendum esse σωφροσύνης ἤθεα, ut est II 558, 8 δεικνύω ἀλόχοιο ἤθεα σωφροσύνης. Sed vide 627, 5 σωφροσύνης δ' ἀρετὴν οἶδεν ἐμὸς γαμέτης. Possis etiam conicere Σωφροσύνης μεγ[άλ]ης, ut est Add. II n. 372 b, 2 μεγάληας ἀντὶ σαρφροσύνας. Verum illud lenius. Vs. 2 nomen = Ἀγασικλέους.

XIII.

Hermes, XX p. 157 sq. Epitaphium exaratum c. a. 500 a. Chr. sic edidit Kirchhoff:

Μῆαμ' ἐμὶ Περ[ρ]ιάδα, δς οὐκ ἠπίστατο Φεύγειν,
 ἀλλ' αὖθε (sic) πὲρ γᾶς τᾶσδε πολλὸν ἀριστεύων ἔθανε.

Alter versus metro caret.

XIV.

In opere, quod inscribitur *La nécropole de Murina*, p. 114.

Ἐννέα τοι δεκάδων λυκαβαντίδας ἤλυθον ὥρας
 Ἀγλαοφῶν γυίοις πᾶσιν ἄνουσος ἐών,
 μακρὴν γήραος οἶμον ἐνὶ θνητοῖσι πορευθεῖς
 ἀβλαβέως· ὁσίῳν τοῖος ἔφυ βίωτος.

Ad vs. 1 cf. Philodemi epigramma Anth. Pal. V 13, 1:

Ἐξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκοβαντίδας ὥρας.

XV.

In Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ m. Aug. a. 1889, p. 155 sqq., ubi recensentur monumenta eo mense collecta in Musaeo publico Atheniensi, haec leguntur: Στέγη μεγάλου μνημείου ἐν σχήματι ναῖσκου, ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου τεθραυσμένη πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ.

Ἡ πρὸς ἀριστερὰ ἐπιγραφὴ προσετίθη μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημείου.

Φιλέας Κλεαγόρα Φιλέου Μελ[ιτέως
Φιλάγρου Εἰς Φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου Φάος ἦ
Μελιτεύς Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης
 Ὡστε γονεῦσιν πένθος ἀγήρατον
 Ἑσθλῶν

Manifesto Cleagora in puerperio mortua esse dicitur. Epigramma sic expleo:

Εἰς Φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου Φάος ἦ[δε] λέλοιπε
Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης [μέτοχος,
ὥστε γονεῦσιν πένθος ἀγήρατον [καταλείπει κτέ.

Id vs. 2 cf. Inscr. XXIII, Mitth. IV 19, 9 σοφίης μέτοχος.

XVI.

Ibidem m. Iulio eiusdem anni, p. 127. Tituli metrici fragmentum repertum in arce Athenarum exarati sec. VI a. Chr.
... οδοροςμ|ανθεκεαΦροδ|ιτειδοροναπα|ρχενποτνιατ|οναγαθοντο|ισυ-
σαΦθον|ιανοιτελεγ|οσιλογοσαδικ|ο]σΦσευδασ(sic)κα|τ]εκ

Inde litteratura Ionica hos versus describere licet:

Κλε]ῶδωρός μ' ἀνέθηκ' ἈΦροδίτῃ δῶρον ἀπαρχήν·
Πότνια, τῶν ἀγαθῶν τῷ σὺ δὲς ἀΦθονίαν·

οἳ τε λέγουσι λόγους ἀδίκους ψευδᾶς κα[τὰ τοῦτου...?

Pltimas litteras τεκ ut incertas notavit Lolling. Idem addit: ξιοπαρατήρητον, εἶνε ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν τὸ ἐν τῷ θ' στ. ἐγγραμμένον, ψευδᾶς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ψευδεῖς. Comparandus Acc. ἴur. heterocliticus adiectivorum compositorum in ετῆς et nominum ropriorum in ης, velut ἈριστοΦάνης. Vs. 1 pronuntia Κλεῖδωρος.

XVI.

Ibidem p. 129. Tituli sec. IV a. Chr. exarati in epistyliis in arce repertis fragmentum.

Τόνδε σοι, ὦ μεγάλη σεμνὴ πάνδημε ἈΦροδίτη

.

.

δῆ]μου μὲν δώροις, εἰκόσιν ἡμετέραις.

In ultimo versu suspicor: εἰκόσι δ' ἡμετέραις.

Eodem pertinet alia inscriptio pedestris haec: Ἀρχῖνος Ἀλυπήτ[ο]ν Σκαμβωνίδης, Μενεκράτεια Ἀλεξικράτους || Ἰκαριέως θυγάτηρ, ἱρεία τῆς [ἈΦροδίτης || . . Δ]εξικράτους Ἰκαριέως θυγάτηρ, Ἀρχίνου δὲ μήτηρ.

Annotavit Lolling de aedificio, quo epistylia pertinebant: Ἰσως ἦν ἱερός τις οἶκος, ἐν ᾧ διέμενον οἱ τοῦ ἱεροῦ ἐπιμελούμενοι καὶ μάλιστα αἱ ἱέρειαι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκοσμήθη δαπάνῃ τοῦ δήμου διὰ τῶν εἰκόνων τῶν μελῶν οἰκογενείας τινός, ἥτις τὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς ἈΦροδίτης τῆς Πανδήμου διώκει. Cf. Bull. d. C. H. XIII 160.

XVII.

Ibidem m. Iunio a. 1889, p. 119.

Ἀρχερμος ἐποίησεν ὁ Χῖος.

Ἰφιδίκη μ' ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ πολιούχῳ.

Litteratura est ante-euclidea. Nomen prius exstat Schol. ad Ar. Av. 575, alterum non habet Pape.

XVIII.

Ibidem m. Aprilii eiusdem anni, p. 80. In collectione Piraeensi δισκοειδὲς μαρμάρεον λεπτὸν κατασκευάσμα εἰς δέκα τεμάχια, φέρον εἰκόνα διὰ χρωμάτων παριστῶσαν πωγωνοφόρον ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἄνδρα καὶ ἐγκεχαραγμένην κύκλῳ ἀρχαΐκην ἐπιγραφὴν.

Μνημα τόδ' Αἰνείου σοφίας ἱατροῦ ἀρίστου.

Quod epigramma antiquum litteris recentioribus repraesentavi.

XIX.

Ibidem m. Ianuario e. a. p. 15. In arce Athenarum reperta
 δύο λεπτά τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμόζοντα, ἀποσπάσματα βάσεως
 τινος ἐν Πεντ. μαρμ. — Τὰ στοιχεῖα Α, Μ καὶ Ν ἀρχαῖκά.

Σμ]ικύθη μ' ἀνέ[θηκεν Ἀ]θηναίῃ τό[δ'] ἄγαλμα

— ∪ | νη[∪—∪] ὑπὲρ [π]αίδων [κ]αὶ ἑαυτ[ῆς].

Subscriptum Εὐφρων[ν Πάριος ἐποί]ησεν.

Addit haec Lolling: ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ (5 vs. titulus constat)
 μετὰ τὸ ΝΗ μικρὸν λείψανον τρίτου στοιχείου ἴσως ἐνδὲς Μ (ἢ Α
 ἢ Δ). Ὁ τεχνίτης ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἑετιωνείᾳ εὐρεθείσῃ
 βάσει τοῦ Πύθωνος τοῦ Ἀβδηρίτου, ἥς ἡ ἐπιγραφὴ (Löwig In-
 schr. Gr. B. ἀρ. 48) καταλήγει ὡς ἔπεται »Εὐφρων ἐξεποίησ' οὐκ
 ἀδαῆς Πάριος» καὶ αὕτη ἡ ἐπιγραφὴ, σύγχρονος τῇ νῦν δημοσιευ-
 ομένη, εἶνε γεγραμμένη ἐν Ἰωνικῇ διαλέκτῳ. De eodem Euphrone
 cf. Arch. delt. ib. p. 39.

XX.

Ibidem m. Octobri, p. 212. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τρικφάλων

Σ Σ . μενον ἡδὲ βροτοῖσιν

. κοι]νὸς ἔχει θάνατος.

. . . ἄκοι[τ]ις ὀδυρομένη μελάβροισιν

ὄν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν Ἀντιγόνη.

Ab initio fuit nomen defuncti in accusativo. Tentavi:

Σ θεοῖς κεχαρισ]μένον ἡδὲ βροτοῖσιν

παῖσιν ἐπιχθονίοις κοι]νὸς ἔχει θάνατος.

Μίμνει δ' ἐσθλή] ἄκοιτις ὀδυρομένη μελάβροισιν

ὄν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν Ἀντιγόνη.

XXI.

In Ἀθηναίῳ VI p. 137. In arce Athenarum repertum disti-
 chon ed. Kumanides.

. ος σ' ἱέρωσε Ἀσκληπίῳ ἡδ' ὁμοβώμοις

πρῶτος ἰδρυσάμενος θυσίαις θείαις ὑποθήκαις.

Cf. Mittheilungen d. D. A. I. II 241, ubi Köhler supplet Τη-
λέμα]χος, cl. titulo in Athenaeo ibid. p. 138.

Ὁμόβρωμοι sunt Aesculapii liberi, quibus una cum patre haec
ara sacrata fuit, Machaon, Akeso, Iaso et Panacea.

XXII.

Mittheil. d. A. I. IV 15 sqq. Cyzici reperta quatuor epitaphia
sec. I a. C. non posteriora. Ed. Mordtmann.

- α' Παιδοκομησαμένη Ποσιδώνιον ἡ τπλαπένθης
ἤνδρωσ' εἰς Ἀἴδην Μόσχιον υἷα φίλον,
ἐλπιδας ἐνθεμένη πυρὶ καὶ τάφῳ· ἡ δ' ἐπὶ τέκνῳ
ὕψηλῃ τὸ πάρος καὶ Φρονέουσα μέγα
οὖν ὀλίγη καὶ ἄπαις ἐνὶ πένθεσιν· ὧ βιὲ θνητῶν
ἄστατ', ἐνὶ πτηνῇ κείμενε λυπρὲ τύχῃ.
- β' Μοῖρα λυγρὰ μήπω με βίου σχεδὸν ἔνδοθι βάντα
εἰς ἀπαραιτήτους ἤγ' Ἀἴδαο δόμους·
πικρὰν δ' ἀμφὶ τάφοισιν ἐθήκατο μητέρα πένθει
κωφὰ λίθοις κωφοῖς δάκρυα μυρομένην.
κουφίζω δὲ τάλαιναν ὅσον χρόνον εἰς ὄναρ ἤκω,
Ἦὼς δ' ἀντὶ χαρᾶς δάκρυα πορσύεται (sic).
- γ' Οὔποτε γηθοσυνὸς νεκύων τάφος, οὐδ' ὁ πρὸ μοίρης
θυήσκων μητρὶ φίλῃ τερπνὰ δίδωσιν ἄχχι (sic).
δι]πλᾶ δ' ἀπὸ στέρνων ἡμέλξατο πικρὰ τροφῶν
πένθεα καὶ στοναχὰς Μόσχιον αἰνοτάτῃ.
ἡρέμα κωκύσει παρ' ἐμὸν δόμον οἷ' ἀπὸ μούνου
λειπομένη τέκνου· κείσομ' ἐγὼ δὲ τέφρῃ.
- δ' Τηλυγέτῳ ἐπὶ παιδὶ πανάλγεα κωκύσασα
μήτηρ εἰνοδίην τήνδ' ἀνέθηκε λίθον.
τέρμα δ' ἀνειρηρὸν γήρως ἴδεν· ἡ βὰ Μένανδρος
ὀλβιος, ὃς τοῖου πρῶτος ἔθηκε τέκνου.

Notanda β' 6 forma singularis, sed metro necessaria, pro πορ-
σύνεται. Deinde γ' vs. 3 contra metrum διπλᾶ positum et vs. 4
suspectum αἰνοτάτῃ, pro quo expectatur αἰνοτάτας. Si sanum,

significat σφόδρα αἰνόμερος. Ibidem vs. 6 malui κείσομ' ἐγὼ δὲ scribere quam κείσομ' ἐγ' ὧδε, inter quas scripturas dubius haesit editor. Tandem δ' 4 πρῶτος valet πρότερος. — Omnes XI hexametros habere caesuram bucolicam animadvertit Mordtmann.

XXIII.

Ibidem p. 18 sq. Inscriptio prope Nicomediam reperta. Ed. idem. Διλιπόρις Ἄπφου ζῶν κατεσκέουασεν (sic) ἑαυτῷ ἀνεξοδί-
στον σὺν ταῖς οἰκίαις καθὼς περιείληπται.

Κῆν σπεύδης, ὦ ξεῖνε, καὶ ἦν εὐκαιρος ὁδεύης,
στῆθι πα[ρ'] οὐμὸν (sic) σ[ῆ]μα καὶ εἶση τοῦνυμα τοῦμὸν
οὐκ ἀσόφως ζητηθὲν ὑπὸ ζώντος ἐμεῖο.

Ἐννέα γράμματα' ἔχω, [τε]τρα[σύλλ]αβός εἰμι, νόει σύ·
5 αἱ τρεῖς αἱ πρῶται δύο γράμματα' ἔχουσιν ἐκάστη,
ἡ λοιπὴ δὲ τὰ τρεῖα (sic), καὶ εἰσιν ἄφωνα τὰ πέντε,
ἐστὶ δ' ἀριθμὸς πένθ' ἑκατοντάδες [ἡ]δὲ δις ἐπτά.

Ταῦτ' οὖν ζητ[ή]σας καὶ γνούς, ὅστις περ ὁ γράψας,
γν[ω]στὸς ἔσῃ Μούσαις καὶ σοφίης μέτοχος.

10 Μνήμα δ' ἐμὸν τόδε χε[ῖ]ρες ἔτι ζώντος ἔτευ[ξε]αν
λαῖνον γαίης ΤΕΡΒΟΙΟ ἣν κατέχω.

Correxit Mordtmann e vitioso Papatii apographo. Nempe in supra scriptis nomen est ΔΙΔΙΠΟΡΙΣ, quod ex alio titulo, postulante vs. 7, correxit. Idem vs. 1 ξεῖνε dedit pro σεῖνε, vs. 2 παρ' οὐμὸν pro παουμον, licet barbarum sit οὐμὸν pro ἐμὸν vel τοῦμὸν, quod recte est deinde, sed hic metro non admittitur, (num forte πα[ρ'] ἀ[μ]ὸν?), deinde σῆμα et vs. 8 ζητήσας, pro σῖμα et ζητίσας, qui tamen itacismi nescio an ipsi poetastro debeantur, praeterea vs. 7 ἡδὲ pro εδε et vs. 10 χεῖρες pro χερες et vs. 9 γνωστὸς pro γνωστος. Meo marteulantibus numeris dedi καὶ ἦν pro KHN; vs. 6, ubi locus non est articulo, legendum puto ἡ λοιπὴ δὲ τ[ε]; quid lateat sub τερβοιο vocabulum dactyli mensuram habens, difficiliter quidem dictum est, sed suspicor verum esse:

γαίης τερμίου, ἣν κατέχω,

coll. Soph. O. C. 89. — Ceterum vid. Mitth. VII 256, ubi Mordtmann cum vss. 4—9 comparavit similem locum ex oraculis Sibyllinis I 144—153.

XXIV.

Mittheil. III p. 315 sq. Orchomeni.

Ἀλξήνωρ ἐποίησεν ὁ Νάξιος, ἀλλ' ἐσιδέσθ[ε].

Ἀλξήνωρ non habet Pape, sed Ἀλκήνωρ Herod. I 82.

XXV.

Ibidem p. 73. Dymae in Achaia. Ed. van Duhn.

Τίκτε με Ἀρκαδίας Μεγ[άλη] πόλις, οὖνομα δ' Αὐχά·

Καρνεάδα [δὲ] πατὴρ συμφορις οὖσα γένους.

ζῶας δ' εἰκοστὸν κῶγδοον ἡνυσάμαν.

Ἰλαρος Καίσαρος δοῦλος συνβίω

εὐσεβεστάτη.

Vs. 1 τίκτε με δ' Ἀρκαδίας contra apographi fidem tacitus transscripsit editor, quae scriptura me iudice hianti lapidis lectione multo est deterior. Quid sit deinde vs. 2 συμφορις οὖσα vel συμφορίσουσα neque van Duhn dicit neque ego intellego, nec quidquam praebet lucis comparatus Stephani thesaurus s. v. συμφορίς. In recentissimi tituli subscriptione lapis habet συνβίω εὐσεβεστάτη sine iota.

XXVI.

Mittheil. I 233 sq. Spartae. Sec. IV extr. a. Chr. Ed. Roehl, qui incertis, sed aptis, coniecturis titulum ita supplevit:

Τὶδν πρεσβύτατον με υ-υ]ου εἶλε Κόρινθος,

ἥς πέρι δεινοτάταις ἐν συ]νόδοις ὁλόμαν·

Οὖνομα μὲν υ-υ-, πατρ]ις δὲ μοι ἐστὶν Ὀρειδόν,

πᾶσιν ἀειμνήστω τοῖς ἐπι]γινομένοις.

XXVII.

Mitth. VI 106 sqq. Athenis in vase prope Dipylon reperto.

rimus ed. Kumanides in *Ἀθηναίῳ* VIII 1. Litterae sunt per-
antiquae 47, quorum 35 priora continent hexametrum hunc:

ὃς νῦν ὀρχηστῶν πάντων ἀταλάτατα παίζειι.

Reliqua 12 iudice Kirchhoffio Kumanides male legit τοῦτον ἔκαυ-
εν. Certae sunt quatuor primae TOTO, quinta sec. Kirchh.
ut Δ, sexta et septima E et K, reliquae incertae.

XXVIII.

Mitth. XI 99. Arcesinae in Amorgo insula. Titulus med. sec.
I a. Chr. Edidit Duemmler.

Ἀηρσίων Ξενοκρίτης μνήμα ἔστησεν.

Versus non bonus sane videri potest choliambicus; Ἀηρσίων
(Ἀερσίων?) novum nomen. Pedestrene an metricum esse voluerit
auctor similiter ambigas aliud eiusdem fere aetatis epitaphium
idem repertum, cuius incerta scriptura haec: Στάφυλις μνήμα
ἔστησεν | ἀδελφῇ Ἀλεκσοῦ. Nam quatuor ultima vocabula conve-
niunt hexametro parum sane numeroso, et magnam nominibus
propriis concedi metri licentiam in vulgus constat. Nec tamen
illud nomen duobus pedibus sufficiebat. Quare numeros for-
tissimos esse credo.

XXIX.

Mitth. V 123 sq. Inscriptionem metricam male editam a
Kumanide in *Ἀθηναίῳ* VII 285 sq. sic e lapide restituit Schmidt.

Ἐνθάδε σῆμα θεῶς (= θεῶ) ἀνδρὸς σοφοῦ Εὐτυχανοῦ,
ὃς Μουσῶν δώροις ἔσχε λόγον Χαρίτων.

XXX.

Ibidem p. 124. Idem Schmidt denuo tractans inscriptionem
tibicine editam Bull. de C. H. III 447 n. 7 et 5 versus
tegros se sic legisse affirmat:

ὁ οὕτως ἐνῆς ἐν τῷ μέλει πολλὰ φάσις.
τοῖος δ' ἐὼν αἰείρατ' ἐγ (= ἐκ) Μουσῶν ἐμέ

κρατῶν ἀγῶνος σφᾶ πάτρα μέγα κλέος,

ἃ Θεςπιᾶ δ' ἔοικεν οὐ μόνον φέρειν

ἄνδρας μαχητάς, ἀλλὰ καὶ ἐμ Μούσις ἄκρους.

annotans vs. 6 ἐνῆς significare ἐνῆν. Quid vero quaeso in fine versus sibi vult φάσις, pro quo expectabam χάρις? Si sana vox, est terminus aliquis technicus in re musica, fortasse vim (*expressie*. Cf. ἔμφασις) significans. Vs. 9 miror Schmidtium annotare pro ἃ corrigendum videri δ; manifestum enim est scriptum oportere:

ἃ Θεςπιᾶ δ' ἔοικεν κτέ.

Reliqua vide apud ipsum et Bull. l. l.

XXXI.

Mitth. VI 123. Cyzici. Ed. Mordtmann:

Ἄ κύρβις ποτὶ σῆ[μ]α χρόνου μνημῆιδ' ἐστίν

παῖσι καὶ εἰς ἡ[μᾶς] αἴνος ὀφει[λόμενος].

οὐ γὰρ τις μ..... θυμ.....

λαῖτερος γα[μέτης φ]ροντίσι καρ[δί]α[καίς]

5 λαῶν θ' ὅσσοι[ξασιν] ἐπὶ χθονός, ἣν περὶ πᾶσαν

ᾠκέανος κόλ[ποις] ἐνδεδεται ῥόβλο[υ].

Νωίτερον δέ, ξε[ῖνε, κα]ὶ οὐνομα πρόσθ[ε νοήσας]

ἴσ[θ]ι καὶ εὐρήσεις ἐν[τὸς] ἀκροστιχίδος.

δὴ γὰρ μοι γενεὴ μὲν [ἄφ'] αἵματος Ὅ.....,

ἥκω δ' εἰς Ἀἶδην ὀγδοάτης δεκά[δος].

Vs. 8. Primae litterae faciunt nomen Ἀπολλωνίδης[ς]. Cum vs.

1 sq. editor comparat Kaibeli ep. n° 82. Sed quid sibi vult ποτί?

An [τ]ό [τ]ε[ς]? Vs. 4 γαμέτης recte suppletum esse dubito.

XXXII.

Ibidem p. 129. Cyzici. Edidit idem.

ᾠς ὀφελόν σε γυναῖς αὐθήμερον [ἡδὲ] ἀπὸ μητρὸς

Αἰδης εἰς νοτίους δα[ίμονας] ἡγάγετο,

Ἐρμωκράτευ (sic), νῦν [δ'] ἐ[σχ]ε τριπλοῦν ἄχος ἢ σε τεκοῦσα.

πρόσ[θε] τροφῆς, μόχθου, νῦν τε γόους θανάτου.

5 Ἐν μικρῇ γὰρ ἔλυσας ἀκμ[ῇ] Φάος, ἡ δ' ἐπιμέμπτη

Μοῖρὰ σε ὑπὸ σκιερᾷ κρύψε καμόντα κόνι.

Ἑρμοκράτη (sic), χαῖρε· [Ἑ.] καὶ σύ γε, ὃ παροδεῖται.

Ex litterarum forma editor effecit titulum aetate Romana esse antiquiorem. Idem ut nove dictum notavit νοτίους (expectabam χθονίους) δαίμονας et insolitas vocativi formas Ἑρμοκρατεῦ et Ἑρμοκράτη, praeterea ἔλυσας Φάος pro vulgatiore ἔλυσας βίον. — Vs. 3 sq. parum facundi. Ultimus versus aptis numeris caret.

XXXIII.

Ibidem. Artacae (hodie Erdek). Edidit idem.

Ἡρώων κλέα πολλὰ καὶ Ἰλιακοῦ πτολέμοιο

κοσμήσας ὁ θεοῖς ἴσος Ὀμηρος ὄδε.

Homeri statuae basi hoc distichon insculptum fuisse apparet. Cf. Anth. app. Par. III, 111.

XXXIV.

Ibidem p. 130. Tituli apud Hamiltonem 311 = Lebas 1757 novum ac melius apographum hoc factum a Stephano Caratheodory edidit Mordtmann:

Ἐορτὴ ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δαναῶ
δευτέρῳ πάλῳ Θρακῶν μνείας χάριν.

Ἑ]ννεάκις πυκτεύσας ᾤχετο εἰς Αἶδην.

Prodiret iustus pentameter, si pro ἐννεάκις substituere liceret ἐννάκι.

XXXV.

Mitth. X 283. Chalcide. Ed. Lolling.

Γῆραϊ δὴ, Κλεόνικε, λιπὼν βιδν αἰνετὸς ἀστοῖς,

κεῖσαι τόνδε μέγαν τύμβον ἐφεισσύμενος,

Φειδίᾳ ἐκγεγῶς, λιπαρὸς δὲ τὸ κλ[έ]ος ὀπίσσω,

παίδων τε ἀκμαία λείπεται ἀλικία.

Κλεόνικος Φειδίου.

Vs. 3, ubi lapis (bonae aetatis) habet ΚΛΙΟΣ, debebat editor numerorum causa κλ[ε]ϊος corrigere.

XXXIV — XXXVII.

Mitth. VII 222. Ed. Köhler.

. . . . νης καὶ παῖδες Ἀ[θ]η[να]ία τόδ' ἄγαλμα
στήσανθ', ἣ δ' αὐτ[οῖς] εὐφρ[ονα] θ[υμ]ὸν ἔχει.

et

Φα]ιδιμίδης ἀνέθηκεν [Ἀθ]ηναία τόδ' ἄγαλμα,
ὕδς Πρωτάρχου Προβαλλισίος, ᾧ σὺ δὸς ὄλβον
αὐτῷ καὶ παισὶν τοῖς τ' ἐπιγιγνομένοι[ς].

Plutarchum a. 407 Hellenotamian fuisse coll. C. I. A. I, 189 monuit editor.

XXXVIII.

Idem p. 226. Antiquissimum titulum Thessalicum ed. Lolling.

Σᾶμα τ]ὸδ' ἃ μᾶτηρ Διοκλήῃ ἔστασ' (sic) Ἐχενᾶϊς,
γο]ῶσα ὅτ' ἀνῶρως ὤλετο ὦν ἀγαθός.
Σοί, Διοκλήᾃ, τεδς ἀδελφεδς ἔσταγε (sic) λο[ιβάν],
πᾶς δὲ κα]τοικτίρας ἄνδρα ἀγαθὸν παρίτω.

Vs. 1 Ἐχενᾶϊς, cf. Ἐχένηος Hom. Od. ζ 155. Vs. 3 notandus Aoristus II verbi στάζειν. — Vitia metrica cadunt in oculos.

XXXIX.

Ibidem p. 235. Larisae. Recens epigramma. Ed. idem.

Τηλόθεν ἐκ γαίης Σαλωνίδος ἐκγεγαυῖα,
οὔνομα Γρηγορί, δις δεκαπέντε ἐτῶν,
ἄνδρδς ἀφαρπαχθεῖσα φίλου σὺν παῖδα φέρουσα
Κλαυδίου ἡγεμόνος ἐνθάδε κεῖμ' ἄλοχος.

Vs. 2 lapis habet ΔΕΙC.

XL.

Mitth. XIV p. 209. Amisi in Ponto. Damitzas dedit apographum, quod sic transcribo:

Οὔνομα Θρεπτδς ἐμοί· νούσων δ' οὐκ ἄλλος ἀμείνω[ν]

ἱητήρ· τέχνης πολλοὶ μάρτυρές εἰσιν ἐμῆς.

Χαίρετε.

s vs. 1 AMINΩ et vs. 2 ICIN. Vs. 2 iustus esset pentax, si πολλοὶ abesset.

XLI.

itth. XII p. 181. Claudiopoli in Bithynia. Edidit Wernicke.

Π]ρῶτον ἐν [π]άτρῃ καὶ ἔθνει Βειθυνίδος ἀρχῆς.

Πρῶτον ἐν Ἑλλησιν, κυδᾶ[λι]μον βιδῶ

Χρ]υσόγονον τό[θ]ε [σ]ῆμα ~ καὶ ἐπήρατον ~

τὸν διαση[μότατον] καὶ βασιλ[εῦσι] Φίλον.

3 lapis habere traditur ΤΟΛΕΕΗΜΑΝ. Tentare lubet:

Χρυσόγονον τόδε σῆμα [καλόν] καὶ ἐπήρατον [ἴσχει].

XLII.

idem p. 245. Smyrnae. Ed. Kontoleon, κάτωθεν, scribens,
ικοῦ ἀναγλύφου, οὐ σώζεται τὸ κάτω ἡμισυ γυναικὸς καθημέ-
ἐπὶ ἔδρας

Οὐ γήρα δμαθεῖσα πανύστατον ἐν μεγάροισι

κάλλιπες αἰακτὸν σοῖσι τοκεῦσι γόνον,

Ἑρμιόνη· λυγρὸν δ' οἱ μὲν λ[ε]/[βουσι] κατ' ὄσσω

δάκρυ, σὸν ὀρφανίης πότμον ὀδυρομένο[ι],

χῆρα δ' ἐρημαῖον στενάχει λέχος. Ἄλλ', ἐρατεινὴ

Πετροτίου θυγατερ, χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

XLIII.

bidem p. 262. Prope Erythraeum (h. Lythri). Ed. Fontrier.

Οὐ νῆας — τί δέ μοι ν[αῦς] αἰτίνη; — οὐδὲ θάλασσαν

μέμφομαι, ἐκ [πε]λάγους δ' ἔκφυγον εἰς λιμένα·

ἄγκυραν καὶ πεῖσμα καθήρμωσα καὶ τὸν ἐς Αἶδην

ὄρμον νυκτιμανοῦς ἦλθον ἀπαρκίῳ

5 πυκνῆσιν μάστιξιν ἐλώμενος. Ἄ με τάλαινα

θρεψαμένα σποδὶν εἰς πόλιν ἀγάγετο.

Σώσιμον αἰάζεις, Καλλίστιον, ὃν προγέννηον (sic)

ἀρτίχουν γενετᾶ (l. γενέτᾶ) πάρθεο Νεικομάχῳ.

Seculo altero a. Chr. non posterius esse hoc epigramma iudicat editor, qui notavit vocem novam *νυκτιμανής* et *προγένειον* (vulgo *cui mentum vel barba prominet*) usurpatum pro *ἀγένειον*. Num forte lapis habet *πρὸ γενήου*, i. e. *γενείου*, ante *barbam*? Sic certe interpretandum. Vs. 4 *ἀπαρκίῳ* = *ἀπαρκτίου*.

XLIV.

Ibidem p. 323. In pago Chassia in Attica. Ed. Milchhöfer sic:

. ΗΣΑΡΕΤΗΣΑ . . . ΠΑΡΑ
ΛΠΑΣΙΝΙΔΕΣΘΑΙΣΩΘΕΙΣΣΕ
. ANE . ΗΚΕΜΤΡΩ.

Manifeste sunt versuum reliquiae:

. ης ἀρετῆς ἀ . . . παρὰ ἀπᾶσιν ιδέσθαι
σωθεῖσ' ε ἀνέ[θ]ηκε Μυρώ.

Satis bonae aetatis esse probant litterarum formae. Animi causa temptare lubet:

μνήμα τε]ῆς ἀρετῆς ἀ[γατῆς] παρὰ πᾶσιν ιδέσθαι
σωθεῖσ' ε[ἰκόνα τήνδ' ἐνθ'] ἀνέ[θ]ηκε Μυρώ.

Myro nescio cui (medico fortasse), cui salutem debebat, hoc modo gratum animum significasse videtur.

XLV.

Ibidem p. 358 Titulus Thessalicus recens in Tricolae gymnasio. Ed. Lolling.

Πρὸς γάμον ἐρχόμενον καὶ εὐστεφάνοις ὑμεναίοις
ἤρπασε Μεικιάδην δ Φθονερὸς θάνατος·
καὶ νῦν οὐ θάλαμο[ς] . υν ἐ[ν]ὶ Φθιμέ[νοις] . . .

Si recte traditum *εὐστεφάνοις ὑμεναίοις*, dubitaveris utrum sit Accusativus Aeolicus, an dativus non suspensus ab *ἐρχόμενον* *πρός*, sed a sola praepositione. Illud tamen verius. Titulus positus est sub anaglypha equitem repraesentanti. Vs. 3 suspicor:

καὶ νῦν οὐ θάλαμο[ς] [μι]ν ἔ[χ]ι (i. e. *ἔχει*), Φθιμέ[νοις] δ' ἐνὶ ναίει.

XLVI.

Mitth. XI 451. Larisae. Ed. Lolling.

Ἦ μίτος, ὧς Φασιν, Μοιρῶν ἢ Δαίμονος ὀργή,

ἥτις ἐμοὶ δεινῶς ἐχολώσατο καὶ με βιαίως

ἐξ εὐνῆς ποθέουσιν ἐμῆς ἀνδρὸς γλυκεροῖο

Π]αρμονὶν ἐξεδίωξε Ἐπιτυγχάνου οὐκ ἐθέλουσα[ν.

5 Εἴ γέ τις οὖν μνήμη θεοῖς, βίον ἔσχον ἄ[μ]εμπτον

ἄνδρα μόνον στέρξασα, ὃν εἰσέτι θυμὸν ἀνώγω

παύσασθαι δεινοῦ πένθους δεινοῦ τε κυδοιμοῦ.

Οὐδὲν γὰρ πᾶσιν ἐστὶ, θανόντα γὰρ οὐδὲν ἐγείρει

ἢ τείρει ψυχὴν ζώντων μόνον, ἄλλο γὰρ οὐδὲν.

Vs. 4 Παρμονὶν dedi pro Πάρμονιν. Nomen non habet Pape, sed Παρμενίς, formam vero tuetur Παρμονίδης iuxta Παρμενίδης. Duos ultimos vss. E. Rhode Mitth. XII 141 sic correxit:

Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστὶ — θανόντα γὰρ οὐδὲν ἐγείρει —
ἢ τείρει κτέ.

monens praeterea vs. 9 expectari τείρειν. Sed poetulus, quem valde novitium esse praeter litterarum formam Graecitas arguit, ἢ τείρει dedisse videtur pro πλὴν τείρει. — Vs. 8 κυδοιμός significat *animi perturbationem*. — Subscriptus est titulus anaglyphae, in qua caput muliebri et virile servata sunt.

XLVII.

Ibidem pag. 450. Larisae. Ed. idem.

Ἀργεῖα μὲν ἀνέθηκε ὑπὲρ παιδὸς τόδ' ἄγαλμα.

εὐξάτο δ' Ἀγῆνωρ φαστικᾷ Εἰνοδίᾳ.

Φαστικὰν dictam esse Hecaten a Thracum genere, cui Ἀσται nomen (Steph. Byz.), suspicatur Lolling. Nisi potius significatur quae in hac urbe colitur, s. huius urbis patrona. Titulus exaratus est litteris antiquis.

XLVIII.

Ibidem p. 427 sq. Notii. Ed. Schuchhardt. Cf. Bullet. 1889, 514 et Μουσεῖον 1886, 91.

Τὸν πάσης πο[λ]ύβυβλον ἀφ' ἱστορίας μελεδωνὸν
 πρέσβυν ἀοιδόπολων δρεψάμενον σελίδα,
 τὸν σοφίην στέξα[ν]τα νόφ μεγαλ[ό]φρονα Γόργον,
 τὸν Κλαρίου τριπόδων Λητοῖδεω θέραπα,
 Κεκροπὶς ἐν κόλποις κρύπτει κόνις· εὐσεβίης δὲ
 εἵνεκεν εὐσεβέων χῶρον ἔβη φθίμενος.

Titulum incertae quidem, sed utique recentioris aetatis esse dicit editor, quod facile credimus. Vs. 4 in lapide est τριποδων.

XLIX.

Ibidem pag. 263 et 293. Mitylenae. Ed. Lolling.

[X]θ[ῶν] αὖ[τα] κα[τέχ]ει τύμβος θ' ὅδε δύσμορα τέκνα
 καὶ [π]ατέρος λυπρὴν γηραλέην τε τρίχα.
 Φρουρὸς ἔπεστι δό[μω] χ[αρ]οπός, κεύθ[ε]ι δ' ὑπὸ β[αλ]ὸν
 Νέστορος, ὦ, ψυ[χὰν] ἢ δὲ ποθεινότατον
 5 Ἡδύλον· ἄρ' ἄδικος δ[αίμων], ὅς] πάντα τὸν [ὑμῶν]
 οὐκ ἐν ἴσθ' μοίρῃ δ[ισσὸν] ἔθηκε βίον;
 Ἡ γὰρ δ' μὲν πρὸς χωρ[ίον] εὐσεβέων κα[ταβαίνων]
 ᾗχετο σὺν γήρῃ, το[ύσδε] δ' ἔλειπε ν[έους].
 Οἱ δ' αὖ ματρὶ πόθους [σὺν] δάκρυσι λ[εῖπον] ἰόντες,
 10 τᾷ δαίμων ἄχθη δῶκεν τυμ[β]οχόα·
 Λέσβος δ' εἰμερτὰ τῶνδ' ὅστέα [κόλπω]....
 δέξατο δυστήνων μυδ[αλόεντα] μόρφ.

Aetatem imperatoriam et litterarum forma prodit et iota subscriptum (quod lectorum gratia addidi) constanter omissum, sed vs. 10 voci ἄχθη vitiose adiectum. — Petersen, qui locum supplevit, putat vs. 3 Φρουρὸν esse daemonem domus tutelarem, qui deinde vs. 5 vocetur δαίμων ἄδικος. Vs. 5 dubitat utrum Ω sit ὦ = οὔ, an interiectio. Vs. 17 sine sensu suppletum erat χῶρον ἂν εὐσεβέων. Cf. vs. 2. Invitus dedi quod vides; neque enim χωρίον εὐσ. exemplis stabilire possum, neque placet neglecta caesura, de qua tamen cf. quae scripsi pag. 23. Expectabam

us $\pi\rho[\iota\nu]$ $\chi\omega\rho[\omicron\nu \acute{\epsilon}\varsigma]$ $\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\beta\acute{\epsilon}\omega\nu$, sed si $\pi\rho\delta$ est in lapide, um aliud supplementum reperiri potest. Vs. 11 tentavi:

$\Lambda\acute{\epsilon}\sigma\beta\omicron\varsigma \delta' \epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\rho\tau\grave{\alpha} \tau\omega\nu\delta' \delta\sigma\tau\acute{\epsilon}(\alpha) [\acute{\epsilon}\varsigma \epsilon\upsilon\rho\acute{\epsilon}\alpha \kappa\acute{o}\lambda\pi\omicron\nu.$

10 nota vitiosum spondaeum. An forte $\delta\omega\kappa\acute{\epsilon} \nu[\nu]$ vel $\gamma\epsilon\beta\omicron\chi\delta\acute{\alpha}$?

L.

idem p. 320 Ed. Petersen. Titulus recens subscriptus parvo ervae signo Epidauri.

$\pi\alpha\tau\rho[\kappa\alpha\sigma\iota\gamma\nu\eta\tau\eta]\nu \text{'}\text{Ασκληπιῶ εἶσατ' }\text{'Αθήνην,$

$\text{'}\text{Ασκάλου ἐκ γαίης σῶστρα φέρων γενέθλις (sic).$

..... $\epsilon\pi\grave{\iota} \text{ἱερέ]ως Αὔρ. Νικέρωτος.}$

2 $\gamma\epsilon\nu\acute{\epsilon}\theta\lambda\iota\varsigma = \gamma\epsilon\nu\acute{\epsilon}\theta\lambda\eta\varsigma$. »Der Stifter scheint aus Askalon, Grund seines Dankes entweder Heilung oder Verleihung es Kindes''. At $\sigma\omega\sigma\tau\rho\alpha$ priori magis favet interpretationi. ini conditoris exiguum spatium relictum esse monet editor.

LI.

ith. VIII p. 181. Titulus Megarensis scriptus in lamina a sec. V a. C. ineunte. Ed. Korolkow.

$\text{T]οἷδε ἀπὸ λα[αίας] τὰν δεκάταν ἀνέθηκαν }\text{'Αθ[ά]να.}$

LII.

idem p. 23. Larisae. Ed. Lolling. Sec. II vel I a. C. Cf. ve, Inschr. Gr. K. p. 195.

$\text{Οὐχ ἄμῃν πλούτοιο τόσα χάρις, ὅσσον ὁ σύμπας}$
 $\text{αἰὼν ἄμετέραν εἴσεται εὖσεβίαν.}$

$\text{'}\text{Αν[θ]εμ[α Σι]μ[ύλε]ω δέξο καὶ Εὐκρατίδα.}$

$\text{'}\text{Ηρακλείδου Τραλλιανοῦ}$

$\text{Σωσιμένης Σωσιμένους ἐποίησεν.}$

LIII.

idem. Larisae. Ed. idem.

$\text{Μούσαις Εὐρύδαμος ἀνέθηκε υἱὸς Κρατεροῖο,}$

$\text{τόμ ποτε μὴ λε[λ]ποι τερψίχορος σοφία.}$

is versus metrum ruit.

LIV.

Mith. IX, 213 sq. Petersburgae in Hermitage. Ed. Latichev. Titulus exaratus sub anaglypha referenti gladiatorem aetatis imperatoriae senioris, repertus in pago, cui Demotica (ant. Διδυμότειχος) nomen.

[Ἐνθάδε] μυρμύλλων, Σμύρνης [κλέος, ὦ π]αρο[δ]εῖτα,
 κείμε θανῶν πυγμαῖ προβοκάτορος Ἵτακίνθου,
 ἔνδεκα πυκτεύσας· [νείκην δ' ἀπ' ἐμεῦ] λ[α]βε οὐδ(ε)ίς,
 [Μοῖρα δ'] ἐμοὶ κατέκλω[σε θανεῖν], ἐπέπρωτο γὰρ [οὔτως.
 5 Κεῖμε δ'] ἐν γέῃ Θρα[κῶν Ἀδριανοπ]ολειτῶν.
 Χρή[στω Ζμυρναίῳ τῷ] ἀνδρὶ μν(ε)ίας
 [χάριν ἀνέστησεν ὁ δεῖνα?].

Sera tempora pessima testatur orthographia. Κεῖμε = κείμε vs. 2 facit trochaeum, vs. 5 spondeum, ut γέῃ = γαίῃ. Vs. 2 nomen habet duplicis spondaei mensuram. Novum esse quod *myrmillo* pugnet cum *provocatore*, animadvertit editor.

LV.

Mith. VII 133 sq. Titulus in Phrygiae oppido Kara Hissar (ant. Δοκίμειον). Ed. Ramsay.

Χρυσείην πατρὶ [δ'] αἰείσωμεν Δοκίμειον, || ἣν κτίσε μοι Δόκ[ι]μος.
 »There was no room on the stone for any words to complete
 »this halting couplet. Dokimos the founder of the city is fre-
 »quently mentioned on coins, and is probably identical with
 »the general who surrendered Synnada to Lysimachus 302 B.C.
 »(Droysen, Gesch. des Hellenismos III p. 268).” RAMSAY. Lit-
 terarum forma arguit recentem aetatem.

LVI.

Mith. XIII 108. Cf. Δελτιον 1888, 55. Titulus litteris per-
 vetustis exaratus in lamina aenea, quae antiquitus parieti affixa
 reperta est Athenis in aedium fundamentis prope Pelasgica ar-
 cis munimenta.

οἱ ταμίαι τὰδε χαλκία
 συνλέξαντες Διὸς κρατερ[όφρονι] κούρη

Ἀναξίων καὶ Εὐδίκος καὶ Σ.

καὶ Ἀνδοκίδης καὶ Λυσίμαχος

LVIII.

Ibidem p. 149. Deli. Titulum vetustissimum, alatae Victoriae subscriptum, post aliorum tentamina sic constituit J. Six, inter a. 616 et 580 tempus, quo Victoria illa posita sit, definiens

Μικκιάδης τὸδ' ἄγαλμα καλὸν πετεεινὸν ἔτευξεν

Ἀρχέρμου σοφίῃσιν Ἐκηβόλῳ αὐτ' ἀνέθηκον

οἱ Χῖοι, Μέλανος πατρίων ἄστυ νέμοντες.

Cf. *Révue Archéol.* 1880, p. 89 et Loewy, *Inscr. G. B.* p. 3.

Sed postea longe melius Lolling *Eph. Arch.* a. 1886 proposuit:

Μικκιάδης τὸδ' ἄγαλμα καλὸν [μ'] ἀνέθηκε καὶ υἱὸς

Ἀρχέρμο[ς], σοφίῃσιν Ἐκηβόλῳ ἐκτελέσαντες κτέ.

Schoell *Melanem* esse insulae Chii eponymum suspicatur, dictum a vino nigro apud veteres celebrato. Cf. *Athen.* I 26 B.

XLX.

Ibidem p. 181. In Chio insula. Ed. Studniczka.

Καὶ Βρομίου Φάος εἶδεν ἐν ἡματι, καὶ τὰ πόλῃος

ἡρμήνευσα μαθὼν θέσμια πάντα νόμων.

καὶ παίδων δισσῶν ὃν μὲν φύσις ἥρπασεν ὦκύν,

ἦρω, τὸν δὲ νόος θήκατο κεκριμένον.

Nihil opus cum editore vs. 3 ante ON inserere litteram T, quae ipso teste non exstat in lapide. Seniori enim aevo, quod et litterarum forma et Graecitas testatur, optime convenit ὃν μὲν pro τὸν μὲν. Obscura mihi sunt vs. 1 verba Βρομίου Φάος εἶδεν (an εἶδον?) ἐν ἡματι. Num forte his verbis defunctus significare voluit, se vivum arti dramaticae operam dedisse, an potius Bacchi se fuisse sacerdotem? Deinde dicit se legum patriae fuisse interpretem, et duorum quos habuerit filiorum alterum mortem celeriter (ὦκύν = ὠκείως) rapuisse, alterum ingenii dotibus virum evasisse (omnibus) probatum atque egregium.

LX.

Ibidem. In Chio insula tit. recens. Edidit idem.

Ἀγ]αθοκλήας τόδε σῆ[μα ◡-◡◡] εὐσεβὲς οὖσα
βαίνει Φ[ερσεφόνης] κυάνεον θάλαμον·
τέκ[να τέ]κνων ἔλιπεν καὶ ἄνδρα Φιλο[στορ]γοῦντα
κληρον[ό]μον πάντω[ν? καὶ] χρύσειον στέφανον.

Post ultimum vocabulum lapis habere traditur litteram E. Admodum mihi suspectum est vs. 1 εὐσεβὲς pro εὐσεβής. Tentavi:

— τόδε σῆ[μ' ὀράας, ξένης] εὐσεβέουσα
βαίνει Φερσεφόνης κυάνεον θάλαμον.

Obscura mihi sunt ultima verba ἔλιπεν — χρύσειον στέφανον. Num igitur mulier illa ob singularia quaedam erga patriam merita publice donata fuit aurea corona?

LXI.

Loewy. *Inscriptionen d. Gr. B.* p. 11. Athenis. Tit. sec. VI a. C.

[Τῆ]δε Φι[λ]ην ἄλοχον ὁ δεῖνα] κατέθηκε θανούσαν
Λ[αμπιτ]ῶ αἰδοίην γῆς ἀπὸ πατρώϊης.
Ἐνδοῖος ἐποίησεν.

LXII.

Ibidem p. 14. Athenis. Sec. VI a. Chr.

[Ἀν]τιλόχου ποτὶ σῆμ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός
· · · · ·
'Αριστίων μ' ἐποίησεν.

LXIII.

Ibidem p. 16. In porto St. Nicolao. Sec. VI a. Chr.

ῆν] γὰρ ἀπάσης
νοῦν τε καὶ ἀνορ[έαν] ἔξοχος ἡλικίας.
'Επιστήμων τόδ' ἐπείει Ἴπ(π)ο[στράτ]ου σῆμα.

LXIV.

Ibidem p. 21. Olympiae. Sec. V a. Chr.

Θρασυμάχου παῖδες τοῦ Μαλλίου - ◡-◡-◡
τῷ Δι' Δάλλκος καὶ
Γρόφων ἐποίει Μάλιος Κα

γρόφων = γράφων. Nomen Δάλλκος non habet Pape.

LXV.

Ibidem p. 28. Olympiae. Sec. V.

Γλαυκί]α με Κάλων γενε[α F]αλειῖος ἐποίει.

[Γλ]αυκίης ὁ Λυκκίδεω [τῶ]ι Ἑρμῇ Ῥ[η]γῖνος.

Κάλων (cf. Ἀγάθων, al.) non habet Pape, sed Κάλως ex Pausania.

LXVI.

Ibidem p. 147. Prope Lindum.

[Δειν]οκλῆ [Φ]ιλ[ππου?] ἱερατεύσαντα Διδς Πολιέως] καὶ
Ἀθηναία[ς Λινδίας] Ἀθαναί]α Λινδία καὶ Διὶ [Πολιεῖ].

Δειν[οκλ]έους θαεῖσθε [γ]ε[γ]ηθότο[ς εἰκόνα - -

στ[λεγ]γίδι καὶ δοιοῖς [βρ]ιθομέν[ου στεφάνοις

Λίν[δο]υ ἀν' ἱε[ρὸ]ν ἄστν [παρ]ὰ σ[- - - - -]

ῥσ[θ?]αι Ἀθαναίας ἀνθεμα π[- - - - -]

ἄ τε Φιλόζωος ψυχὰ τ[- - - - -].

Θέων Ἀντιοχ[εύς, φ] ἃ ἐπιδαμία δέδοται, ἐποίησε].

Litterae produnt sec. II a. Chr. initium. Vs. 1 expectabam
γεγαθότος. Suppleri poterit εἰκόνα [τάνδε.

LXVII.

Archeol. Zeitung a. 1881, 84. Olympiae in basi statuae.
Ed. Kirchhoff.

. προ]τέρω δ' ἐπάτει Δ[αμάσ]ιππος,

κλεινοτέραν δὲ πόλιν πατρίδ' [ἔθηκε

LXVIII.

Ephem. Archeol. a. 1885 p. 150. Eleusine. Ed. Philios.

Πυροφόρου Δήμητρος ὑπείροχον ἱερόφαντιν

πολλὸν ἐπ' εὐσεβίῃ κῦδος ἀειραμένην,

Ἑλλάδος εὐρυχόρου πρῶτον γένον Ἀντολῆς τε

ἔγγονον. Εἰσαίου τοῦ σοφίας ὑπάτου,

5 ὃς δὴ καὶ βασιλῆος ἀμύμονος Ἀδριανοῦ

Μουσάων ἀγαθὴν εἶχε διδασκαλίην.

Εἰσαίου δὲ θύγατρα μέγ' αἰνητοῖο καὶ αὐτοῦ

ἔξοχον ἔν τ' ἀρεταῖς ἔν τε σαιοφροσύναις.

Ἦν καὶ ἀμειβομένη Διὶ μακάρων ἐπὶ νήσους (sic)

10 ἦγαγε παντοίης ἐκτὸς ἐπωδυνίης.

Δῶκε δὲ οἱ θάνατον γλυκερώτερον ἡδέος ὕπνου

πάγχυ καὶ Ἀργείων φέρτερον ἡθέων.

Ἦ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὁμοῦ Κομόδῳ βασιλῆας

ἀρχομένη τελετῶν ἔστεφε μυσ[τ]ιπόλους.

15 Τὴν μὲν ἄρα ψήφῳ μὲν (?) Ἀρῆϊ Φίλῃ θέτο Βουλή,

εἰκόνα δ' ἡγαθέην ἐκτελέσαντο νέην

Εὐνίκη τε Φίλῃ θυγάτηρ ὕἑς τε θυγατρὸς,

Ζωιλίδαι, μητρὸς μητέρα θεσπεσίην,

Κάλλαισχος καὶ Γλαῦκος, ἐν εἰκόني κυδαίνοντες,

ἦν καὶ Δημήτηρ ᾧπασεν ἀθανάτοισ.

Accentus hic illic male positos a Philio correxi et vss. 17 sqq. perspicuitatis causa virgulas quasdam addidi. Aetatem tituli indicant vss. 13 sq. Vs. 12 verbis Ἀργείων ἡθέων significantur Argivae sacerdotis filii Cleobis et Biton, ab Herodoteo Solone ecelebrati. Cf. App. Paris. III 152 et 162, 4 sqq. Vs. 15 pro altero MEN fortasse ΠΙΝ legendum est. Vs. 16 ambigo sitne νέην intellegendum de sacerdotis statua renovata sumtibus filiae Eunicae eiusque filiorum Callaeschri et Glauci, an potius de iuvenili imaginis aspectu, nam repraesentata est mulier, ut docet carminis exitus, tanquam dea. Hinc quoque ἡγαθέην. — Cf. tit. sq., quem, licet iam habeat Cougny p. 597, hic repetendum iudicavi.

LXIX.

Ibidem p. 143. Eleusine. Ed. Philios.

Μυστιπόλοι Δημήτρος, ἐμεῖο τις ἱερὴ ἔστω

μνημοσύνη Διοῦς παρ' ἀνακτόρῳ. οὔνομα μὲν μο[ι]

Εὐνίκη, τίκτεν δὲ Θάλειά με κυδῆεσσα

πατρὶ Φίλῳ Καλλαίσχῳ ἀγακλεί· τοῦ δ' ἄρ[α] μήτηρ

5 Εὐνίκη, τῆς δ' αὖτε σαόφρων ἱερόφ[αντις]

ἦεν ἀπ' Εἰσαίου Φεράνυμος Ἀντολί[ηθεν]

Ε[ισιδότῃ]· τοῦ κῦδος ἄμυμον [ἔην περὶ πάντων]

ῤητήρων· πάππος δ' ἄρ' ἐμεῖο πέλεν [θεοειδῆς ?
 Ζώιλος, ὃς δοιοῖσιν ἀδελφείοις Φρον[ίμοισιν ? ,
 10 τῷ μὲν ἀπ' αἰγλήεντος ἀνακτόρου ἱερο[Φάντη
 Γλαύκῳ· ἀτὰρ σοφίης ἡγήτορι τήν τε πλα-
 δρέψατο· Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ· οὐ μὲν ἐμεῖο
 ου συνκλήτοιο πέλει γένος· ἀγχόθι γάρ μο[ι
 ἡαδων ἔπεται κλέος Λύσονήθεν.

Editor bis lapidem examinasse se affirmat. Ipsi debentur supplementa vss. 4, 5 (ubi minus recte tanquam nomen proprium scripsit, et quidem Ἱερο[Φάντης] et vs. 10; reliqua meo Marte supplevi. Vss. 10 sqq. non satis expedit. Conieci πεταλ[ίτιν]. Interpungendi signum (12): bis est in ipso lapide. Vs. 14 supplendum:

. . . . Αἶνε]αδων ἔπεται κλέος Λύσονήθεν.

LXX.

Ibidem p. 194. Epidauri. Ed. Kabbadios, Aetatis Alexandrinae.

Δρυμὸς παῖς Θεοδώρου Ὀλυμπικὸν ἐνθάδ' ἀγῶνα
 ἡνυγίλ' αὐθήμεαρ δρομέων θεοῦ εἰς κλύτον ἄλσος
 ἀνδρείας παράδειγμα· πατρίς δέ μοι ἵππιον Ἄργος.

Iunge ἀγῶνα δρομέων. Deus est Aesculapius. Pindaro Isthm. VI, 11 debetur ἵππιον Ἄργος vs. 3. Δρυμὸς novum nomen viri.

LXXI.

Ibidem p. 210. Athenis in foro repertus tit. sec. III p. Chr. Ed. Kabbadias.

α' Τοῦτον δὲ εἰσορά[α]ς παριῶν, ξένε, ἐστὶν ἀληθῶς
 Κέκροπος ἐ[ννα]έτης καὶ φίλος ἀθανάτοισι,
 τὸν κρατεροὶ βασιλῆες ἐτίμησαν χάριν ἔργων,
 ὧν ἔκαμε || ΟΤΝ . . [X] ὧν πεποίηται (sic) κ[α]λῶν.
 τοῦτον Κεκροπίδαι θε[ο]εἰκελοι Λυσικλῆς τε
 Δέξιππὸς τ' ἐρατὸς στῆσαν ἀγαλλόμενοι.

Vs. 4 expecto: ὧν ἔκαμε ζῶων χῶν πεποίηκε καλῶν, sed traditae litterae lectioni ΖΩΩΝ parum favent. Supra titulum scripta traduntur haec:

β Λυσικλέης τόδ' ἄγαλμα συν.. ὢΝΤΟΝΕΤΙΩ

υἱεῖ Δεξιππ.. νεύματι Κεκροπίης,

οὔνεκα λε πόλῃ

ΛΛΙΛΙΛΙΔΟΛ. CTC... ONONECT.. ONOTC.

Pertinent haec epigrammata ad historiarum scriptorem notissimum Publium Erennium Dexippum Ptolemaei f., qui a. 269 Gothos in Atticam incurrentes fudit fugavitque.

In tetrasticho nihil video, nisi a fine versus tertii manifeste fuisse πόλῃ (editor λεπτολῃ dedit). Vs. 1 ultimae litterae non recte descripta videntur. Haud dubie sententia haec fuit, Lysiclem et Dexippum patri suo publice statuam posuisse ob Athenarum urbem a Gothorum impetu defensam. Sine meliore apographo ipsa verba restitui non possunt. De Dexippo cf. App. Anth. I 319 = 878 ap. Kaib.

LXXII.

Ephem. Arch. 1883 p. 25. Epidauri. Tit. med. sec. II p. Chr. Edidit Kabbadias.

Ζηνὶ καὶ Ἡελίῳ καὶ πᾶσιν ἀειγενέεσσιν

ὀλβοδόταις καὶ ἐλευθερίοις καὶ λυσιπύνοισιν

ἱεροφάντης εἷς, ὅσῃ θεοπειθεὶ γαίῳ,

Διογένης Διοῦς πρόπολος Παιήονος ἱεὺς

ροδ' ἔτει ἱεροπολήσας.

Vs. 3tio obscurum est εἷς, quod Kabbadias μόνος interpretatur. Expectabam HC[Θ]', ἥσθ', quod tamen reponere non sum ausus, sed θεοπειθεὶ pro θεοπειθεῖ scribere non dubitavi. In sequenti versu e lapide revocavi ἱεὺς pro ἱερεύς, quae lectio metrum pessumdat.

LXXIII.

Ibidem pag. 190. Titulus pervetustus in haltere plumbeo repletus Salamini. Edidit Philios.

Ἀλόμενος νίκησεν : Ἐπαίνετος οὔνεκα τοῦδε : Α.

Ἀλόμενος more antiquo non geminata littera consonanti positum pro ἀλλόμενος. Deesse apparet pentametrum. Sic dispone:

Ἀλ(λ)όμενος νίκησεν Ἐπαίνετος· οὐνεκα τοῦδε
ἀλτῆρος . . . ?

Οὔνεκα (i. e. οὐ ἔνεκα) pro ἔνεκα sive εἵνεκα non est antiquae Graecitatis. Num ἀλτήρ fuit victoriae praemium?

LXXIV.

Ephem. Arch. 1884, 66. In Piraeo repertus titulus satis antiquus. Edidit Meletopulos.

α' Πλεῖστον μὲν καὶ ζῶσα τ[ρ]όπων σῶν ἔσχες ἔπαινον
Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἔγγονε, καὶ ν[ῦν]
λείπεις σοῖσι φίλοις μέγαν πόθον, ἔξοχα δ' αὐτῆς
ἀνδρί, λιποῦσα φάος μοιριδίῳ θανάτῳ.

β' Εὐσεβῇ ἀσκήσασα βίον καὶ σάφρονα θνήσκω,
ἡνίκα μοι βιότου μόρσιμον ἦλθε τέλος.

γ' Πένθος μητρὶ λιποῦσα κασιγνήτῳ τε πόσει τε
παιδί τ' ἐμῷ θνήσκω καὶ με χθὼν ἥδε καλύπτει,
ἢ πᾶσιν κοινὴ τοῖς ἀπογιγνομένοις.
Εἰμὶ δὲ Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη.

Vs (α') 2 ἔγγονε = ἔκγονε, filia. Vanum est quod praeunte Thoma magistro a multis inter utramque formam statuitur discrimen.

LXXV.

Ephem. Arch. 1886, 247. Epidauri. Ed. Staës.

Σεῖο, μάκαρ, βουλαῖσιν ὑπ' ἀρρήτοιςιν ὀν(ε)ίροις
ἀρητῆρ γεγαῶς (ε)ἰκόνα σὴν ἔθετο
Πλούταρχος, κλεινῆς θεοδέγμονος Ἀτθίδος αἵης
ἀρχιερέως, κεδνοῦ ἱροπόλου Βρομίου,
ἱεραπολήσας ἔτους ρπέ'.

Scil. a. 185 ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδημίας τοῦ Ἀδριανοῦ,

ἡιθέων οἰκτρὰ μάρ[ψε]ν ἐν ᾿Αρκεσίῳ
 15 πατρίδι· καὶ μάτηρ με[ν ᾿Α]ρισταρέτῃ σὺν ὀδυρμῷ
 κώκυσεν, γενέτας δ' [᾿ὠλετο Σ]ωσαγόρας
 δακρυχέων γηραιῷ[ς, ἔ]δεκτ[ό] γάρ ἀντὶ τροφῶν
 ἐλ[π]ίδος ἐν μελάρθοις [π]ένθος, ἐπεὶ νεκῶν
 εἰς ὀλ[ό]ους ἐπέρασα μυχοῦς· ὁ δὲ σύντροφος Ἑρμᾶς
 20 ὠδήγ]ησε λαβῶν χῶρον [ἐπ' εὐσεβέων.

In his populari meo sagacissimo debentur correctiones scripturarum vs. 1 *λυκάβαντος*, vs. 9 *ἦλθεν*, *ἐλεῖν*, vs. 19 supplementum *εἰς ὀλούς* (e lapide affertur... ΘΟΥΣ) et vs. 20 *ἐπ' εὐσεβέων* pro iis quae Buecheler minus feliciter suppleverat *ἀργαλέους* et *ἐς ἡλύσιον*. Reliqua correxit Buecheler. — Vs. 5 *γυμνάδα* = *γυμνάσιον*, ut App. Epigr. Jacobs nr. 103 et 127, quorum prius cum hoc epigrammate apte comparavit Polak p. 249 sq. — Vs. 10 τ'—δ' pro legitimo τ'—τ' positum animadvertit Buecheler, qui, allatis Celso de Med. VIII 3 et Rhunkenio in Ep. Crit. p. 68, interpretatur telum acuto mucrone vix tandem e corpore exterebratum esse. In ᾿Αρεῳ frustra olim haerebam Cf. v. c. A. P. IX 311, 5 et 7. Vss. 1559. Nova nomina.

LXXIX.

Romae repertum h. t. edidit MARUCCI in actis antiq. Christ. trimestr. 1889, p. 321. Correxit Buecheler Mus. Rh. 1890, p. 329.

Μ. Γαλλονίας οὐτ' ἔργον ὃ μὴ θέμις οὐτε τι ῥῆμα
 ἀλλὰ δίκης αἰδοῦς τ' εἰς τέλος ἦ[λθεν] ἄκρον.

Γ. Σοῦ πατρός ἐξ ἡθῶν, ὦ φίλε, καὶ διδαχῆς.

Σῶν τε τρόπων ζῆλός με προήγαγεν ἐς τόδε, Μάρκ[ε].

» Vs. 1 et 2 laudat mortuam Marcus coniugem, ut videtur,
 » Vs. 3 et 4 respondet Gallenia coniugi: perveni eo educata a
 » patre tuo e. q. s.; vs. 2 extremum in lapide legitur *ἄκρον* B.
 Praeposui nominum litteras initiales.

LXXX.

Δελτιον Αρχ. 1888, 32. In arce Athenarum. Τέμαχος πίνα-
 κος ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφή·

Sic vetantibus numeris imprudens fortasse calami errore supplevit Kabbadias. Debebat $\kappa\rho\alpha\tau\epsilon\rho\acute{o}[\Phi\rho\omicron\nu\iota\ \kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}\rho\eta$. Cf. supra LVI, 2 Litterae sunt ante-Euclideae.

Ibidem pag. 90. In arce Athenarum. Τεμάχιον βάσεως ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου (μῆκ. 0, 30, ὕψ. 0, 09 μ.) Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ σώζεται μέρος τοῦ περιφεροῦς κοιλώματος, ἐν ᾧ ἴστατο τὸ ἀνάθημα. Προσαρμύζεται ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν C. I. A. I 382, μεθ' ἧς ἀποτελεῖ τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

ἔστησεν δεκάτην παιδὶ Διὸς μεγάλου.

Explevit Kabbadias. Litteratura est ante-Euclidea.

Ibidem pag. 91. Τρία τεμάχια περιρραντηρίου ἐκ πεντ. μαρμ.
Πολυκρ?] ἰτη μ' ἀνέθηκεν ἀπα[ρχή]ν τὰθ[ηνα]α.

Litteratura vetusta. Supplementa sunt Kabbadiae. Nomen
Prorsus incertum est.

Ibidem pag. 93 sq. 'H ἐν τῷ C. I. A. IV. 2 ἐπιγραφῇ, scribit Kabbadias, ἀνῆκει εἰς τὸν αὐτὸν λίθον μετὰ τεσσάρων ἄλλων τεμαχίων, ἃ σημειοῦνται ἐν τῷ παρεπομένῳ πανομοιούτῳ διὰ τῶν στοιχείων α—δ. Ἀνευρέθησαν δὲ καὶ τὰ τέσσαρα νέα τεμάχια πλησίον τοῦ βορείου τείχους τῆς ἀκροπόλεως, τὰ μὲν α καὶ β ἐν ἔτει 1886, τὰ δὲ γ καὶ δ ἐν ἔτει 1887. Inde hoc distichon confecit Kabbadias:

Σο[Ησι?]θεα τοδ' αγα[λμ' ανεθ]εκε Μελανθυρο[ς Ηυιος
ευχσασμενος δεκατεν παιδι Διος μΗεγαλο.

Manifeste tamen nomini Sositheae locus non est. Legerim:

Σο[ί γε], θεά, τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε Μελάνθυρο[ς-],
εὐξάμενος δεκατὴν παιδὶ Διὸς μεγάλου.

Scriptura est perantiqua, in qua notanda aspiratio in ΜΗεγάλου. Cf. l. l. pag. 95. Nomen Μελάνθυρος (Cretensis) praeterea legitur C. I. G. 2563. A fine fuisse videtur nomen patris in genetivo.

LXXXIV.

Ibidem, pag. 111. Τὸ ἄνω τεμάχιον τῆς ἐπομένης ἐπιγραφῆς, ἣς τὸ κάτω ἡμισυ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ C. I. A. I 482. Ἡ ἐκ Πεντ. μαρμ. πλάξ ἔχει μετὰ τὴν συγκόλλησιν τῶν δύο τεμαχίων μῆκ. 0, 44, πλάτ. 0, 33, πάχ. 0, 16 μ.

Ἑρμει[αι] : τοδ'
α]γαλμα[: καλον :
χαρινος [: μ' ανε-
θεκεν : Οι[νοβι-
ο : κερυχς : μ[νεμ-
ο]συνες : Η[ενεκεν.

Sic Kabbadias. Fuit igitur tale distichon :

Ἑρμεία τὸδ' ἄγαλμα καλόν. Χαρίνός μ' ἀνέθηκεν.
Οἶνοβίου κῆρυξ μνημοσύνης ἔνεκεν.

Notabilis hac aetate in nomine proprio licentia, cum praesertim poeta numeris satisfacere potuisset scribendo μ' ἀνέθηκε Χαρίνος. Sed fortasse ei videbatur durior, ut revera est, structura τὸδ' ἄγαλμα — με. Quod si ita est, poterat tamen :

Ἑρμεία τὸδε καλὸν ἄγαλμ' ἀνέθηκε Χαρίνος.

Unde imperitiam licentiae causam fuisse apparet,

LXXXV.

Δελτιον Αρχ. a. 1890, pag. 28 sq., ubi describitur tumulus in pago Attico Βελανιδίζα, haec reperiuntur: Ὁρθογώνιος στήλη ἐκ λευκοῦ λίθου πλ. 0, 59. μῆκ. 0, 56. — Τὰ γράμματα (quae typum referunt sec. VIti a Chr.) δὲν ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς πλακῆς, ἀλλὰ μετὰ περιθώριον ἐξέχον ὀλίγον. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀναφέρεται εἰς ἓνα μόνον νεκρόν, οὗ τὸ σῆμα πλησίον τῆς ὁδοῦ, ὡς συνήθως (πρβλ. καὶ C. I. A. I 465 καὶ 475. Vid. Cougny II, 9). Ἰδρυτο δὲ ἡ στήλη ἴσως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου.

Σῆμα τὸδ' ἐγγ[υ]ς ὁδοῦ : Φι...|..... θεμ|.....,
 δς θα|..... πότμος|..... λι.

Septem sunt versus (lineae) denis aut undenis, ut videtur, constantes litteris.

In priore versu litterae Φι initium facere videntur nominis defuncti, velut Φιλοκύδεϊ, litterae θεμ partem Aoristi II verbi simplicis aut compositi τιθέναι (-θέμεν), in altero θα suppleri potest θάν' vel θάνεν, et λι ad substantivum πόλις pertinere videtur. Sed totum distichon satis probabiliter explere frustra conatus sum, praesertim si lapis revera ΠΟΤΜΟΣ habet, non ΠΟΛΕΜΟΙ, ita enim scribi posset δς θάνεν ἐν πολέμῳ.

LXXXVI.

Ἀρχ. δελτ. m. Jun. a. 1890, pag. 88. »In destruenda aede »sacra Turcica d. 29 m. Mai. repertae sunt duo postes ianuae »lateralis, quibus inscriptae sunt litterae aetatis Romanae. In »horum altero legitur:

τέτρατον αὖξηθεν Ἀετέων χρόνον ὁ παῖς,

»in alterius, qui erat paris magnitudinis (long. 1,57, lat. »1,16; cras. 0,17), sed cum ianua demoliretur fractus est, frusto »maiore (1,10) hae litterae (κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποκεκομμένα):

Ἰππίας ἀν Διομάχη ὕπνον Ἀνδρ(ρό),

»in minore vero:

μαχον.

»Apparet autem haec fragmenta esse lapidis sepulcralis, quo »conciso operae aedis usi sint ad ianuam construendam."

Metricam fuisse inscriptionem statim docet forma poetica τέτρατον, nec tamen prioris fragmenti numeros restituere possum. Male autem lectum esse apparet etiam ex nomine non Graeco Ἀετέων pro Ἀετίων, quod tamen cave substituas. Nam proprio nomini hic locus non est, sed vix dubito quin fuerit ἐτέων χρόνον (cf. Kaibeli Ep. 457, 6. 586, 3), licet verba sic restituta τέτρατον αὖξηθέν[τ'] ἐτέων χρόνον non intellegere me fatear et prorsus ignorem, quid faciam sequenti iambo ΟΠΑΙC. Quare melius expectandum est apographum.

Non magis vera esse potest lectio alterius fragmenti, ut demonstrat praeter voculam AN sensu cassam inauditum nomen Διομάχη. Nisi omnino me fallunt, pro ΑΝΔΙΟΜΑΧΗ lapis habuit ΑΙΔΙΟΜΑΧΕΝ, et latet formula sepulcralis ἀίδιον λάχεν ὕπνον. Quod si ita est, posterius fragmentum sic digerendum:

. . . . Ἰππίας (disyllabum) ἀίδιον λάχεν ὕπνον.

Ἀνδρόμαχον

Nisi potius fuit Ἀνδρομάχοι, ut sepultus esse dicatur Hippias, Andromachi filius.

LXXXVII.

Ἀρχ. Δελτ. a. 1890. m. Iul. pag. 103. Athenis in Musaeo archaeologico. Basis adiecta ex magno sepulcro Burbensi (in Attica) cum vetusta inscriptione et frusto plinthis statuæ, olim impositæ. Titulus sic habet:

.

. . . ε φίλης (?) παιδός

κατέθηκεν : καλὸν ἰδεῖν

αὐτὰρ : Φαίδιμος : ἐργασα

το.

Ipse qui repperit Staës ibidem pag. 111, ubi agit de sepulcro τῷ ἐν Βουρβᾷ, hæc monet: Ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν βαθμίδων πυραμιδοειδῶς κειμένων ἐπ' ἀλλήλαις, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων (i. e. ὧν) ἵδρυτο ἡ ἐνεπιγραφὸς βάσις τοῦ ἀγάλματος, ἥς εὐρέθη τὸ πλεῖστον εὐτυχῶς μέρος, μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν τοῦ ἐπ' αὐτῆς γυναικείου ἀγάλματος. Staës, aliis quibusdam adiectis, quæ legantur apud ipsum, titulum tribuit extremæ parti seculi sexti a. Chr. Fuit distichon, sic transscribendum:

. ε φίλης παιδὸς κατέθηκε,

καλὸν ἰδεῖν, αὐτὰρ Φαίδιμος εἰργάσατο.

Procul dubio καλὸν ἰδεῖν pertinet ad sepultæ mulieris imaginem, ita ut explendum credam ὁ δεῖνα εἰκόνα τήνδ]ε κτέ., licet scrupulum inicit sequens καλόν. Durum enim videri potest

καλὸν sic positum habere pro neutro, ut sit *rem pulchram*. Vix tamen aliud relinquitur, quia littera E (cf. adiectum a Staë homoeotypum) certa est, nec video quo pacto τύπον (ἄγαλμα?) pars deperdita hexametri admittat. Notandum autem digamma in αὐτάρ.

PHAEDIMUS hic statuarius antiquissimus fuit hucusque ignotus. De alio recenti Phaedimo, de quo num revera statuarius fuerit dubitatur, consulantur Brunn, *Gesch. d. Gr. K.* I p. 612 et Loewy, *Inscr. d. Gr. B.* N°. 432.

LXXXVIII.

Bulletin d. C. H. a. 1890, p. 546—551. Columna votiva aetatis Macedonicae reperta a P. Jamotio prope aediculam Musaeum Thespiis. Alta est I, 20 metr. Eius frons descripta est in III partes imparis magnitudinis, in quarum suprema sunt tres hexametri, in sequenti est anaglyphe operis admodum rudis et impoliti, referens senem permiri aspectus, cum efferata barba et hirtis capillis, caecum eundem et cum foramine triangulo in summa fronte (ut est videre in adiectis tabulis heliotypicis IX et X), quem Hesiodum esse post longiorem disputationem dubitabundus suspicatur Jamot. Corpus eius quasi e vagina quadam surgere videtur, quae est in infima columnae parte continens duos titulos, quorum superior IV constat hexametris, et inferior sculptus circa coronam lauream totidem continuisse videtur. Litteras incertiores teste editore non mutavi in minusculas.

α' Ο...ουΙΟ ... ΔΙΟΣ Ἀμφικρίτου Μούσαις ἀνέθηκε
οςΜΑ.... ΠΕ...των .. Λ.... Σ.ιν αἰνώς
καὶ γέν[ε]ος τὸ τέλος .. ΝΟΙΚΑ Νομα σῶζοι.

Tertii versus finem fuisse καὶ τοῦνομα σῶζοι probabiliter coniecit editor haec addens: »Le sens général de ces trois vers est probablement; un tel, fils d'Amphicritos, a dédié cette offrande aux Muses, lui qui le leur consacre pour l'éternité: puisse le monument sauver de l'oubli le nom du donateur, dernier rejeton de sa race." Suspiciatur autem hunc genus repetivisse ab ipso Hesiodo. — Mihi non liquet.

β' ου^P_Tοςα . . τοΦο^P_IαρNηρα . Ιστβ^I_Pοτω^N_Tσα
 ουκα^P_TΙς 'Ελικων ΜοΧ . Λονχρη . ΜονιαχΕΩ
 πειθομένοιο βρότοις ὑποθήκαις 'ΗΣιδδοιο
 εὐνομία χ' . . ἀτε^T_Στ^Ω_Α καρποῖσι βρύουσα.

Duplices litterae significare videntur (nihil enim monet editor) Jamotium inter utrasque dubium haesisse. In primi vs. initio οὗτος fuisse putat et secundi clausulam χρη(σ)μὸν Ιαχε[ύ]ω. Deinde haec annotat.

» Le mot ὑποθήκαι fait peut-être allusion à une oeuvre de Hésiode, les sentences de Chiron. Ou plutôt c'est une périphrase pour dire que le poète a obéi aux conditions des mortels, c'est-à-dire qu'il est mort, ou bien qu'il a adapté ses poèmes à la condition de l'humanité. Καρποῖσι βρύουσα se rapportant a εὐνομία caractérise la sagesse féconde d'Hésiode."

Vix opus est affirmare nullam harum vs. 3tii interpretationum ferri posse. Licet Jamot certam esse dicat huius versiculi lectionem, lapidem ipse inspicere vellem, ut scirem utrum revera sic legatur, an potius:

πειθομένοιCI βροτοῖς ὑποθήκαις 'ΗΣιδδοιο,
 qualis versus nullo egeret interprete.

γ' ΩΛΕ^P_NαονανΔ // // //
 'ΗΣίοδος Δίου Μούσας 'Ελικῶνά τε θεῖον
 καλ(λ)ίστοις ὕμνοις.
 σ. Μούσαις.

Sic Jamot, nisi quod utrobique cum pravo accentu dedit Μοῦσας et Μοῦσαις. In ultima littera vs. primi sibi non constitit. Nam in homoeotypo pag. 548 non Δ est, sed Α. Confirmatur autem, ut animadvertit, hac inscriptione Hesiodi patri nomen fuisse Δῖος. Cf. Op. 297. Quae deinde de imagine disputat, legantur apud ipsum. Inscriptionem esse seculi III a. Chr. affirmat.

LXXXIX.

Bulletino d. C. A. c. d. R. a. 1886, p. 282 scribit G. Gatti :
 ella escavatione in via dei Banchi Vecchi, presso il Banco
 S. Spirito, è stato trovato uno scaglione di marmo con
 sto frammento d'iscrizione greca :

ΙΩΝ. ΘΕΡΑΠΩΝ. ΑΝΗΙ
 ΟΦΟC. ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
 ΜΟΚΡΑΤΗΣ. ΑΓΑΘΟC†
 ΙΕΗ· ΠΑΤΡΗC ΑΠΟΤΑΡC
 ΟΙCΙ ΛΟΓΟΙC ΤΑΜΙΕΙΩ."

ec editor. Trium autem aut plurium hexametrorum sunt reli-
 ae, sic, nisi omnia me fallunt, supplendorum et corrigendorum :

Μουσά]ων θεράπων, ἀνὴ[ρ] [σ]οφός, ἐνθάδε κεῖμαι
 .. μοκράτης, ἀγαθός [γεν]εῖ, πατρὸς ἀπὸ Ταρσ]οῦ,
 [τ]οῖσι λόγοις ταμειῶ.

bemus igitur Graeci poetae Tarso oriundi e nobili genere
 fueritne Hermocrates, an Democrates, an Timocrates
 dve nomen, ignoramus) epitaphii partem, quod qui com-
 uit aut vs. 1 dederat <καὶ> ἀνὴρ σοφός, aut male produxit
 thesi priorem syllabam vocis ἀνὴρ. Vs. 3tii initio vix plures
 rae desunt, nec tamen, cum reliqua desiderantur, intelligen-
 'quid sibi velit ταμειῶ. Nihil autem de hoc poeta aliunde
 stare nemo mirabitur. De aetate epigrammatis, satis recentis,
 suspicor, nihil monuit editor.

XC.

bidem, a. 1888, pag. 307. »Un piccolo cippo, o basetta,
 marmo con l'iscrizione seguente assai consumato per attrito :

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΝΔC
 ΝΟCΩΝ ΠΑΘΕΩΝΤΕC
 ΕΛΑΤΗΡΙ
 ΑΝΘΕCΑΝΑΡΖΙΓΙΟΙ
 ΜΑΚΑΡΩΝΤΙΟΝΤΕC
 Μ////////ΙΩΝ."

Nihil amplius editor G. Gatti. Verba sic disponenda:

Εἰκόνα τήνδ[ε] νόσων παθέων τ(ε) ἐλατῆρι

ἄνθεσαν Ἀρζίγιοι μακάρων τίντες

Pro ultimis litteris exspecto ἈΡ[ωγή]ν aut aliquid huiusmodi. Statua Aesculapio sacrata fuisse videtur, sed qui sint Arzigii ignoro. Num forte corrigendum ἈρΤίγιοι? Artigos enim civitatem fuisse in Hispania Baetica fuisse novimus ex Itinerario Antonini, p. 416. Hodie *Castuera* vocatur. Nisi forte *Arzigi* est verum illorum nomen. Quare operae pretium erit denuo lapidem examinasse. Alius locus, situs in eadem Baetica sed multo magis ad meridiem, dictus Ἀρτιγίς (hod. *Alhama*) commemoratur a Ptolemaeo II 4, 11. Cf. Pauly, Real-Enc. Usus linguae Graecae si huic sententiae obstat, Arzigii alibi quaerendi sunt.

XCI.

Ibidem pag. 453. Titulus Christianus sec. IVti.

Ἡρω(α) Ἀβλάβιον θεοειδέα γὰρ καλύπτει,
τὸν φίλον ἀθανάτων μακάρων εὐδαίμονα φῶτα,
πρὸς τε θεὸν τὸν ζῶντα καὶ πρὸς θνητῶν ἀνθρώπων,
ζήσαντα ἔτη κε' ἐν εἰρήνῃ.

»Questa bella(?!) iscrizione, dicit editor, fu poi erroneamente copiata per uso di un altro sepolcro, da chi neppure comprendeva ciò che copiava.»

Non magis ego intellego, quid sit vs. 3 πρὸς — θεὸν — καὶ πρὸς ἀνθρώπων, et iocularis est hominis Christiani laus in versu secundo. Pessima est autem, sed quam nemo qui aetatem respiciat mirabitur, epitaphii orthographia. Habet enim vs. 1 ΓΕΑΚΑΛΤΠΤΙ, vs. 2 ΕΤΔΕΜΟΝΙ et vs. 3 ΚΕ.

XCII.

Ibidem, a. 1889, pag. 443 »Scavandosi per la costruzione di un ipogeo sepolcrale presso il casino dell' antica vigna Carracciolo, si è trovata una lastra di marmo, che porta incisa questa iscrizione:

Γῆ, κεφαλὴν ἱερὴν κρύπτεις σεμνοῖο Μαρείνου,
 ἀνδρὲς ὑπερθύμοιο καὶ ἐν στρατιαῖσιν ἀρίστου.

Μνήμα δ' ἔτευξ' ἄλοχος Μάρια· τῷ γὰρ πρέπον ἐστίν."

Italiam versionem, quia versus nulla egent interpretatione, omisi.

XCIII.

J. Baunack in libro recens edito *Aus Epidauros* pag. 6 hunc titulum protulit inscriptum statuae basi, quae servatur in Musaeo Epidaurio:

..... ἐν χαλκὸς τετυπωμένος εἰκόνα τάνδε·

..... νει τόλμας δ' ἔργα βροτοῖς ἀρετά,

ἀνθ' ὧν, Τηλέμαστε, τὸν Ἀντιφάτα σε γεγῶτα

υἷα, συμμαχίας δ' ἔξοχον ἀγεμόνα,

5 Κρηταιεῖς ἔστασαν, ἀριστεύσαντες ἐν αἰχμᾷ

(ἑσθλοὺς γὰρ τιμᾶν τοὺς ἀγαθοὺς ὄσιον)

σοὶ καλὸν ἄνθεμ', ἄναξ Ἀσκληπιέ, τᾷδ' Ἐπιδαύρῳ,

Γορτὺν ἐφ' οἷς αὐχεῖ, τοῦδε γεγῶσα πάτρα.

Λαβρέας Δ[α]μοπείθεος [Ἀ]ργεῖ[ος] ἐ[π]οί[η]σε.

Ita Baunack, nisi quod vs. 1 et 5 cum vitioso accentu dedit *χάλκος* et *αἰχμαι* et post Ἐπιδαύρῳ pro virgula posuit lineolam. Ambigit autem utrum ἐφ' οἷς iungendum sit cum ἔργα (2) an cum ἀγαθοὺς (6), perdura, quidquid horum admittis, structura. Οἷς neutrius esse generis habeo persuasum, et nescio an ἐφ' οἷς poeta dictum voluerit pro ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς. Vs. 1 ab initio deesse ait 6—8 et vs. 2 4—6 litteras, hic σημαί[ν]ει supplendum affirmans, illic temptans ἐβλαστ[εν] vel ἐξέφυ[εν] vel ἐξέφερ[εν], hac addita interpretatione »Entstehen liess das geformte Erz dieses Bildnis hier (oben): es weis kampfesmutige Thaten den Sterblichen die Tapferkeit etc." Quae cum aperte probari nequeant, ipse conieci:

Ἀνδρὲς μ] ἐν χαλκὸς τετυπωμένος εἰκόνα τάνδε

ἐμφαί[ν]ει, τόλμας δ' ἔργα βροτοῖς ἀρετά, κτέ.

Aes (non nisi) externam hanc viri speciem hominibus ostendit, sed virtus fortia eius facinora, propter quae Cretenses, virum

egregium honorantes, hanc statuum Aesculapio dedicarunt in memoriam earum rerum, quibus Gortyn gloriatur, patria Telemasti, quo belli duce eas gesserunt. — Γόρτυν hic brevi pro longa syllaba terminari animadvertit Baunack.

Ad vs. 3 editor affert Polybii verba XXXIII, 15: κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον (a. 153, cum qua aetate conspirare ait litterarum formam) οἱ Κρηταιεῖς ἀπέστειλαν πρὸς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ βοηθείας τοὺς περὶ Ἀντιφάτην Τηλεμνάστου Γορτύνιον, παραπλησίως δὲ καὶ Ῥόδιοι τοὺς περὶ Θεοφάνην κτέ., unde efficit, aut illum Telemnastum alium fuisse, sed ex eadem familia, aut Polybium patrem cum filio confudisse. Nec tamen video quidni de patre Antiphatae, legati ad Achaeos, Telemnasto hunc titulum accipere liceat, de quo paullo post dicit Polybius: συνέβαινε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιδέχεσθαι τὴν παρρησίαν αὐτοῦ (Antiphatae), καὶ μᾶλλον ἔτι διὰ τὸ τὸν πατέρα τοῦ προειρημένου Τηλέμναστον μετὰ πεντακοσίων Κρητῶν ἐλθόντα συμπεπολεμηκέναι τὸν πρὸς Νάβιν πόλεμον εὐγενῶς αὐτοῖς. Ad victoriam igitur quandam ab his auxiliis duce Telemnasto in bello contra Nabidem reportatam titulus referendus videtur.

Cum vero inscriptio apud Loewy I. G. B. n° 269 eundem Labream statuarium exhibere videatur, Baunack Kabbadium recte eum titulum ad aetatem imperatoriam referre dubitat suspicaturque Labream pertinere ad scholam illam artificum Argivorum, quam claram Stratonis, Xenophili et Andreae nominibus seculo altero a Chr. medio floruisse Loewy ad n° 261 disputat. Si igitur vera est mea de titulo Epidaurio sententia, his viris paullo antiquior Labreas fuerit necesse est.

Duo hic subiungo epitaphia medii aevi, quae primus edidit Sakkelion in Ephemeride Archaeologica v. III (a. 1886), p. 238 sqq. e codice sec. XVI, ut putat, exarato, qui Athenis est in Bibliotheca publica.

XCIV.

Στίχοι εἰς [τὸν] τάφον τοῦ κυροῦ Δημητρίου τοῦ
Λεοντάρη ἐν τῇ μονῇ τῆς Πέτρας.

- Ζητεῖς, θεατά, τὸν μέγαν Λεοντάρη[ν],
ἐκεῖνον αὐτόν, οὗ βλέπεις τὴν εἰκόνα;
Ζητεῖς ἐκεῖνον τοῦ γένους τὸν προστάτην,
τὸν ἀκράδαντον τῆς βασιλείας στῦλον,
5 τὸν ἐν μάχαις ἄτρεστον ἀσπίδιφόρον,
ᾧ μόνῃ τρέποντα τοὺς ἐναντίους,
τὸν ἐν βίῳ ἥλιον οὐρανοδρόμον,
πᾶσαν καταυγίζοντα τὴν οἰκουμένην;
Οὐκ ἔστιν ὧδε· Μὴ νόμιζε τῷ τάφῳ
10 κατακεκρύφθαι τὸν τοσοῦτον ἀστέρα.
Σὺν ἀγγέλοις ἔστηκε παρὰ τῷ θρόνῳ
τῷ βασιλικῷ τῆς μεγάλης Τριάδος.
Σὺν ἁγίοις ἄπαυστα χαίρει διάγων,
ἐνθα λυπὴ τε καὶ στεναγμοὶς ἀπέδρα·
15 κόνιν δὲ μικρὰν καταλιπὼν ἐνθάδε,
δεσμὸν, ζόφον, κάθειρξιν, ἀχρεῖον βάρος,
πρὸς τῶν ἀδελφῶν καὶ γόνου τοῦ φιλτάτου
τῶν πάντων λαμπρῶν καὶ μεγάλων ἐν βίῳ
γέρας τὸ λαμπρὸν μνημα τοῦτ' ἐλαμβάνει,
20 τὴν ἀρετὴν ἄληστον ὡς γέρας ἔχων.

Cur editor vs. 1 Accusativo N addiderit aut demserit ignoro.
Vs. 14 corrigendum videtur: ἐνθα λυπὴν τε καὶ στεναγ-
μοὺς ἀπέδρα, nam quod vulgatur sensu cassum est. De hoc
Leontare, cognomine Duca, qui vixit imperante Manuele Pa-
laeologo (1391—1425), consulatur ipse Sakkelion, qui monet
pro huius nepote habendum esse Demetrium Leontarem, scrip-
torem duorum codicum Xen. Cyropaediae, qui in Bibliotheca
nat. Parisiensi asserventur exarati a. 1475 sq., et monaste-
rium, ubi ipse sepultus est, fuisse olim Constantinopoli Joanni
Praecursori sacratum.

Ibidem. Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀσανῆ κυροῦ Ἰσαακίου
καὶ τῆς αὐτοῦ ἐγγόνης ἐν τῇ μόνῃ τοῦ Φιλανθρώπου·

- Ἄλλὰ τί μοι, βέλτιστε, σωμάτων τύπους
καὶ τὴν ἀπαστράπτουσιν ἐκ τούτων χάριν
καὶ κάλλος ἀμίμητον εὐτέχνως γράφω,
μὴ καὶ ψυχῆς τὰς ἀρετὰς παραγράφεις,
5 μὴδ' εὐγένειαν τὴν ἄνωθεν μὴνύεις
καὶ βασιλικὴν συγγένειαν καὶ κράτος,
ὅσον τε λαμπρῶν ἀξιομάτων γέρας;
ἢ παραχωρεῖς ταῦτα τῷ λόγῳ φράσαι;
καλῶς γε ποιῶν καὶ φρονῶν οὐκ ἀλόγως.
- 10 Οὐκοῦν ἐροῦμεν, ἃ σιγᾷ αὐτὸς γράφω.
Ὅ μὲν γε ῥίζης εὐγενοῦς ὄρηξ ἔφυ
καὶ βασιλικῶν αἱμάτων ἀποσπάδος,
κλησιν Ἰσαᾶκιος, Ἀσὴν ἐκ γένους.
Τραφεὶς δὲ λαμπρῶς ἐν βασιλείοις δόμοις
- 15 ταχὺ προῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος
ἀρχὰς ἀμείβων, ἐν πάσαις διαπρέπων,
δίκαιος, δέξυς, δραστικός, μεγαλόφρων,
μέτριος, εὐθύς, νουνεχής, ταπεινόφρων,
ἀπλοῦς, ἐλευθέριος, ἡδύς, χαρῖεις,
- 20 ἄγαλμα παστῶν ἀρετῶν ἡρμοσμένον.
Τέλος τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπαρχίας κλέος
ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ διέπων πόλει
γῆρως πρὸς οὐδὸν ἀπολείπει τὸν βίον,
κατὰ μονάρχους ἀποκαρεῖς τὴν τρίχα.
- 25 Ἡ δ' αὖ παρ' αὐτὸν εὐπρεπὴς αὕτη κόρη
Φίλης θυγατρὸς θυγατὴρ τούτου πέλει,
λαμπρᾶς γυναικὸς ἀνδρὸς εὐκλεεστάτου,
Φιλανθρωπηνοῦ (sic) τοῦ μεγάλου πατρὸθεν·
ὄνπερ προσειπὼν ἀστραβῇ γένους στῦλον

- 30 ἄστρον τε λαμπρόν, Φεῦ, θάλατταν εἰσδύναν,
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῶν προσηκόντων λόγων.
 Αὕτη νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν
 ἀντὶ θαλάμων καὶ γαμικῶν παστάδων
 ᾤκησεν ὧδε τὸν βαρὺν τοῦτον λίθον,
 35 μᾶλλον δ' ἀπέπτη πρὸς μονὰς οὐρανίους,
 ἄσπιλος ἐξάρκσα βίου κηλίδων.
 Εἰς γοῦν παρηγόρημα λοιπὸν τοῦ πάθους
 συνιστοροῦσιν οἱ τεκόντες τῷ πάππῳ
 καὶ προσπαράγραφουσιν ἐν στίχοις τὰδε.

De hoc Isaaco eiusque genero Philanthropino et de Asanarum gente similiterque de Philantropi monasterio condito ab Alexia I Comneno, qui et ipse ibi sepultus est, consulatur epitaphii editor pag. 242 sq., qui epigrammatum auctorem esse dicit Marcum, Ephesi metropolitam.

EPIMETRUM AD ANTHOLOGIAM PALATINAM.

V 29. Ἀδὺ τὸ βινεῖν ἐστί; τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου

Dubitatum est sitne αἰτῇ secunda verbi medii an tertia activi persona, sed ea quidem res controversa non est, semper enim in tali re usurpatur verbum activum, ut 32, 4. 121, 4 al. Subiectum est ἡ βινουμένη. Si poeta alloqueretur meretricem, scribendum foret αἰτῆς. Sed potest esse αἰτῇ verbi passivi pers. II, quia dicitur αἰτεῖν τινά τι, eaque interpretatio nescio an priori etiam praestet.

V 167. Τετὸς ἦν καὶ νύξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι
οἶνος· καὶ βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος κτέ.

Locus nondum sanatus; displicet enim mihi Schmidtii tentamen οἷσ τρώθει, quia quo furiosior est amor, eo minus sentitur frigus. Coniecerim potius: ἔρωτι (an ἐρῶντι cum Schneidero?) || οἷσ τὸν δ' ἡ, βορέης κτέ. *amori sane tolerabilis*, i. e. quem nemo nisi amator tolerare potest, vel καὶ τὸ (= δ) τ. ἄ. ἔρωτι (ἐρῶντι) οἷσ τεόν ἦν, βορέης, *et qui tertius dolor amoris* (s. *amanti*) *ferendus erat, boreas*. Pro ἄλγος speciose Schmidt coniecit ἄχθος.

VI 62. Κυκλοτερῇ μόλιβον, σελίδων σημάτωντορα πλευρῆς,
καὶ σμίλην, δονάκων ἀκροβελεῶν γλυφίδα,
καὶ κανονίδ' ὑπάτην, κτέ.

Non tantum κανονίς pro κανών sine exemplo dictum est, sed,

quod longe gravius, non intellegitur quid sibi velit ὑπάτην.
Legerim :

καὶ κανόν' ἰθὺντην κτέ.

ut 65, 2 est ὁρθὰ παραξύων ἰθυτενῇ κανόνα. Cf. 63, 2. 64, 4.
67, 1. 68. al.

VII 24. Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ δπώρας,
οὔλης ἢ σκολιδὸν πλέγμα φύεις ἔλικος,
Τηίου ἡβήσειας Ἀνακρέοντος ἐπ' ἄκρη
στήλη καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου.

Facile a librariis confunduntur ΛΕΙΤΟC et ΛΕΠΤΟC. Huius
autem loci est λειτῷ, sive λιτῷ, χώματι—τάφου, i. e. λιτῷ
τάφῳ, ut habemus 26, 1 τάφον παρὰ λιτόν, 73, 1 τάφῳ παρὰ
λιτῷ, IX 52, 4 λιτὸν ἔχωσε τάφον et similia alibi. Contrario
errore VII 364, 2 legitur:

λιτὴν ἀμφοτέραις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν,
ubi procul dubio Marco Argentario reddendum λεπτὴν κόνιν.
Denique cum F. W. Schmidt Kr. St. VII 84 propter hiatum
libenter rescriberem ἢ λιτὸν (pro ὀλίγον) τότε σᾶμα.

VII 133. Πτίσσετε, Νικοκρέων, ἔτι καὶ μάλα, θύλακός ἐστι·
πτίσσειτ', Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι
καὶ σὲ διαστείλασα γυνάφοις ὀλίγον τὰδε λέξει
ρήματα Περσεφόνῃ· Ἐρρε, μυλωθρὲ κακὲ.

Pro ὀλίγον expectamus ipsum contrarium. Nescio an fuerit:

καὶ σὲ διαστείλασα γυνάφοισιν ὅλον, τὰδε λέξει κτέ.

Quantum trochaeum non vitat Diogenes. Vide v. c. 126, 1.

VII 174. Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
ἀρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου.

Suidae libri ἀρμόσει vel ἀρμόσῃ, et sane, cum praesertim se-
quatur οὐδὲ—δέξονται futurum longe aptius, quare non dubito
quin ἀρμόξῃ Erycio reddendum sit, similiterque infra ep. 215, 4

propter praegressa οὐκέτι — ἀναρρίψω Anyta ποιφύξω, non ποιφύσσω, scripsisse videtur. Neque in Pamphyli epigrammate 201, 1 ἐκπροχέεις cum Grotio et Duebnero pro praesenti habeo, sed potius pro futuro. In Simmiae (?) autem poematio (203), ubi in codice est:

Οὐκέτ' ἀν' ὕλην δρίος εὐσκιον, ἀγρότα τέττιξ,

ἡχέσεις ἀνεῖς γῆρυν ἀπὸ στομάτων.

ambigi potest utrum recte emendatum sit ἡχέεσαν ἦς (ἰεῖς?), an verius scribamus ἡχέεις ἦσεις, quemadmodum Meleager VII 196, 1 dixit ἡχέεις τέττιξ. Illa tamen correctio et lenior videtur et suavior, nec praesens tempus in talibus inusitatum est, sed multo frequentius reperitur futurum, quod haud scio an aptius reddat flebile desiderium.

VII 726. In hoc Leonidae epigrammate in pauperem vetulam vs. 7 mendosa sunt verba:

— ἡ ῥικνῆ περὶ γούνατος ἄρκιον ἰστῶ

χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσαν κρόκην.

Pro vitioso ἄρκιον unius litterae transpositione emendo ἄρκιον, collato Oppiano Cyneg. II 552 ὑπὲρ ἄκρια ῥινός. Qua correctione simul liberamur soloeco Genetivo περὶ γούνατος.

IX 151. Anonymi epigramma de cranio humi proiecto ab impio homine in ipsius resilienti caput eumque occaecanti sic finitur:

καὶ πάλιν εἰς αἶδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην δὲ

ἔκλαυσεν χειρῶν εὐστοχὸν ἀφροσύνην.

Reisigii coniectura κωμάζετο (cod. Pal. κολάζετο), merito olim repudiata, nuper iniuria probata est a Sternbachio. Sed enim refellitur cum verbis sequentibus τὴν — ἀφροσύνην tum libera Ausonii versione, qui graviores has impii hominis poenas non silentio praeterisset, ut taceam ipsum verbum κωμάζεσθαι ab hoc loco alienum esse. Meliorem viam iniit Schmidt Kr. St. III p. 148, qui vitii sedem esse ΕΙΧΑΙΔΗΝ perspicens minus

tamen feliciter me iudice hanc gravem, quae ipsi lenis videtur, mutationem proposuit:

καὶ πάλιν αὖτε κάρην' ἐκολάζετο κτέ.

Equidem cogitavi de corrigendo:

καὶ πάλιν ΕΙCΑΛΙΗΝ, i. e. Ἰσαλίην ἐκολάζετο,

i. e. *et vicissim admodum similes poenas luebat.*

IX 223. Bianoris epigramma de homine, qui venenata sagitta aquilam occidit. Legitur vs. 5 sq.:

Ζηνὸς δ' οὐ τι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσε δ' ὄρνις·
ἀνδρί· τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλη (sc. ὁ ἀνὴρ).

Duobus hic locus vitiis, quorum alterum lenius alterum gravius, laborat. Illud est syntacticum, nam pessime dictum est τὰ εὐστοχίης βέλη, quod pro τὴν εὐστοχίαν τῶν βελῶν dici potuisse cras credam. Poeta, si quid video, τὰ εὐστοχίης noto usu periphrastice dixerat pro τὴν εὐστοχίην, et eadem usus structūra, qua Homerus in nobili versu

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι,

scripserat:

τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλει.

Alter error est in ὄρνις, non enim aquila, opinor, sed sagitta, qua aquila occisa est, in sagittarium decidisse dicenda fuit, ut dicta est ab Apollonide aut Philippo IX 265, itaque ea vox corrupta est ex ΟΙCΤΟC. Corrigo:

Ζηνὸς δ' οὐτι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσε' οἷστός
ἀνδρί, τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλει.

quod et propter epicam formam vocabuli et propter omissam voculam δέ melius dictum est quam foret ἔμπεσε δ' οἷστός.

IX 251. Euenus grammaticus in fine epigrammatis in blattam eam bestiolam sic compellat:

Φεῦγ' ἀπὸ Μουσάων, ἴθι τηλόσε, μὴδ' ὅσον ὄψει
βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγης.

Corrigere suffecerit βασκανίης ψήφῳ hac sententia: Neu vel mero tuo aspectu invidiae calculo, h. e. malevolo invidorum de bonis scriptoribus iudicio, speciem adducas, scil. eo quod pagina blattis corrosa veram eorum sententiam obscurat vel possumdat. Exaggeratio est in his inepta et pravum acumen, sed ipsius Eveni culpa, non librariorum.

IX 325. Πρὶν μὲν ἀλικύστου πέτραι ἐπὶ βένθεσιν ἤμαν
εὐαλδὲς πόντου Φῦκος ἀπαινυμένα. κτέ.

Cadit in oculos non sic scripsisse incertum auctorem, sed ἐπεινυμένα = ἐφεννυμένη, *vestita*, quod aptissime dictum de concha marina, ulva circumdata, repperit olim Reiske. Certa est, si qua alia, emendatio et vulgatum minime tuetur alienissimus Apollonii Rhodii locus IV 79, ubi terra dicitur βολαῖς ἡελίου ἰκμάδας κινυμένη, quem contulit Jacobs.

IX 345. Huius Leonidae Alexandrini poematii prius distichon constat versibus 4025 (si numeratur γ' insertum ab editore) + 2739 = 6764, posterius 2187 + 4426 = 6613, ita ut ante corruptelam carmen ἰσόψηφον fuisse suspiceris. Alterum distichon procul dubio omni mendo caret, sed in priore, praeter labens in codice metrum vs. 1, in vs. 2 suspectus est permixtus usus verbi ἐτεκνοφόνει, quod non corrigitur Bothii coniectura ἐτεκνοφόνει. Frustra locum variis modis temptavi.

IX 420.

Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν,
μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνέες.

Et propter formam et propter significationem valde dubiam suspectum habeo adiectivum ἀπνέες, nusquam alibi obvium. Facillime autem nasci potuit ex ἀτενέες, quod proprie *intentum* significans plerumque quidem de oculorum mentisque acie usurpatur, saepius tamen ad indolem relatum *constantiam* et *pervi-*

caciam notat, itaque haud inepte de invicta vi amoris ignique eius non exstinguibili ab Antipatro dici potuisse videtur.

IX 584, 2. Αἶολον ἐν κιθάρα νόμον ἔκρεκον, ἐν δὲ μεσεύσῃ

ὡδᾶ μοι χορδὰν πλᾶκτρον ἀπεκρέμασεν.

Graphice poeta anonymus de chorda (rupta) dixit: *fecit ut dependeret*. Temere igitur Hecker lectionem sollicitavit, infelicissime coniciens *ἐκερμάτισεν*, quod verbum chordae naturae est plane contrarium.

IX 625. Describitur, nisi fallor, a Macedonio consule balneum, ubi aliis diei horis mulieres, aliis viri lavabant, summaque igitur diligentia commendatur ianitori, ne lavantibus feminis, quae Naiadum et Gratiarum et ipsius Veneris nominibus designantur, quemquam marem admittat. Monendum erat, quia Duebner annotans »Laudat ut Naiadum et Gratiarum balneum consuetum" a poetae mente aberrasse videtur. Sed non magis verae deae hic cogitandae sunt quam veri di et semidei ep. 640:

ἀθάνατοι λούνται ἀνοιγομένου βλανείου,

πέμπτη δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ λύματα πάντα,

ut Salmasius primus pro *πήματα* correxit, lenius nec minus apte quam F. W. Schmidt *σάματα* Stud. Crit. III, 153. Vs. 2 (625) *κρίνων λουμένων καιρὸν ἐσηλυσίης* speciosius quam verius idem vir doctus requirit futurum *λουσομένων*. Non abutar Ulpiani ioco apud Athenaeum III, 97 E aut Pompeiani p. 98 A, ut doceam, quod aliunde satis constat, Graeculos saepe legitimum horum temporum usum parum curavisse; nam ab ea culpa liber est Macedonius, qui, ut optime Latine dicitur »discernens lavantium opportunum ingressum" ut vertit Duebnerus, *λουσομένων* dixit pro *τῶν λοῦσθαι εἰωθότων*. Neque enim obliviscendum, ut Latini fere abstinent a substantivis *lotor* s. *lavator*, ita Graecos a substantivo *λού(σ)της*, sed pro eo, ut in multis aliis, adhibere praesentis temporis participium.

IX 710, 2. Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες ἄκρα μέτωπα
κύρουσιν χρυσέοις ἀστράσι Πληιάδων.

Haud iniuria Jacobs verbum κύρειν, quod h. l. *occurrere* interpretantur, insanum esse iudicavit. Equidem Horatiani illius »Sublimi feriam sidera vertice" memor conieci:

ἄκρα μέτωπα
κρούουσιν χρυσέοις ἀστράσι Πληιάδων.

In sero poematio dativum cum hoc verbum iunctum tuetur Joann. Malal. p. 66, 19. Μωσῆς—ἐκρουσε τῇ ῥάβδῳ τοῖς θαλασσίοις ὕδασι. Sin minus, possis κρούουσ' ἐν i. e. ἐγκρούουσιν.

IX 712. Αὐτὸν Ἰωάννην ὁ γέρων ὅτ' ἐδέξατο θεσμός κτέ.
Meliore caesura scripserim ὅτε δέξατο.

IX 769. 4 μὴδ' ἀναροιβδήσης ῥινοβόλῳ πατάγῳ.

Ambigunt viri docti de obscuri vocabuli interpretatione, quod ego sanum esse multum dubito. Aptum foret στρηνοβόλῳ, ut στρηνόφωνος dixit Callias comicus apud Pollucem II, 112. Cf. Antipater Thess. VII 287 στρηνῆς φωνεῦσα θάλασσα et Crinagoras VI, 350 (de tuba) στρηνῆς φθέγγεσθαι.

X 5, 5. ἐφ' ὀκνάδα φορτίξεσθε || ἀγκύρας valde improprie dictum, nec tamen ἀερτάξεσθε fidenter conicere ausim, cum praesertim medii verbi usus nullum exemplum noverim.

X 23, 4 μέσσα θέει πελάγη,
ναῦς ἄτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
ἔλθῃ, ἀκυμάντους ἔμπροσθεν εἰς λιμένας.

Pro hac depravata codicis lectione vulgo recepta est inepta coniectura Planudea ἔμπορος. Quod certum sit haud facile reperiatur; aptum foret:

ἀκυμάντους ἐκ ῥόθου εἰς λιμένας.

XI 87. Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει

οἶκος ὑπὲρ γαίης πάντοτε κεκλιμένον·

στῆναι δ' εἴ ποτ' ἔχρηζεν, ἔδει τοὺς παῖδας ἀπ' ὀρθρου

τὴν ὀροφὴν τρῆσαι πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας.

In hoc Lucilii lusu verba πέντ' ἐπὶ πέντε interpretes vertunt *quinque in quinque* vel *quinque super quinque*, itaque X pedes intellexisse videntur, quod manifeste loci sententia non admittit. Cubiculum enim, in quo Timomachus homo πεντόργυιος i. e. XXX pedum (non *quinque ulnarum*, ut vertunt), corpus humi reclinasse dicitur, quinque pedes altum fuisse fingitur, itaque ut surgere posset, servis eius mane (legerim potius ἐπ' ὀρθρου) tectum in XXV pedes perforandum erat. Hoc enim significat πέντ' ἐπὶ πέντε = ἐπὶ πεντάκις πέντε, ut saepius in Anthologia πέντε multiplicativi vice fungi Sternbach p. 84 observavit ad ep. XI 84, 6, ubi recte divisim scribendum esse monuit πέντε τριαζόμενος, coll. V 181, 11 et XI 30, 1.

XI 169, 3. Dinarchus avarus laqueo se suspensurus:

δι' ἐξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν,

ἐξ χαλκῶν γὰρ ἦν τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἐδυσώνει,

εὗωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.

Quia non vile, sed vilius (quam per laqueum), mortis genus quaesivisse dicendus erat homo, nescio an Nicarchus una addita littera dederit:

εὗωνον ζητῶν μᾶλλον ἴσως θάνατον.

Quam vero facile confunduntur ΖΗΤΩΝΑΛΛΟΝ et ΖΗΤΩΝ-ΜΑΛΛΟΝ s. ΖΗΤΩΜΑΛΛΟΝ.

XI 305. Palladas in doctrinae ostentatorem indoctum:

Τέκνον ἀνκιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης κτέ.

Tam stupendum barbarismum si quis mecum Palladae tribuere reformidat, poterit θρέμμ' αἰδρείης suspicari.

XI 330. ἐκλήθην ἐχθές, Δημήτριε· σήμερον ἦλθον

δειπνεῖν· μὴ μέμῳ, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην·

ἐν ταύτῃ πεποίηκα (πεπόνηκα Schmidt) πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.

Annotat Duebner »ut asinis utuntur qui altos et arduos montes adscendunt." Si recte, putandi sunt *ὀνηλάται* simul fustibus animal caedere, ut montem ascendat, sin minus enim, cauda prehensum a viatore necessario descendet. Mihi non liquet.

XI 366, 4 ὥς δ' ἴδε τὴν προτέρην σκιδὲν μετὰ κέρδος ὀνείρου

ἔξ ὕπνου πενήν, ἀντεκάθευδε πάλιν.

Malim ἔξυπνος, *expergetactus*. Nam vulgatum fere abundat.

XI 406. Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος ὀρῶ τὴν ῥῖνα, Μένιππε,

αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.

πλὴν ἤξει, μείνωμεν ὁμῶς· εἰ γὰρ πολὺ, πέντε

τῆς ῥίνος σταδίου, ὀίμαι, οὐκ ἀπέχει.

Ferrem οὐ μακράν, nisi Nicarchus ipsum contrarium se scripsisse testaretur oculis adversativis πλὴν et ὁμῶς. Dedit autem rem, ut in hoc genere par est, ridicule exaggerans:

αὐτὸς δ' οὖν μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.

XI 416. Χρήματα καὶ πόρναις παραγίνεται· οὐκ ἀλεγίζω,

μισεῖτω με τάλας Χρυσὸς ὁ πορνοφίλας.

Poetae personae aptius videtur πόρνοις. »Qui pueris impu-
ratis delectatur, me ab ista infamia alienum oderit." Pulchre
Euripides in Archelao, fr. 20:

μὴ πλοῦτον εἶπης, οὐχὶ θαυμάζω θεόν,

ὃν χῶ κάκιστος ῥαδίως ἐκτίσατο.

XII 4. κοκῶ τὴν Φυσᾶν ἄρτι καταρχομένην (sc. ἀκμὴν ὀνόμαζε).

Sic Jacobs correxit codicis lectionem κοκωτήν. Attamen vide
ne verius sit κοκῶ, ductum a κόκκος. Simili enim varietate
XII 223, 3 cod. Pal. habet κώκους, ubi lectionem marginalem
κόκκους merito receperunt editores.

XII 97, 3. ἐκ δὲ νῦ Μηριόνεω Ποδαλείριος οὐκέτ' ἐς Ἡὼ
νεῖται· ἴδ' ὥς Φθονερά παγγενέτειρα Φύσις.

Minime satisfaciunt propositae explicationes, et sanum esse
Ἡὼ valde dubito. Sequens autem distichon

Εἰ γὰρ τῷ τὰ τ' ἔνερθε τὰ θ' ὑψόθεν Ἴσα πέλοιτο,
ἦν ἂν Ἀχιλλῆος Φέρτερος Αἰακίδεω,

ubi iuveni Ποδαλείριω, i. e. pedibus debili, opponitur heroum
omnium velocissimus, facit ut suspicer Antipatrum scripsisse:
οὐκέτ' ἐς Ἡλιν || νεῖται, iam non adibit Olympiam, ibi cursu
certaturus.

XII 118, 5. Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνας κτέ.

Sententia clare postulat ἐΝόησα κτέ., ut apud Homerum
Α 15 novissimi editores (Lugdunenses) recte receperunt exi-
miam Naberii emendationem ἐΝόησεν pro ἐΒόησεν. Iam Pierso-
num eodem sensu video coniecisse ἐΚόησα, nec Plutarchi
codicum cum Palatino libro conspiratio in tam proclivi er-
rore quidquam significat, et Pierisoni coniecturae magis etiam
quam meae favet palaeographia, quia β et κ passim confun-
duntur.

XII 143, 2. Crasi Doricae κῆγὼ pro κᾶγὼ in hoc epigram-
mate locus non est.

XII 217. Etiam in hoc Stratonis poematio iuxta veras vo-
cabulorum significationes foedae allusiones subesse videntur ad
amores masculos. Ita vs. 3 sq. δόρυ simul membrum virile,
πέλτη scrotum, κεφαλὴ glandem et κόρυς podicem significare
crediderim.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 4, 23. Titulorum numerus postea crevit ad C.

- » 9 ad 89, 2. Infelicissima est coniectura, quam excidissem mihi nollem. Recte Kaibel *ἔπνευσε* in ed. sua Athenaei.
- » 15 » 219. Hiatus tamen ante caesuram bucolicam apud seriores poetas perrarus est. Legitur v. c. A. P. XIV 48, 4 et XV 13, 1. Recte Kaibel *εἰκόνας* habet pro plurali poetico, qui post veteres lyricos et tragicos saepe apparet apud Anthologiae poetas, velut in *λιμὴν*, cuius pluralem saepius usurpatum videbis pro singulari.
- » 16 » 244. Eodem versu Homérico de Iuliano imperatore usus est Libanius A. P. VII 747.
- » 17 » 301. *Στορὰ* in architectonica vocabatur *pavimentum*. Cf. BAUNACK, *Aus Epidauros*, p. 67.
- » 21 » 34. Brevis syllaba in fine prioris membri pentametri reperitur etiam hic illic in Anthologia Palatina, velut ap. Heliodorum IX 485, 7. 11 et 13, sed longe plurima exstant in lapidibus exempla. Valde tamen mihi arridet quod proposui supplementum *γαμετήν*.

Pag. 27 ad 192. Possis quidem suspicari lapidarium pronuntiandi errore *ἀείσας* posuisse pro *ἀύσας*, sed neque huius verbi notio aequae apta est atque *ἀπύσας*, neque non suspecta esset producta vocalis natura brevis, quam nusquam alibi in hoc verbo arsi productam vidi. Propterea *ἀ[πύ]σας* praetuli.

- » 28 » 195. Liberorum similitudo maternae castitatis indicium. Cf. A. P. VI 353. XI 215. Theocr. XIV, 44 ibique Kiessling.
- » 39 » *Μεῖσις* recte habet.
- » 44 » 449. Persaepe ab Anthologiae quoque Pal. poetis commemorantur homines occisi thalami vel aedium ruina.
- » 45 » 453. Ad diphthongi AI sonum cf. Palladae lusus A. P. X 4:
οὐκ ἐθέλω Δόμινε, οὐ γὰρ ἔχω δομέναι.
- » 48 » 522. Vix quemquam latebit, cum Hagna sit nomen proprium, mutato accentu Ἄγνη corrigendum esse.
- » 48 » 528. Eundem praepositionis abusum notavi A. P. X 141, 1 *κοινῇ πὰρ κλισίῃ — κείμενοι.*
- » 53 » 635. De mensis tripedibus imprimis cf. Athen. II p. 49 et Horat. Serm. I 3, 13.
- » 60 » 728. Cum sententia cf. A. P. VII 228 et 230.
- » 62 ad 92. Magis satisfacit supplementum nuperrime propositum Bull. d. C. H. 1890, 522:
Ἐκ δαπέδου μ' ὄρθωσεν ὅλης Ἀσίας [δαπάνησιν ἀφθονίῃ χειρῶν δῖος Ἀριστένετος.
 ubi nominis haec forma e cod. Parmensi restituta citatur e titulo C. I. G. 2693 e, 2 cl. 3665 (aet. Marci Aurelii) et comparatur Ἐπένετος ib. 2693 f. Quia tamen AI saepe pro E ponitur a sequioribus, utrum horum scribas perinde est.
- » 63 » 122, 8. *Παραῖξατο*, quod exempli causa posui, aperte

non sufficit. Expectatur notio *superavit* aut *aequiparavit*, sed verbum Graecum non reperiō.

- Pag. 78 ad 66, 1. Male sollicitavi καὶ παρίόντα dictum pro καὶ παρελθόντα, non magis quam editor recordatus hoc epigramma esse Stratonis in A. P. XII 223, ubi cf. Duebneri annotatio, ex qua videbis vs. 1 Τέρπνου ὅλως pro Περπούρου esse genuinam lectionem.
- » 80 » 85. Sic quoque A. P. IX 124. Ἄρης ἀναμίγνυται Δάφνῃ.
- » 81 » 104. Haud sine causa dubitabam de leni quam proponebam correctione, idque imprimis ob vocabula ποτ' Ὀλυμπον parum apte interposita verbis δεξιτερὴν — ἀν' ἀτραπὸν. Sanum enim δεξιτερῇ et pro ἀνάτροπον corrigendum esse ἀνάρροπον nunc intellego, i. e. *sursum tendentem*, quod de anima sublimia petenti aptissimum est. Hoc igitur velim substituas.
- » 83 » 6. Recte librorum lectionem tueri Meinekium magis magisque mihi persuadeo.
- » 85 » 38. Possis etiam: Μὴ ἦσο κτέ. ad exemplum Homerici εἰλαπίνῃ ἢ γάμος (α 226) et ἐμῶ ὠκυμόρῳ (Σ 458).
- » 99 » IX 6. Ὅσιου dictum pro ὁσίης, quod exemplum accedat iis quae collegit Dindorf in Thesouro s. v.
- » 100 » XIII. Huius tituli Thessalici, reperti in pago Ὀζοῦν Καραλάλ eparchiae Karditzae, apographum homoeotypum a Phintikli missum Kirchoffio hasce litteras habet perantiquas: ΜΝΑΜΕΠΠΤΡΙΑΔΑ (Περριάδα est typ. vit.) ΦΟΣΟΤΦΕΠΙΣΤΑΤΟΦΕΤΓΕΝΑΛΑΤΘΕΠΕΡΓΑΣΤΑΣΔΕΠΟΛΟΝΑΡΙΣΤΕΤΩΝΕΘΑΝΕ. Litteras consonantes vetusto more non duplicavit lapidarius, vitiose scribens οὐ *ἐπίστατο* pro οὐκ *ἐπίστατο*, quod reposuit Kirchhoff, qui ΦΟC significare ὥς propter

numeros, licet minus faveat sententiae ratio, existimat. Idem ἐμί positum esse pro ἐμί observavit. Cum vs. 2 comparat I. G. A. 229 et 343. Seculi Vti initio non longe recentiore esse titulum e litterarum forma effecit. Nomen Πυρ(ρ)ιάδης non habet Pape, sed Megarense Πυρρίδης.

Pag. 121 ad LXIX, 10 sq. Ad infelix tentamen πεταλῖτιν me duxit sequens δρέψατο, quod ipsum depravatam videtur. Dixerat, nisi fallor, Eunice se una cum duobus suis fratribus Glauco et Callaeschro (minore), defuncto ut puto patre Callaeschro, ab avo suo paterno Zoïlo educatam fuisse. Quod si recte suspicor, vss. 8 sqq. in hunc fere modum restituendi sunt:

— πάππος δ' ἄρ' ἐμεῖο πέλεν θεοειδὴς
 Ζώϊλος, ὃς δοιοῖς [σὺ]ν ἀδελφείοις Φρονίμοισιν,
 τῷ μὲν ἀπ' (ἐπ'?) αἰγλήεντος ἀνακτόρου ἱεροφάντη
 Γλαύκῳ, ἀτὰρ σοφίης ἡγήτορι τήν[δ]ε πάλ[αι] με
 [θ]ρέψατο Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ. κτέ.

E duobus epitaphiis Eunicae aviae et neptis hoc stemma effici potest: Isaeus, qui imperante Adriano (Athenis?) rhetoricam publice docebat, filium habuit cognominem (68, 7), qui uxorem duxit Isidoten dictam de nomine Isaei celeberrimo ex Asia rhetore 69, 6, quem propter ep. 68, 2 sqq. ab illo non distinguendum esse suspiceris. Ex hoc matrimonio nata est Eunice maior, quae in priore epitaphio celebratur. Huius autem filia Thalia nupsit Callaeschro, Zoïli filio, qui tres liberos, filiam Eunicen minorem et duos filios Glaucum et Callaeschrum ex ea procravit, qui liberi, si recte conieci, ab avo educati sunt.

» 133 » LXXXIX, 13. De Tarso cf. Strabo XIV 5, 13.

ADDENDA AD APPENDICEM.

Typis iam scripta Appendice, affertur mihi Inscriptionum Pergamenarum pars I, ed. M. Fränkel, ex qua collectiunculae meae addo V titulos metricos ex paucis, qui operi insunt, integerrimos. Primus esto qui ibi legitur n° 10 (pag. 8).

XCVI.

πολ]λὰ μὲν ἐγ Λ[ιβ]ύης [ῥ]λθ' ἄρμα[τ]α, πολλὰ δ' ἀπ'
"Αργευ[ς],

πο]λλὰ δὲ π[ι]είρης ῥλθ' ἀπὸ Θεσσαλίας,
οἶ]σιν ἐν[η]ρι[θμ]εῖτο καὶ Ἀττάλου. ἀθρόα δ' ὕσπληξ
πάντα διὰ στρεπτοῦ τείν[ατ'] ἔ]χουσα κάλω·

5 ἦ μέγ' [ἐπ]α[χ]ήσασα θοὰς ἐξήλασε πώλους,
οἱ δὲ διὰ σταδίου πυκτὸν ὄρεγμ' ἔφερον,
ἄλλαι ἐπ' ἄλλα θέουσai. ὁ δ' Ἀττάλου ἶσος ἀέλλη
δίφρος ἀεὶ προτέραν ποσσὶν ἔφαινε κόνιν·

χοῖ μὲν ἔτ' [ἀ]μπνείοντες ἐδήριον, αὐτὰρ ὁ τοῖσ[ιν]
10 ἐγρ[ά]φεθ', Ἑλλάνων τοῖς τόκ[α] μυριάσιν.

Φάμα δ' εἰς Φιλέταιρον αἰοίδιμος ἦλθε καὶ οἶκος
Περγάμου Ἀλείῳ τ[ελ]σαμένα στεφάνῳ.

Titulus celebrat victoriam curulem Olympiae reportatam ab Attalo patre Attali I, fratre minore Philetaeri, fortasse eandem, quam epigrammate celebravit Arcesilaus philosophus apud Diog. L. IV 6, 30. Ad 3 sq. ὕσπληξ — κάλω cf. Paus. VI 20, 11. Vs. 7 frigide dictum de curribus per idem curriculum vectis.

Vs. 9 extr. Cf. Hom. H 383. Vs. 10 ἐγράφετο »das Gespan der Attalos zeichnete sich ihnen — in den [bewundernden] Sinn.“ Cf. Soph. Phil. 1523. Vs. 12 τελοσάμενα. Cf. Pindar. O. X, 6. — Haec omnia pluribus editor, quem consulas.

XCVII.

Ibidem, pag. 120 (Nº 203) titulus continens tria misella poemata de nota urbium contentione inscripta basi statuae Homeri, quae fuerit in bibliotheca Pergamena; quae epigrammata ipsa certamini alicui poetico deberi suspicatur editor.

α'. α]υτὸ[ν

Μο[ῦσα π]οτ' ἀρρή[του]ς θήκα[ο] γεινα[μένη].

α[ῖ']δε τοι ἀμφίλογον μύθων περὶ δ[ῆριν] ἔθεντο.

Σ[μ]ύρνα τε καὶ γαίης Οἶνο[π]ίωνος [ἔδ]ος

5 καὶ Κολοφῶν Κύ[μ]η τε, μετὰ πτολέ[ε]σσι δὲ πάσαις

ἀμφὶ σέθεν γενεῆς ἱμερος ἱεμένοις.

τοῖόν τοι κλέος αἰπὺ μετὰ ζώοισιν ἀοιδῆς,

ἔστε πε[ρ]ιστείχ[η]ι νύξ τε καὶ ἥελιος.

Vs. 1 sq. Musa poetae mater, ut apud Antipatrum A. P. XVI, 296, Suid. v. Ὅμηρος, Biogr. Westerm. p. 27. Vs. 3 construe περιέθεντο δῆριν μύθων. V. 4 scil. Χίος. Cf. Diod. V, 79, al. Vs. 6 σέθεν pertinet ad Μοῦσα, non ad Homerum.

β'. Τὸν περιδῆριτον κοσμήτορα θεῖον [Ὀ]μήρον

λεύσσειτ', ἐν ᾧ πᾶσαι νεῖκος ἔθεντο πόλεις

Σμύρνα, Χίος, Κολοφ[ώ]ν, Κύμη κ[α]ὶ πᾶσα Πελασγίς

Ἑλλάς καὶ νήσων ἄσπεα καὶ Τροίης.

5 οὐ νέμεσις· τόσσον γὰρ ἐπὶ χθονὶ [Φ]έγγος ἔλαμψε

Μουσάων ὁ[π]όσον τείρεσιν ἥελιος.

Vs. 1. Cf. epigramma in Biogr. Westerm. p. 23. Vs. 3. Πελασγίς Ἑλλάς, i. e. Πελοπόννησος (schol. Apollon. Rh. I, 1024) propter Mycenae. Vs. 4 νήσων ἄσπεα. Cf. A. P. XVI, 295 sqq. al. Vs. 6 ἐπὶ mente repetendum ante τείρεσιν, quod perinepte dictum est.

γ'. Μυρλος Αἰολῖδαισιν ὑπέρ σευ μόχθος, Ὅμηρε,
 Κυμαίοις ἱερᾷ[ς] τ' ἐνναέταισ[ι] Χίου,
 μυρία δὲ Σμύρνα Κολοφῶνί τε νείκεα λείπεις·
 μούνφ δὲ γνωστὰ Ζηνὶ τεὰ γένεσις,
 5 αἶδε μάταν ὑλάουσι γὰρ ὅσ τεον οἶά τε [λ]ίχνοι
 [ᾗ]ρπυιαι θοιν[ᾗ]ς μειρόμεναι σκόλακες.

Vs. 5 αἶδε simul pertinet ad Κύμην. — distincte ΓΑΡ, non ΠΑΡ, est in lapide. Verbum regit Accusativum, ut apud Homerum Od. XVI, 3. Vs. 6 ᾗρπυιαι rapaces. — μειρόμεναι pro ἰμειρόμεναι, ut apud Nicandrum Ther. 402.

Annotationes editoris Germanice scriptas in brevius redactas Latino sermone apposui.

XCVIII.

Ibidem p. 114, n° 184, in basi marmorea:

Μούσαις] ὕμν[ο]φίλοισι Φίλων ἀνέ[θ]ηκε Μενάνδρου.
 παῖ Σεμέλης καὶ σοί· [οὔ]νομα [δ'] ἄμφω ὁμοῦ.

Vs. 2 editor explicat Φιλῶν δ' ἄμφω ὁμοῦ ἀνέθηκε, ut sit verborum lusus cum nomine Philon, iure provocans ad versificum Pergamenorum ἀφιλοκαλίαν.

XCIX.

Ibidem p. 113, n° 183, in basi marmorea.

.....ονο.....μου πᾶσαι χ[.....'Α]πε[λ]λη[ς]
 — τ' [ἀ]ειμνά[στ]ου, ξεῖν', ἀ[γορα]νομίας
 — — — α]ις με διάκτορον εἶσατο Νύμφαις
 Ἑρμῆ]ν εὐνομίας αἰδίομ φύλακα·
 τᾶς] ἔνεκ' εὐόλβου κέρως ῥύσις ἄδ' ἀγοραίοις
 μανύσει τακτοῦ τέρμα χυθεῖσα χρόνου.

Ita supplevit Kirchhoff (Sitzungsberichte d. Berl. Ac. 1884, pag. 10), hac addita explicatione, apparere ex his versibus, in basi fuisse signum Mercurii tenentis cornu copiae unde statis temporibus aqua flueret, quae hominibus forum frequentantibus

Sumptibus E. J. BRILL ediderunt:

Cobet, C. G., Novae lectiones quibus continentur observationes criticae in scriptores graecos. *Episè.* f 6.50.

— Oratio de arte interpretandi grammatices et criticae fundamentis innixa primario philologi officio. *Episè.* f 1.80.

— De Philostrati libello *ΠΕΡΙ ΠΤΥΜΝΑΕΤΙΚΗΣ* recens reperto. f 1.25.

— Varias lectiones quibus continentur observationes criticae in scriptores graecos. Editio secunda auctior. f 7.—.

— Varias lectiones. Supplementum ad primam editionem. f 4.50.

— Miscellanea critica quibus continentur emendationes in scriptores graecos praesertim Homerum et Demosthenem. f 7.—.

— Observationes criticae et palaeographicae ad Dionysii Halicarnassensis antiquitates Romanas. f 3.50.

— Collectanea critica quibus continentur observationes criticae in scriptores graecos. f 7.—.

— Fragmenta inedita poetarum. Graece. Ex papyro Aegypti primus in lucem edidit H. WEIL. f 0.30.

“ΕΛΛΑΣ” ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜΩ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ. Organ des Phil. hellenischen Vereines in Amsterdam. 1889—91. Vol. I—III. per jaargang f 5.—.

Herwerden, H. v., Observationes criticae in fragmenta comicorum graecorum. f 1.40.

— Lectiones Rheno-Trajectinae. f 1.50.

Papyri graeci. Musei Antiquarii Publici Lugduni Batavi. Interpretationem latinam, adnotationem, indices et tabulas addidit C. Leemans. Tom. I cum VI tabulis. f 9.—.

— — Tom. II cum IV tabulis. f 10.—.

Photii patriarchae lexicon recensuit, adnotationibus instruxit et prolegomena addidit S. A. Naber. 2 vol. f 12.—.

Poluk, H. J., Odyssaeam ejusque scholastas curae secundae. f 7.—.